

2825
Η ΝΥΜΦΗ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΟΥ.

ΔΡΑΜΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΕΣΣΑΡΑΣ

ὁ π ο

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΜΕΓΑΡΕΩΣ.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ

Ἀδελφ. τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως
(Ὑπ' ἀριθ. 200 καὶ ἡμερῶν, 4 Μαΐου 1883 — 1299)

ΥΠΟ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Κ. ΑΝΕΣΤΟΠΟΥΛΟΥ.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ.

Τύποις «ΘΕΑΤΟΥ»

1883.

P. kluwehirs

KYPIQ: KYPIQ:

ΣΤΑΥΡΟ ΣΙΜΙΣΤΙΚΗ

ΑΚΡΑΙΦΝΟΝΟΣ ΦΙΛΙΑΣ

E N E K E N

ANATHOMI

Ο ΕΚΔΟΤΗΣ

SISMANOGGIO
MEGARD

 ΣΙΣΜΑΝΟΓΛΟΥ
MICHAEL

Η ΝΥΜΦΗ
ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΟΥ.

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ πλούσιος κτηματίας

ΘΕΟΝΗ σύζυγος αὐτοῦ.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ γέρον.

ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ γράια σύζυγος αὐτοῦ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ } τέκνα αὐτῶν.

ΡΑΛΛΟΥ }

ΑΝΔΡΟΚΛΗΣ μνηστήρ αὐτῆς.

ΞΕΝΟΦΩΝ ἐπιστάτης τῶν κτημάτων τοῦ Θεοδώρου.

ΑΛΕΞΙΟΣ θεράπων τοῦ ἰδίου.

ΣΟΦΙΑ γράια συνένοχος τοῦ Ξενοφώντος.

Υπάλληλος τῆς Ἀστυνομίας.

Ἀποσπασματάρχης.

Χωροφύλακες.

Δήμιος.

II Σκηνὴ ἐν Ἀργεὶ τῷ 1860.

ΠΡΑΞΙΣ Α'.

Τὸ ἐσωτερικὸν πενυχτοῦ δωματίου. Ἀριστερόθεν βερίαστρα ἡμίθε-
πτον ἔχουσα τὸ πῦρ. Δεξιόθεν πλησίον ξυλίνου ἐδράνου μικρὰ θύρα κε-
καλυμμένη δι' ἐμπετάστρατος· παρὰ τὴν γωνίαν τράπεζα. ἐφ' ἣς καίει
λαμπά. Εἰς τὸ βάθος μεγάλη θύρα, ἐκαστέρθεν δ' αὐτῆς παράθυρα.
Εἶναι ἐπὶ ἐκείνῃ θυελλώδης ἐν ᾧ ὥρᾳ χειμῶνος. Ὁ ἄνεμος μυνᾷται, ἡ δὲ
γυνὴ λευκαίνει τὰς ὕαλους. Ἐπὶ τοῦ ἐδράνου κάθεται ἀνεσταλμένη
ὑπὸ τοῦ ψύχους καὶ περίλοποι ὁ πατήρ καὶ ἡ θυγάτηρ.

ΣΚΗΝΗ Α'.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΡΑΛΛΟΥ καὶ εἴτα ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ

ΡΑΛ. — Ἠγάγησε πολὺ ὁ Ὀδυσσεύς, πάτερ μου.

ΦΙΛΙΠ. — Τίς οἶδεν ὅποια προσκόμματα ἔχει νὰ ὑπερπη-
δήσῃ δι' ἑνα πτωχὸν καὶ ἄσημον, τέκνον μου, εἶναι ἔργον δυσ-
χερές καὶ ἐπίπονον νὰ διέλθῃ τὴν φλιάν τῶν πλουσίων· αὐτοὶ
ἔχουν τὴν περιρρόνησιν εἰς τὸ βλέμμα, ἥτις ἀποθαρρύνει τὸν
δυστυχῆ ὅστις ἤθελεν ἀποτολήσει ἐξαιτούμενος τῆς ἐπιει-
κέως των.

ΡΑΛ. — Ἐν τούτοις ὁ νέος κύριος τῶν κτημάτων τούτων,
λέγουν ὅτι εἶναι λίαν φιλάνθρωπος καὶ προσηνής.

ΦΙΛΙΠ. — Εἶναι ἀληθές, καὶ ἐπὶ τῶν εὐγενῶν αἰσθημάτων
αὐτοῦ ἐλπίζω τὴν ὥραν ταύτην.

ΡΑΛ. — Ἄλλως τε οὐδὲν πλέον αἰτοῦμεν ἢ μικράν εἰσέτη
παράτατιν τῆς προθεσμίας· μέχρις ὅτου ἀναρρώσῃ ἡ ἀσθενής
μου μήτηρ.

ΦΙΛΙΠ. — Βεβαίως οὐδὲν πλέον... καὶ ὅμως ὁ ἐπιστάτης
συγχίζει ἀδιελπίτως τὰς ἐλπίδας μου.

ΡΑΛ. — Ἀρκεῖ νὰ συγκατανεύσῃ ὁ κύριος, ὁ ἐπιτάτης ὑ-
φείλει νὰ κλίνη τὸν αὐχένα.

ΦΙΛΙΠ. — Ἐ, κόρη μου, δὲν συμβαίνει πάντοτε οὕτω . . .
(ὁ ἄνεμος πνέει μετὰ φοβεροῦ βίβου).

ΡΑΛ. — (ριγῶσα) Θεέ μου, τί ψῦχος, τί καιρὸς ἄθλιος ! καὶ
ὁ ἀδελφός μου δὲν ἐπανέρχεται, ἂν ἡ μήτηρ μου ἐξυπνίσῃ αἰ-
φνιδίως θὰ ἐρωτᾷ περὶ αὐτοῦ.

ΦΙΛΙΠ. — (μετὰ συντριβῆς) Δυστυχὲς τέκνον, ὑποφέρεις, καὶ
δὲν δύναμαι νὰ πράξω τι ὑπὲρ σοῦ . . .

ΡΑΛ. — Ἐγὼ, καθόλου . . . ὑποφέρω μόνον διότι βλέπω
τὸν οἰκτρὸν τοῦ γήρατός σας βίον· εἰς τὴν ἡλικίαν μου ἀντῆχει
τις εἰς τὰς κακουχίας . . . ἄλλ' ὑμεῖς, πᾶτερ μου ! ἡ τάλαινα
μήτηρ μου ;

ΦΙΛΙΠ. — Σιώπα, θυμασίᾳ κόρη . . . με συγκινεῖ ἡ ἀπαρά-
μιλλος ἀφοσίωσίς σου, καὶ διανοίγει βελύτερον τὰς πληγὰς
τῆς καρδίας μου. (μετὰ περιλύπου φωνῆς) Βάσκανος μοῖρα παν-
ταχόθεν με καταδιώκει . . . ὑπερῆσεις, πικρίας καὶ θλίψεις
μόνον ἐπότισα τὴν δυστυχῇ οἰκογένειάν μου . . . ὦ ! εἶμαι ἐ-
πικατάρατος !

ΡΑΛ. (πενθίμως) — ὦ πᾶτερ, σὺ με ἐδίδασκες τὴν καρτερίαν·
μὴ εἶν ἐπλάσθημεν πάντες διὰ τὰς συμφοράς, ὅς δέον νὰ ὑπα-
μένωμεν γενναίως ὅσον δεινὴ καὶ ἂν ᾖ ἡ προσβολὴ αὐτῶν ;

ΦΙΛΙΠ. (Παρηφόρος περιπτυσσόμενος αὐτήν) — Στόμα ἀγγέλι-
κῆς παραμυθίας, διαχέον εἰς τὰ φλεγόμενά μου στήθη παρη-
γορον δρόσον,

ΡΑΛ. (Ἐνδυνου) — Ναι, ναι, παρηγορήθητι πᾶτερ μου,
πάντα θὰ παρέλθωσιν ἡμέραν τινα, διότι δὲν ὑπάρχει τι τὸ ἄ-
ποτον νὰ μὴ παρέλθῃ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ.

ΦΙΛΙΠ. — Γλυκεῖα ἐλπίς, ἥτις διαχέλῃ πρὸς ἐμέ ὑπεράνω
τῆς ἀβύσσου εἰς τὴν ὁποίαν κατακρημνίζομαι.

ΡΑΛ. — Μικρόθεν ὡς ἀστὴρ τηλαυγῇ διαβλέπω τὴν εὐ-
δαιμονίαν, ἥτις θὰ ἀνατείλῃ δι' ἡμᾶς, πᾶτερ μου . . . θὰ
ἀηττολογήσωμεν τὰς συμφοράς . . . (θεῖ αὐτὴν τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στήθους)

Ἐδῶ, ἡ φωνὴ τῆς καρδίας μου μοι τὸ λέγει . . . αἱ δυστυχίαι
εἶναι τρικυμία τῆς ζωῆς κατευνάζουσα ὡς ὁ κλύδων τῆς θα-
λαλάσσης.

ΦΙΛΙΠ. — Ἀμίμητος κόρη !

ΡΑΛ. — Ὁ ἀδελφός μου εἶναι νέος δραστήριος, φιλόπονος,
βεβαίως θὰ ἀνεύρῃ τέλος πάντων ἐργασίαν τινα, ὡς ἐπίσης
καὶ ἐγὼ θὰ ἐργάζωμαι μετὰ πλειοτέρας ἑξέσεως, ἀμφότεροι θὰ
θὰ σᾶς ἀνακουφίσωμεν.

ΦΙΛΙΠ. — ὦ ! τίς θὰ δώσῃ ἐργασίαν ἐν τῇ ἐξηυτελισμένῃ
τχύτῃ κοινωνίᾳ εἰς τὸν υἱὸν πτωχοῦ καὶ περιφρονημένου γέ-
ροντος ; τίς θὰ τῷ ὀρέξῃ προστάτιδα χεῖρα ;

ΡΑΛ. — Θὰ εὔρεθῇ τις, πᾶτερ μου, ἐλπίζω εἰς τὸν Θεόν.

ΕΥΦΡ. (ἐμφανιζομένη ἐπὶ τῆς δεξιόθεν θύρας) — Ραλλοῦ !

ΡΑΛ. (ἀνισταμένη). — Ἦ μήτηρ μου !

ΦΙΛΙΠ. (καθ' ἑαυτὸν ἐγειρόμενος βραδέως) — Θεέ μου ! καὶ ὁ
Ὀδυσσεύς !

ΕΥΦΡ. (προχωροῦσα κλονομένη). — Ραλλοῦ.

ΡΑΛ. (ὕποπτηρίζουσα αὐτήν). — Μητέρα μου.

ΕΥΦΡ. — Τί ἔκαμεν ὁ Ὀδυσσεύς ;

ΡΑΛ. — Δὲν ἐπέστρεψεν ἀκόμη.

ΕΥΦΡ. (καθεζομένη). — Ἀ !

ΡΑΛ. — Ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἔλθῃ.

ΕΥΦΡ. — Ἀφες μας μόνους μίαν στίμην, τέκνον μου.

ΦΙΛΙΠ. (ἐντρομος κατ' ἰδίαν). — Τί εἶναι ἄρ' ἄγε ;

ΡΑΛ. (ἀπερχομένη). — Ὑπάγω νὰ προετοιμάσω τὴν κλίνην
σου μητέρα. (ξεύγει διὰ τῆς πλαγίας θύρας).

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ καὶ ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ.

ΕΥΦΡ. — Φίλιππε !

ΦΙΛΙΠ. (πλησίον αὐτῆς). — Τί ἔχεις, Εὐφροσύνη ;

ΕΥΦΡ. (δι' εἴη θνητομένης φωνῆς). — Εἶδον ὄνειρον φρικτῶδες. Φίλιππε, οὐτινος ἡ φοβερὰ ἐξήγησις ἐναργῆς διαγράφεται εἰς τὴν φαντασίαν μου· εἶναι προμῆνυμα τοῦ θλιβεροῦ μου τέλους.

ΦΙΛΙΠ. (θλίβων τὴν χεῖρα τῆς). — ὦ φίλη μου, ἄφες αὐτὰς τὰς ιδέας, συντρίβεται ἡ καρδία μου ἀκούων σε λαλοῦσαν οὕτω.

ΕΥΦΡ. — Ἐγὼ προκισθάνομαι ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ καταβῶ εἰς τὸν τάφον καὶ . . .

ΦΙΛΙΠ. — Ὅχι, ὄχι, δὲν εἶναι προκίσθημα τοῦτο, εἶναι τῆς ἀπελπισίας καὶ τῆς συγχύσεως τῶν διαλογισμῶν σου ἀποτέλεσμα· ἀπόβαλλε τοὺς σκοτεινοὺς τούτους στοχασμοὺς, οἵτινες μοὶ ἐμποιοῦσι φρίκην, καὶ ἐξεγείρουσι τὴν αἰσχύνην μου πλησίον σου ὠδυνηροτέραν.

ΕΥΦΡ. — Τὴν αἰσχύνην σου; ἄπαγε . . . Ἐγὼ σέ ἐκτιμῶ καὶ σέ οἶδομαι μᾶλλον ἐν τῷ μεγέθει τῶν συμφορῶν, αἵτινες μᾶς περιστοιχοῦσιν. Ὑπῆρξες δι' ἐμέ προσηλὴς καὶ ἀνεπίληπτος σύζυγος, φιλόστοργος πατήρ ἐπίσης τῶν τέκνων μας.

Πλησίον σου διήλθον χρόνους εὐτυχεῖς, τοὺς ὁποίους ἂν καὶ ἀπώθησεν ἀμείλικτος εἰσακμένον, ἐπὶ τῆς μηνίμης μου ὁμῶς ἡ ἡδέϊα αὐτῶν λάμπει περικυκλεῖ ἐσχαί. Ἀκουσὸν με, Φίλιππε, θέλω πρὶν ἀποθάνω νὰ σοὶ ἀποκαλύψω ἕν μυστικόν, ὅπερ ἐπιβάρυνει τὴν συνείδησίν μου.

ΦΙΛΙΠ. — Ὁμίλει . . .

ΕΥΦΡ. (διὰ ταπεινοτέρης φωνῆς). — Διέπραξα τὰ ἀτυγχανωστότερον τῶν σφαλμάτων ἐνώπιόν σου.

ΦΙΛΙΠ. (περιδεχόμενος). — Θεέ μου!

ΕΥΦΡ. — Καθ' ὃν χρόνον ἀπεδόμεις εἰς τὴν Εὐρώπην, καὶ αἱ ἀλλεπάλληλοι ἀποτυχίαι σου συνεπλήρουν τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς τοῦ οἴκου μας, ἐγὼ σοὶ ἀπέστειλα τὴν πένθημον ἀγγελίαν τοῦ θανάτου τοῦ πρωτοτόκου ὀλταετοῦς υἱοῦ μας. Ἐθρήνησας ἴσως πολὺ τὴν ἀπώλειαν τοῦ Θεοδώρου μας, σύζυγέ μου, καὶ ὁμῶς ἦτο ἀνυπόστατος ἡ εἰδησις ἐκείνη . . .

ΦΙΛΙΠ. (μετ' ἐκπλήξεως). — Τί λέγεις, Εὐφροσύνη, μὴ παρελογίσθης;

ΕΥΦΡ. — Ὅχι, ὄχι, σοὶ λέγω τὴν ἀλήθειαν, ὁ υἱός μας δὲν ἀπέθανε.

ΦΙΛΙΠ. (μετὰ φωνῆς παλλομένης, δραττούμενος τῆς δεξιᾶς αὐτῆς).

— Μὲ κάμνεις νὰ φρίττω! ὦ υἱός μας;

ΕΥΦΡ. — Ζῇ, Φίλιππε.

ΦΙΛΙΠ. (ἐν ἀπλήρῳ συγχύσει). — Εἰπέ, ἐξήγησόν μοι τὸ προμερὸν τοῦτο αἴνιγμα.

ΕΥΦΡ. — Πραγματοῦται, μὲ ἐκφοβίζει ἡ θεία σου.

ΦΙΛΙΠ. — Λέγε!

ΕΥΦΡ. — Πλούσιος γέρων ἄγονος μοὶ τὸν ἐζήτησε διὰ νὰ τὸν ἐκπαιδεύσῃ ὑπὲρ ἡμῶν.

ΦΙΛΙΠ. (μὲ τρέμοντα χεῖλη). — Καὶ τὸν ἔδωσες;

ΕΥΦΡ. — Ναί.

ΦΙΛΙΠ. (φρικτῶς). — Ἄ!

ΕΥΦΡ. — Ἀπεγνωσμένη περὶ πάντων, βλέπουσα τὰ κατατρύχοντα τὴν οἰκογένειάν μας δεινὰ, ἐθεώρησα τὴν περίστασιν ταύτην ὡς εὐεργέτημα ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ σταλὲν, οὐδόλως σκεπτομένη ὅτι διέπραττον σφάλμα τοσοῦτον ὀλέθριον.

ΦΙΛΙΠ. (μετὰ βραγχνώδους φωνῆς). — Ποῦ εἶναι, ποῦ εἶναι ὁ υἱός μου;

ΕΥΦΡ. — Θεέ μου! δὲν ἤξεύρω . . .

ΦΙΛΙΠ. (αἰσθανόμενος). — Πῶς δὲν ἤξεύρεις;

ΕΥΦΡ. — Μὲ ἠγάπησεν ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος, ὀλίγας ἡμέρας βραδύτερον ἐγένετο ἄρханτος ἀπελθὼν εἰς τὸν νέον Κόσμον συναποφέρων καὶ τὸ προσφιλέστατον τέκνον.

ΦΙΛΙΠ. (τίλλων τὴν κόμην). — ὦ! φρίκη!

ΕΥΦΡ. — Ἦμην ἀπαρηγόρητος διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ τέκνου μας, ἀπηλπισμένη, φρενητιῶσα διὰ τὴν ἀσύμετον εὐπιστίαν μου ἔτρεμον τὴν δικαίαν ἀγανάκτησίν σου, καὶ σοὶ ἀπέκρυψα τὴν φρικτὴν ἀλήθειαν, ἣν οὐδέποτε ἀπετόλμων νὰ ἐκστομίσω . . .

ΦΙΛΙΠ. (ῥηνωδῶς). — Υἱέ μου, υἱέ μου, πῶς θὰ θυνηθῶ νὰ σὲ ἀνεύρω!

ΕΥΦΡ. — Μόνην ἀπολογία ἀπέναντι τῆς συγγνώμης σου, σύζυγέ μου, ἔχω τὴν ὑπερβάλλουσαν στοργήν μου. Ἐνόμιζον ὅτι ἐξασφαλίζω τὴν εὐημερίαν τοῦ τέκνου μας, καὶ συνεπῶς τῆς οἰκογενείας ὁλοκλήρου.

ΦΙΛΙΠ. — Στοργή πῶς ἀποροῦς, πλάνη ἀπιστία πλῆξασα καιρίως τὰς ὑστέρας τοῦ γήρατός μου στιγμὰς.

ΕΥΦΡ. (τείνουσα ἐκείτιδας χεῖρας) — Ω! Συγγνώμη, Φίλιππε!

ΦΙΛΙΠ. (καταβεβλημένος) — Αἶ! σέ συγχωρῶ, ἀγαθὴ γύναι, (ὡς εἰς ἑαυτὸν ἀποτεινόμενος) ὅποιον τραῦμα μέλλον νὰ διαιωίση τὰς ἀλγηδόνας τῶν τέκνων μου!

ΕΥΦΡ. — Ὁ Θεὸς μὲ βρυκαλίζει ἐμπνέων μοι τὴν ιδέαν ὅτι θὰ ἀνεύρῃς τὸν υἱόν μας, Φίλιππε!

ΦΙΛΙΠ. (σεῖων τὴν κεφαλὴν λυπηρῶς) — Φεῦ! εἴθε νὰ μὴ ᾔηναι αὐταπάτη ἢ ιδέα αὕτη... εἴθε πρὶν τοὺς ὀφθαλμούς μου κλείσω διὰ παντός νὰ ἴδω ἅπαξ ἔτι τὸν προσφιλῆ μου Θεόδωρον. (κρύβεται ἡ θύρα τοῦ βίθους)

ΦΙΛΙΠ. (κινούμενος νὰ ἀνοίξῃ) — Θὰ ᾔηναι βεβαίως ὁ Ὀδυσσεύς. [Φαίνεται ἡ Ραλλοῦ, ἥτις παραλαμβάνει τὸν πατέρα της. Εἰσέρχεται ὁ Ὀδυσσεύς.]

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Οἱ ἀνωτέρω ΡΑΛΛΟΥ καὶ ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Ὁ Ὀδυσσεύς πλησιάζει εἰς τὴν θερμάστραν, ἐνῶ ὁ πατὴρ καὶ ἡ θυγάτηρ ἵστανται ἐκατέρωθεν αὐτοῦ.

ΦΙΛΙΠ. — Λοιπὸν;

ΡΑΛ. — Ἠρήσες, Ὀδυσσεῦ, καὶ πιστεύω ὅτι ἐπέτυχες.

ΟΔΥΣ. (δυσθυμῶς) — Μὴ βιάζεσαι πολὺ, ἀδελφὴ μου.

ΦΙΛΙΠ. — Τὸν εἶδες τέλος πάντων;

ΟΔΥΣ. — Ματαίως ἐδοκίμασα τόσον κόπον. Ὁ Κύριος δὲν ἐπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκόν του ἀπὸ τῆς πρῶτης.

ΡΑΛ. — Καὶ εἶναι δυνατόν νὰ μὴ ἐπανῆλθε τοιαύτην ὥραν μὲ τὸν φοβερόν αὐτὸν χειμῶνα;

ΟΔΥΣ. — Ε!... ἐνώπιον τῆς ἀρεσκείας τῶν ἰσχυρῶν ὑποτάσσονται τὰ πάντα· τί σημαίνουν δι' αὐτοὺς χιόνες, παγετοὶ καὶ καταιγίδες;... αἰσθάνονται θυμὴν χαρμονὴν, ἣν ποτὲ ὁ πένης δὲν θέλει ἐννοήσῃ.

ΦΙΛΙΠ. — Δὲν ἔχομεν λοιπὸν οὐδεμίαν ἐλπίδα;

ΟΔΥΣ. — Θὰ ὑπάγω μετ' ὀλίγον, ἴσως ἐπιστρέψῃ. Ἐν τούτοις ἐσκέφθην νὰ ἀποταθῶ πρὸς τὴν σύζυγόν σου, τῆς ὁποίας ἐξαίρουں τὴν ἀβροφυὴ καὶ μακρόθυμον ψυχὴν.

ΡΑΛ. — Ναί, ναί, καλῶς τὸ ἐσκέφθης, ἀδελφέ μου.

ΟΔΥΣ. — Ὑπῆρξεν ὁμως ἀδύνατον νὰ παρουσιασθῶ. Ὁ ἐπιστάτης μοι τὸ ἀπέτρεψεν.

ΡΑΛ. — Καὶ ἐδῶ ἀπελπισία!

ΦΙΛΙΠ. — Ἀλλ' ἔπρεπε νὰ παραγκωνίσῃς τὸν ἐπιστάτην αὐτὸν, ἔπρεπε νὰ προσπαθήσῃς διὰ πάσης θυσίας...

ΟΔΥΣ. (δυσχεραίνων) — Εἶναι τόσον ὑψηλὰ ἀπὸ ἡμᾶς οἱ Κύριοι οὗτοι, τόσας βαθμίδας μᾶς ὑπερέχουν, ὥστε βλέπων ἄνθρωπος ὡς ἐμὲ τὸ οὐρανόμηκες ὕψος αὐτῶν ἱλιγγιᾷ καὶ ἀποθαμβοῦται... ὤφειλον νὰ συνεννοηθῶ μετὰ τοῦ ἐπιστάτου. Δὲν ἤξεύρω, ἀλλὰ μοι φαίνεται ὁ ἄνθρωπος οὗτος μοχθηρὸς, κακὸ βουλος, καὶ αἰσθημα ἀποστροφῆς μὲ καταλαμβάνει ὅταν τὸν συναντήσω... τὸ ὕψος αὐτοῦ ἔχει τι χαιρέκακον καὶ ὑποθέτω ὅτι ἐπιζητεῖ τὴν ἐξόντωσίν μας.

ΦΙΛΙΠ. — Παραξηγεῖς τὰ πράγματα, τέκνον μου... ἴσως εἶναι ὀλίγον αὐστηρὸς εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ καθήκοντός του.

ΟΔΥΣ. — Αἶ! ἴσως... τέλος μὲ ὑπεδέχθη κατ' ἀρχὰς φιλοφρονέστατα, νομίζων ὅτι τῷ φέρω τὴν ἐξόφλησιν τῶν ὀφειλομένων, ἀλλ' ὅταν ἔμαθεν ὅτι ἦλθον ζητῶν παράτασιν τῆς προθεσμίας ἐπιμένων νὰ ἐμφανισθῶ εἰς τὸν ἰδιοκτήτην ἢ εἰς τὴν σύζυγον αὐτοῦ, ἐγένετο ἑξαλλος ἀπὸ ἀγανάκτησιν.

ΦΙΛΙΠ. — Καὶ λοιπὸν;

ΟΔΥΣ. — Πρὸς οὐδὲν ἴσχυσαν αἱ παρακλήσεις μου... εἰάν

αὔριον τὴν ὠρισμένην ὥραν δὲν ἀποτίσωμεν τὰ ὀφειλόμενα εἰ-
μεθα ἠναγκασμένοι νὰ ἐγκαταλείψωμεν τὸ οἶκημα τοῦτο.

ΦΙΛΗΠ. (ἐν ἀπογνώσει) — Θεέ μου, θὰ μείνωμεν ἄστεργοι ἐν
μέσῳ τῶν χιόνων καὶ τῶν παγετῶν.

ΡΑΛ. (ὁρῶν) — Σκληροὶ μέχρι θηριωδίας ἄνθρωποι.

ΕΥΦΡ. — Ἀχ!

ΡΑΛ. (τρέχουσα πρὸς αὐτήν) — Μητέρα μου!

ΦΙΛΗΠ. — Καὶ ἂν ἀπὸ λίθον ἦτο πεπλασμένη ἡ καρδιά αὐ-
τοῦ ἤθελε συγκινηθῇ πρὸς τὰ δεινὰ τῆς ταλαιπώρου οἰκογε-
νείας μου . . . καὶ τί ἐλπίζεις λοιπόν, τέκνον μου;

ΟΔΥΣ. — Ἐὰν δὲν δυνηθῶ νὰ εἴπω μίαν λέξιν εἰς τὸν ἰδι-
οκτήτην ἢ εἰς τὴν σύζυγόν του, ἔὰν μὲ ἀποπέμψωσι πάλιν, θὰ
ὑποστῶμεν τὸ πεπρωμένον μας πάτερ μου . . .

(Μένει ἀκίνητος σίονει ρεμβάζων.)

ΦΙΛΗΠ. (συμπτύσσων τὰς χεῖρας) — Φρικαλέον πεπρωμένον!

ΡΑΛ. (τρῶς τὴν γραίαν) — Θὰ εὕρωμεν καμμίαν γωνίαν γῆς
εἰς τὴν ὁποίαν θὰ σὲ προφυλαξώμεν, μητέρα μου, ἐν ὅσῳ ρέει
τὸ αἷμα θερμὸν εἰς τὰς φλέβας μας.

ΕΥΦΡ. (ἐγειρομένη) — Δύστηνέ μου κόρη . . . ὦ! δὲν δύ-
ναμαι πλέον νὰ ἀκούσω, ὑπάγω νὰ ἀποκρύψω τὴν θλίψιν μου
ἐν τῇ κλίνῃ . . .

ΡΑΛ. (ὑποστηρίζουσα αὐτήν) — Ἐλθέ μητέρα μου . . .

(Ἀμφότεραι ἀπέρχονται βραδέως διὰ τῆς πλαγίας θύρας.)

ΦΙΛΗΠ. (μετὰ παρατόρῳ ἀπελπισίας) — Ἐστω, ἀφοῦ δὲν ὑπάρ-
χει προστάτις χεῖρ, γυμνοὶ, ἄστεργοι καὶ πειναλέοι ἀποφώλια
πλάσματα τῆς στυγνῆς κοινωνίας, θὰ ὑπομείνωμεν τὸν θάνατον.

ΟΔΥΣ. (ὡς ἐμπνευσθεὶς) — Πάτερ μου, ὅχι μακρὰν ἀπὸ ἐδῶ,
εἰς τὴν γωνίαν τῆς πλατείας ὁδοῦ ὑπάρχει ἐτοιμόρροπον πα-
ράπηγμα . . .

ΦΙΛΗΠ. (ἐν ἀπορίᾳ) Τί ἐννοεῖς;

ΟΔΥΣ. — Μοὶ ἐπῆλθεν ἰδέα τις . . . δυνάμεθα ἐπὶ τοῦ πα-
ρόντος νὰ διαμείνωμεν ἐκεῖ, τοῦλάχιστον θὰ ἔχωμεν στέγην,
ἥτις θὰ προφυλάττῃ πῶς τὴν ἀσθενῆ μητέρα.

ΦΙΛΗΠ. — Ἀλλ' ἐκεῖνο θὰ καταρρεύσῃ, τέκνον μου, θὰ ᾔναι
χειρότερον τοῦ ὑπαίθρου.

ΟΔΥΣ. — Τέλος πάντων θὰ προσπαθήσωμεν νὰ τὸ στερεώ-
σωμεν. ἔὰν δύνασαι ἐλθέ μετ' ἐμεῦ νὰ τὸ ἐπισκεφθῶμεν ἀπόψε.

ΦΙΛΗΠ. (ἀναστενάζων) — Ὑπάγωμεν! ὑπάγωμεν! Οδυσσεύ!

ΟΔΥΣ. — Ἐπειτα σὺ ἐπιστρέφεις ἐδῶ, ἐνῷ ἐγὼ θὰ διευθυ-
νῶ εἰς τὸν οἰκοδεσπότην, ἵσως ἐπανῆλθεν . . .

ΡΑΛ. (ἱπανερχομένη) — Πῶς θὰ ἐξέλθετε; δὲν εἶναι καλὸν
ὁ πατήρ νὰ ἐξέλθῃ μετὰ τὸ δριμύ αὐτὸ ψῦχος . . .

ΦΙΛΗΠ. (περιβαλλόμενος παλαιὸν μανδύαν) — Ταλαίπωρον παι-
δίον, ἐλησμόνησας ὅτι αὔριον θὰ κοιτώμεθα ἐπὶ τῶν χιόνων;

ΟΔΥΣ. — Ἐν τούτοις μὲ διέφυγε νὰ σὰς δώσω καλὴν τινα
ἀγγελίαν, ἣν ἐπληροφορήθην τὴν ἐσπέραν ταύτην.

ΦΙΛΗΠ. — Ὅποιαν;

ΟΔΥΣ. — Ὁ μνηστήρ σου, Ραλλοῦ, ἀπεφοίτησεν ἤδη τῆς
Σχολῆς τῶν εὐελπίδων καὶ ἐντὸς ὀλίγου πιστεύω νὰ ἔλθῃ.

ΡΑΛ. (ἐρυθριῶσα) — Θεέ μου, θὰ βδελυχθῇ τὴν ἀποτρόπαιον
θεάν παρομοίας μνηστῆς.

ΟΔΥΣ. — Ἔ, ἀδελφὴ μου, ἔσο καρτερικὴ, δὲν θὰ ὑποφέ-
ρωμεν αἰωνίως οὕτω . . .

ΦΙΛΗΠ. — Ραλλοῦ, κατεκλίθη ἡ μήτηρ σου;

ΡΑΛ. — Ναί! Ὁ ὕπνος μόνος δύναται νὰ ἀπωθήσῃ πρὸς
στιγμὴν τὰς θλίψεις τῆς.

ΦΙΛΗΠ. — Ὡρμανε τὸ ὀλίγον γάλα, τὸ ὅποιον ἔχομεν, ὅταν
ἐξυπνήσῃ τῇ δίδεις νὰ πῇ . . . (Ἀπέρχεται μετὰ τοῦ Ὀδυσσεύς.)

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΡΑΛΛΟΥ (μόνη).

— Μικρὴ καὶ κρυφὰ σκοτοδίνη καλύπτει τοὺς ὀφθαλμοὺς
μου, δὲν εὕρισκω πλέον λέξεις παρηγορίας διὰ τὴν δυστυχίαν

μου μητέρα. (ἐκλωμένη παρὰ τὴν πλαγίαν θύραν) Ἀπεκοιμήθη ἴσως. (ἀποσύρεται πρὸς τὸ ἔδρανον) διὰ τί περὶ τὰ ὦτά μου βομβεῖ ἀπαισία καὶ ἀκατανόητος βοή; διὰ τί φανταζομένη τὸ μέλλον οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας μου ἐκλείπουσι, καὶ μέ κατατρύχει ἀόριστος καὶ κρυφὸς τρόμος; Θεέ μου, φρικώδεις περιπέτειαι ἀνελίσσονται πρὸ τῶν ζοφερῶν μου βλεμμάτων βλέπω ἄβυσσον μαρτυρίων χαίνουσαν ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν γονέων μου, (φρικῶσα) Οὐρανέ! . . . τρέμω . . . Ἄλλ' ὅχι, θά ἀντιπαλαίσω ἐν ἀνάγκῃ μόνη . . . Ἄν ὁ Ὀδυσσεὺς ἀποτύχῃ, ἐγὼ θὰ ριφθῶ πρὸ τῶν γονάτων τῆς συζύγου τοῦ οἰκοδεσπότου. . . . Ὁ Θεὸς θὰ μέ ἐνισχύσῃ νὰ ἐξεγείρω τὴν εὐμένειάν της! (ἐξαφανίζεται ὀπισθεν τῆς πλαγίας θύρας).

Σ Κ Η Ν Η Ε'.

ΞΕΝΟΦΩΝ (μόνος).

[Ἡ θύρα τοῦ βήθους ὠθεῖται ἐλαφρῶς καὶ προκύπτει ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ].

— Ἡσυχία! δὲν ὑπάρχει κίνεσις . . . (εἰσέρχεται ἀθρόωως καὶ προβαίνει μετὰ δισταγμῶν). Ἐφυγον, τέλος πάντων, ὁ πατήρ καὶ ὁ υἱός, . . . τίς οἶδε ποῦ τοὺς ἐξωθεῖ ἡ ἀπελπισία . . . ἡ γράϊα βεβαίως θὰ κοιμάται. . . . Λαμπρά εὐκαιρία! προσφορωτέραν περιστάσιν δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐλπίσω· ἡ μικρά εἶναι μόνη . . . Εἰς τὴν χεῖρά μου κρατῶ τὴν εὐτυχίαν τῆς οἰκογενείας ταύτης, καὶ ὡς ἀντάλλαγμα θέλω τὴν καρδίαν τῆς ὡραίας κόρης, δυστυχία ἔάν μοι ἀποστρέψῃ τὸ πρόσωπον, ἀπέναντι τῆς περιφρονησεώς των ἔχω τὸν ὄλεθρον, τὴν ἐξουδένωσιν. Εἰς τὰ στήθη μου ἀνάπτει πυρκαϊὰ λευγαλέα, καὶ τὴν φρίσσουσιν κεφαλὴν μου κατακλύζουν τρομερὰ σχέδια . . . ναι! δὲν θὰ σβέσουν τὴν δίψαν μου τὰ οἰκτρότερα τῶν δεινῶν διὰ τῶν ὁποίων θέλω τοὺς πληῆξει. (Ἀκούονται ἐλαφρὰ βήματα ἐκ τοῦ πλησίον δωματίου).

— Ἄ! ἔρχεται, θὰ ἦναι ἐκεῖνη.

[Ἀποτύεται εἰς τὸ βάθος τῆς σκηνῆς, εἰσέρχεται ἡ Παλλοῦ φέρουσα κύβην πλήρη γάλακτος, ἣν ἀποθέτει ἐπὶ τῆς θερμάστρας].

Σ Κ Η Ν Η ΣΤ'.

ΞΕΝΟΦΩΝ καὶ ΠΑΛΛΟΥ.

ΠΑΛ. — Αὐτὸ εἶναι τὸ λιτὸν τῆς μητρὸς μου δαίπνον . . . (ἰδύσα τὸν Ξενοφῶντα βάλλει φωνὴν τρόμου καὶ ὀπισθοδρομεῖ).

ΞΕΝΟΦ. (προβαίνων) — Μὴ φοβεῖσθε, Δεσποινίς.

ΠΑΛ. (ἐνῆ) — Ὁ . . . ἐπιστάτης!

ΞΕΝΟΦ. — Ἐγὼ, ἐγὼ ὁ ἴδιος.

ΠΑΛ. (συνερχομένη) — Καὶ πῶς εἰσῆλθετε Κύριε;

ΞΕΝΟΦ. — Εὐρον τὴν θύραν ἡμίκλειστον· ἐκεῖνος ὅστις ἐξῆλθε θὰ ἐλησμονήσῃ νὰ τὴν κλείσῃ.

ΠΑΛ. — Παράδοξον. . . . Καὶ εἰς τί ἤμπορῶ νὰ ἀπεδώσω ἄρᾳ γε τὸ αἷτιον τῆς ἐπισκέψεώς σας, κύριε ἐπιστάτα;

ΞΕΝΟΦ. (Μειδιῶν) — Τὸ αἷτιον. . . . Τὸ αἷτιον, ὡραία μικρά μου, δὲν δύνασαι νὰ τὸ μαντεύσῃς;

ΠΑΛ. (Μετὰ χαλάρου τρόπου) — Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μὴ συγκινηθῇτε πρὸς τὰς παρακλήσεις τοῦ ἀδελφοῦ μου, μετημελήθητε, κύριε, διὰ τὴν αὐστηρότητά σας, βεβαίως δέχεσθε τὴν ἀναβολὴν τῆς πληρωμῆς τὴν ὁποίαν σᾶς ζητοῦμεν, δὲν εἶναι ἀληθές, κύριε ἐπιστάτα;

ΞΕΝΟΦ. — Ἀλλὰ, δεσποινίς. . . .

ΠΑΛ. — ὦ! εἰσθε λίαν καλοκάγαθος πρὸς ἡμᾶς, καὶ δὲν θὰ λησμονήσωμεν ποτέ τὴν χάριν ταύτην, διὰ τὴν ὁποίαν αἰσθανόμεθα ἀμέραντον εὐγνωμοσύνην.

ΞΕΝΟΦ. — Ἀπὸ τὸ μελίρρυτόν σου στόμα, δεσποινίς, ρέει νέκταρ, ὅπερ μεθύσκει τὴν ἀκοήν μου· εὐδαίμων ὁ θνητὸς ἐκεῖνος ὅστις ὡς ἀντίτιμον ὀλοκλήρου τῆς ζωῆς του ἀποδέχεται τοὺς ἁρμονικοὺς φθόγγους τῆς ἡδέως φωνῆς σου.

ΡΑΛ. (καθ' ἑαυτήν) — ὁ βλέμμα του μοί προξενεῖ ρίγος! (πρὸς αὐτὸν) Ἡ χαρὰ τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου θὰ ἦναι ἀπερίγραπτος, ὅταν πληροφορηθῶσι τὴν ἀνέλπιστον ταύτην εὐεργασίαν σας· οἱ δύστηνοὶ ἀνηλπισμένοι ἔφυγον ὅπως ἀναζητήσωσι κατὰλυμα . . .

ΞΕΝΟΦ. (Μετὰ ζωηρότητος) — Τί σημαίνει ἡ ἐλαχίστη αὕτη χάρις πρὸς τὴν εὐδαιμονίαν, ἥτις μὲ περιβάλλει τὴν ὥραν ταύτην· ὦ δεσποινίς, πιστεύσατέ με, πᾶν ὅ,τι μοί ζητήσητε, καὶ θρόνον ἂν ἐξουσιάζον θὰ τὸν ἔθετον πρὸ τῶν ποδῶν σας.

ΡΑΛ. (καθ' ἑαυτήν) — Μὲ ἐκπλήττει τὸ ἀλλόκοτον ὕψος τοῦ. (πρὸς αὐτόν). Ὁχι, ὄχι, κύριε ἐπιστάτα, τίποτε πλειότερον δὲν θέλομεν . . . ἀπλὴν ἀναβολὴν τῆς προθεσμίας, καὶ σὰς βεβαιῶ δι' ἡμᾶς εἶναι χάρις ἀνέκμητος· μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ ἔχετε τὰ χρήματά σας . . .

ΞΕΝΟΦ. — Ἀφήσατε, ἀφήσατε τὰ χρήματα πλέον, δὲν πρέπει νὰ γίνεται λόγος περὶ αὐτῶν, διότι μὲ καθιστᾶτε ταπεινὸν ἐνώπιόν σας.

ΡΑΛ. — Πῶς, κύριε ἐπιστάτα, περὶ τίνος ἄλλου θέλετε νὰ λέγωμεν; ἢ μήπως ἀμφιβόλλετε;

ΞΕΝΟΦ. — Ἐγώ; ποτέ· ὑψηλότερον τῶν ποταπῶν τούτων πραγμάτων κυμαίνονται αἱ ἀμφιβολίαι μου . . . ἀρκεῖ μία λέξις σου, θελκτικὴ κόρη, λέξις ἣν θέλωμαι νὰ ὀνειροπολῶ μετὰ παλμῶν ἐναγωνίων, διὰ νὰ παγιώσῃ τὴν ἐν ἀβεβαιότητι τελευτουμένην φαντασίαν μου, ἀρκεῖ μία λέξις σου διὰ νὰ μοί διανοίξῃ τὸν παράδειτον.

ΡΑΛ. (συνορρουθεῖσα) — Κύριε ἐπιστάτα, δὲν δύναμαι νὰ σᾶς ἐννοήσω.

ΞΕΝΟΦ. — Ὁμιλοῦσι σαφεστέρην γλῶσσαν οἱ ἐρῶντες; (κλίνων τὸ γόνυ) κόρη χαριτόβρυτε . . . πλούτη, ζωὴν, πᾶν ὅ,τι ἔχω τιμαλφές ἐπὶ τῆς γῆς θέτω πρὸ τῶν ποδῶν σου . . . ἀναπτέρωσον τὰς ἐλπίδας μου, ὅς διακαλεῖ τὸ ἐρατεινόν σου βλέμμα.

ΡΑΛ. (μετὰ σεβασμότητος) — Κύριε ἐπιστάτα, σᾶς παραφέρει ἡ ἀδυσπρόσπνη πτωχὴ καὶ δυστυχὴς κόρη ὡς ἐμὲ, δὲν ἔχει ἄλλο

τι νὰ σᾶς προσφέρῃ ἢ τὴν ἀναλλοίωτον εὐγνωμοσύνην της.

ΞΕΝΟΦ. (Μετὰ πικρίας) — Ἐ, βεβαίως, διότι ἀναπαρίσταται τὴν στιγμὴν ταύτην εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου τὸ εἶδωλον προσφιλοῦς ἀντικειμένου.

ΡΑΛ. — Εἶναι προβλήματ' ὅσα μοί λέγετε.

ΞΕΝΟΦ. — Ἀλλ' ὁ μνηστήρ σου; ὁ καλὸς ἐκεῖνος ἀξιωματικὸς, αὐτινος περιμένεις τὴν ἐπάνοδον;

ΡΑΛ. — Πῶς τὸ ἠξεύρετε τοῦτο, κύριε;

ΞΕΝΟΦ. — Ἐ, πῶς τὸ ἠξεύρω . . . τὸ ἠξεύρω τέλος πάντων.

ΡΑΛ. — Καὶ τί πρὸς ταῦτα ὁ μνηστήρ μου;

ΞΕΝΟΦ. — Δὲν ἐννοεῖς ὅτι μοῦ ἀποφράττει τὸν δρόμον τῆς εὐτυχίας καὶ εἰς τὰ σπλάγχνα μου ὑποδαυλίζει ἀσβεστον φλόγα μαρμαρώδους πάθους, ὅπερ μὲ κατατρέπει;

ΡΑΛ. (Μετὰ τοῦ ὀργίλου) — Κύριε, σεβασθῆτε τὰς ταλαιπωρίας μου . . .

ΞΕΝΟΦ. (ἐν παρρησίᾳ) — ὦ! μὴ ἐξοργίζεσαι, ἀξιολάτρευτος κόρη, διότι θανατηφόρον μὲ σπαράσσει τραῦμα, καὶ μὲ τιτρώσκει ἰοδόλος ζηλοτυπία . . . διότι . . . διότι . . . (κατασπαζόμενος αἰφνιδίως τῆς χειρὸς της) διότι σὲ ἀγκιπῶ, σὲ λατρεύω . . .

ΡΑΛ. (ἀπωθεῖσα αὐτὸν μετ' ὀργῆς) — Πρόσεξον, Κύριε, πρόσεξον, εἶναι ἱεροσυλία νὰ ἐμπαίξῃ τις τὰς συμφορὰς δυστυχοῦς οἰκογενείας.

ΞΕΝΟΦ. (ἀνοίγων αὐτῇ τὰς ἀγκάλας) — Παλλοῦ μου, συμφοραί καὶ θλίψεις ὥς σκιά θὰ ἐξαφανισθῶσιν.

ΡΑΛ. (δὲ κερζυνοδόου φωνῇ) — Ὅπισω, ἱερόσυλε, ὀπίσω! ἀντὶ τοῦ ὑψηλοῦ αἰσθημάτων, ὅπερ σοὶ προσήνεγκον, ἔχω ἤδη τὴν περιρρόνησιν, τὴν βδελυγμίαν μου!

ΞΕΝΟΦ. (ὑπὸ λύπης καταληθεύς) — Ἄ! τὴν βδελυγμίαν σου!

ΡΑΛ. (μεγαλοπρεπῶς) — Τὸ νὰ ἐξυβρίσῃ τις μίαν κόρην ὡς ἐμὲ εἶναι τόλμη, εἶναι θρασυτῆς ἀπαράδειγματος . . . ἡπατήθη διότι ἐνόμισα ὅτι ὑπάρχει ἐν σοὶ συναίσθησις . . .

ΞΕΝΟΦ. — Ἄ! μὲ ἀπωθεῖς, μὲ ὑβρίζεις, καὶ ὅμως . . . αὐτὴν τὴν ὥραν ἀπὸ τὴν θέλησίν μου ἐξαρτᾶται τὸ πᾶν! . . . ἐ-

λησμώνησες τὴν ἀσθενὴ μητέρα σου! . . .

ΡΑΛ. (ἐν ἀπογνώσει) — Τὴν ἀσθενὴ μητέρα μου . . .

ΞΕΝΟΦ. — Τὸν γέροντα πατέρα σου . . .

ΡΑΛ. (ὁμοίως) — Τὸν γέροντα πατέρα μου!

ΞΕΝΟΦ. — Τὸ οἰκτρὸν αὐτῶν τέλος ὑπὸ τὸν μολύβδινον οὐρανὸν τοῦ χειμῶνος, καὶ ἐπὶ τῆς παγετώδους τῶν χιόνων στρωμνῆς;

ΡΑΛ. (φρικισῶσα) Θεέ μου!

ΞΕΝΟΦ. — Ὡς ἐλησμώνησες ἐπίσης τὸν ἐξευτελισμὸν, τὴν ἀτίμωσιν ἔσω, ἥτις ἐπιφυλάσσεται δι' ἐσέ καὶ τοὺς προσφιλεῖς σου οἰκείους.

ΡΑΛ. (ἀνασκιρτήσασα αἶρνης.) — Αἱ! καὶ ἂν μόνον ἄστυλον ἀπομένει εἰς ἡμᾶς ὁ ἐξευτελισμὸς οὗτος, ἄθλιε, δὲν θὰ διστάσωμεν νὰ ὑποτιπώμεν τὴν τύχην μας.

ΞΕΝΟΦ. (μετὰ μαίνας) — Θὰ σὲ σώσῃ ἔσως τῆς κατατιγῆς ὁ μνηστήρ σου τότε . . . μωρὴ καὶ ἀνόητος ἐλπίς . . . φρικαλεωτέρα ἐκδίκησις τὸν παρακολουθεῖ.

ΡΑΛ. (ἰγερῶς) — Δὲν σὲ πτοῦμαι . . . Ὑπὲράνω τῶν σκαιῶν καὶ καταχθονίων μηχανορραφιῶν σου ἵσταται ἀπειλητικὴ, ἀδυσώπητος ἡ θεία δίκη! (δεικνύουσα αὐτῷ τὴν θύραν) Ἐρρε εἰς τὸ σκοτεινὸν σου κρυψύγετον, συναποφέρων τὸν ἐπονείδιστον δόλον, ὃν ἠθέλησες νὰ μοὶ ρίψῃς κατὰ πρόσωπον· αὐριοὺς θέλομεν ἐγκαταλείψει τὸ ἐπάρατον τοῦτο οἶκημα.

(γεύγει διὰ τῆς πλαγίας θύρας.)

ΞΕΝΟΦ. (μόνος) — Τετέλεισται! τὸν ἔρωτα, τὴν λατρείαν διεδέχθη τὸ μῖσος καὶ ἡ λύσσα τῆς ἐκδικήσεως εἰς τὰ στέρνα μου· δὲν θέλεις τὴν καρδίαν μου ὑπερήφανος κόρη, θὰ αἰσθανθῇς δεινότεραν τὴν ὀδύνην, ἣν μοὶ ἐπροξένησας πόλεμον μοῦ κηρύττεις; ἔστω λοιπὸν πόλεμος μέχρι θανάτου . . .

(ἐμφανίζεται ὁ Φίλιππος)

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

ΞΕΝΟΦΩΝ καὶ ΦΙΛΙΠΠΟΣ.

ΦΙΛΙΠ. (εἰσερχόμενος) — Ἐρεῖπια μόνον εὐρομεν . . . τὸ παρὰ πηγάμα κατέρρευσε.

ΞΕΝΟΦ. (καθ' ἑαυτὸν) — Ἄ, ἄ, ὁ πατήρ . . . εἶναι μόνος . . . ἰδόμεν ἂν οὕτως σαγηνεύεται, ἂν ἦναι τόσον ἀγέρωχος ὅσον ἡ θυγάτηρ του.

ΦΙΛΙΠ. — Ἡ δυστυχὴς μου κόρη . . . (παρατηρήσας τὸν Ξενοφῶντα) Ἄ! . . . τίς; . . . ὁ κύριος ἐπιστάτης! . . . σεῖς ἰδῶ, κύριε; ἀγαθὴ συντυχία.

ΞΕΝΟΦ. — Δὲν μὲ περιμένετε βεβαίως, ἐν τούτοις ὅσον καὶ ἂν τὸ καθήκον μοὶ ἐπιβάλλῃ αὐστηρότητα ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς φανῶ κατὰ τι, χρήσιμος, νὰ διευκολύνω εἰ δυνατόν τὰ πράγματα.

ΦΙΛΙΠ. — ὦ κύριε Ξενοφῶν, δὲν ἤξεύρω πῶς νὰ ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνην μου . . .

ΞΕΝΟΦ. — Σημειώσατε ὅτι ὁ νῖος αὐθέντης μου δὲν ὁμοιάζει καθόλου τὸν παλαιόν, οὕτως ἡ σιγκαταθατικότης πολλὰκις ἀπιδείχθη. Αὐτὸς δὲν ἐννοεῖ πιστώσεις, καὶ φρίττω ἀναλογιζόμενος τὴν δεινὴν θέσιν σας . . . διότι δὲν ἀρκεῖ μόνον ὅτι θὰ σᾶς ἀπεβάλλουν τῆς στέγης ταύτης ἐν καιρῷ χειμῶνος τοσοῦτον δριμύως, ἀλλ' ὁ αὐθέντης δὲν θὰ θελήσῃ ποτὲ νὰ ἀπωλέσῃ ἐνός ἔτους ἐνοίκιον, πολὺ πιθανὸν νὰ φυλακίσῃ τινὰ ἐξ ὑμῶν . . . φαντασθῆτε τότε . . .

ΦΙΛΙΠ. — Μὴ χάνετε νὰ τρέμω . . . ἀλλ' ὑμεῖς, κύριε Ξενοφῶν;

ΞΕΝΟΦ. — Θὰ προσπαθῶ νὰ ἀπαλλαγῇτε τῆς δυσχεροῦς ταύτης θέσεως, καὶ ἐπὶ τούτῳ ἤλθον ὅπως συζητήσωμεν ἐν μέσῳ.

ΦΙΛΙΠ. (Μετὰ συγκινήσεως) — Λέγετε, λέγετε, κύριε, εἰσθε λίαν φιλόανθρωπος.

ΞΕΝΟΦ. — Ἦθελον ἐγὼ αὐτὸς ἀναδεχθῇ τὴν ὀφειλὴν ταύτην, ἀλλὰ τὸ βελάντιόν μου εἶναι πολὺ ἱσχνόν, ἤξεύρετε . . . εἶμαι ἀπλοῦς ὑπάλληλος καὶ μόλις ἐξέρχῶ εἰς τὰ ἐμαυτοῦ.

ΦΙΛΙΠ. — Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, εἰπέτε τὸ μέσον τοῦτο.

ΞΕΝΟΦ. (λαβὼν τῆς χειρὸς αὐτοῦ) — Ἀκούσατέ με, κύριε Φίλιππε· αἱ ἀτυχεῖς περιπέτειαι τῆς ζωῆς σας, τὸ καρτερικὸν θάρρος μεθ' οὗ ἡ οἰκογένειά σας ὑπομένει τὰς συμφορὰς, ἀνεκίησαν τὸν θυμιασμόν, τὴν συμπάθειάν μου.

ΦΙΛΙΠ. — ὦ! Κύριε!

ΞΕΝΟΦ. — Μία μόνη ιδέα πτερυγίζει εἰς τὴν κεφαλὴν μου, εἰς μόνος πόθος, νὰ συνδέσω τὸν βίον μου μετὰ τοῦ ἰδικοῦ σας.

ΦΙΛΙΠ. — Πῶς; . . .

ΞΕΝΟΦ. — Δὲν θὰ μοὶ ἀποποιηθῇτε ἐλπίζω τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς σας.

ΦΙΛΙΠ. (θρονηθεὶς) — Ἄλλ' εἶναι μεμνηστευμένη . . .

ΞΕΝΟΦ. — Ἄλλο μέσον προσπορώτερον δὲν ἔχομεν, ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ὃ αὐθέντης μου θὰ μὲ ὑποστηρίξῃ, καὶ κατὰ συνέπειαν καὶ ὑμᾶς . . .

ΦΙΛΙΠ. — Πλὴν ἐντὸς ὀλίγου ἔρχεται ὁ . . .

ΞΕΝΟΦ. (δ' ἀκόπτων αὐτὸν) — Σκεφθῆτε ὅτι αὔριον θὰ ᾔσθε ἐλευθεροί, θὰ ὑπερπηδήσητε φρικώδη ἐξευτελισμόν, καὶ θὰ ἐχητε τὴν προεστίαν τοσοῦτον ἰσχυροῦ ἀτόμου.

ΦΙΛΙΠ. — Ἄλλ' ἐκεῖνη . . .

ΞΕΝΟΦ. (ὁμοίως) — Ἀρκεῖ νὰ μοὶ δώσητε τὸν ἰδικόν σας λόγον· ἐκεῖνη χάριν τῆς εὐημερίως τῶν γονέων της . . .

ΦΙΛΙΠ. (ἐπὶ μᾶλλον συντοραπιτόμενος) — Καὶ τὸν λόγον ὃν ἔδωκα πρὸς τὸν ἀξιωματικόν;

ΞΕΝΟΦ. — Σὰς εἶπον δὲν ὑπάρχει ἄλλο μέσον· ἔπειτα ὁ καιρὸς ἐπαίγει, τὴν νύκτα ταύτην πρέπει νὰ ἐκμυστηρευθῶ τὴν ὑπόθεσιν πρὸς τὸν κύριόν μου· αὔριον θὰ ᾔναι ἀργά, καὶ ἡ καταστροφή ἀναπόδραστος.

ΦΙΛΙΠ. (ἐν υπερβαλλούσῃ ἀνηχανίᾳ) — Θεέ μου, δὲν δύναμαι νὰ πράξω τοιαύτην ἀνανδρίαν.

ΞΕΝΟΦ. (δυσανασχετῶς) — Ἄλλ' ἡ ἀσθενὴς σύζυγός σας; τὰ δύσμοιρα τέκνα σας; τὸ μαῦρον καὶ φοβερόν αὐτῶν μέλλον; θέλετε ὁ υἱὸς νὰ σήπεται εἰς τὰς φυλκὰς, ἢ γράξῃ τὸ θλιβερόν;

τερὸν νὰ λάβῃ τέλος, ὑμεῖς δὲ μετὰ τοῦ τρυφεροῦ ἐκείνου πλάσματος, περιφρονημένοι, πλάνητες, τὸν ἄστον τοῦ ἐπαίτου νὰ ἐξαιτῆτε; καὶ ταῦτα πάντα διὰ τὸν λόγον ὃν ἐδώκατε πρὸς τὸν μνηστῆρα, ὅστις δὲν ἐσκέφθη ποτὲ μέχρι τοῦδε περὶ τῆς τύχης τῆς μνηστῆς αὐτοῦ; . . .

ΦΙΛΙΠ. (κατάπληκτος) — ὦ! φοίκη!

ΡΑΛ. (ἐμψυχωμένη αἴρνης) — Πάτερ μου, ὁ ἄνθρωπος αὐτὰς εἶναι οὐτιδανός!

ΦΙΛΙΠ. (ἀναπηδήσας) — Θύγατερ!

ΞΕΝΟΦ. (λυσιπώδης ἐν ὑποκώτῳ φωνῇ) — Ἀθλία! τρέμε!

(Εἰσέρχεται ὁ Ὀδυσσεύς).

ΣΚΗΝΗ II.

Οἱ ἀνωτέρω ΡΑΛΛΟΥ καὶ ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ΟΔΥΣ. (κλείων τὴν θύραν τοῦ βήθους) — Δὲν ἐπέστρεψεν ἀκόμη.

ΞΕΝ. (καθ' ἑαυτόν) — Διάβολε! ἤδη ἀπώλεσα τὸ παιγνίδιον.

ΡΑΛ. (τρέχουσα πρὸς τὸν Ὀδυσσεύα) — Ἀδελφέ μου, δὲν πρέπει νὰ περιμένωμεν τίποτε ἀπὸ αὐτὸν, εἶναι αἰσχρὸς δολομήχανος, ὁ ἄθλιος ἐξύβρισεν ἡμᾶς.

ΟΔΥΣ. (ἐκπληκτος σύρων αὐτήν) — Τί, τί; τίς σέ ἐξύβρισεν, ἀδελφὴ μου; (βλέπων τὸν Ξενοφῶντα) ποῖος; . . . τί συνέβη; . . . ποῖος δαίμων σέ ἐξαπέστειλε μετὰ τῶν ἡμῶν τὴν ὥραν ταύτην, κύριε ἐπιστάτα;

ΦΙΛΙΠ. (μετὰ φόβου). — Ὁ δαίμων τοῦ ὀλέθρου, ὀργῶν νὰ ἐμψύσῃ εἰς τὴν καρδίαν μου τὴν προδοσίαν.

ΟΔΥΣ. (ἀπειλητικὸς εἰς τὸν Ξενοφῶντα) — Ἀκούεις, προδότη;

ΞΕΝ. — Ἀγνώμονες, ὑβρίζετε τὸν προστάτην σας.

ΡΑΛ. — Κάτω τὸ αἰσχρὸν προσωπεῖον, ὑπὸ τὸ ἅποιον κρύπτεις ἐχθρὸν δόλον (τῷ Ὀδυσσεῖ) Εἰπέ, ἀπόδειξον εἰς αὐτόν, ἀδελφέ μου, ὅτι περιφροναῖμεν τὴν προστασίαν μισητοῦ ραδι-

οὐργου, ὅτι δεχόμεθα τὴν συμφορὰν μὲ μέτωπον διαυγέστερον τοῦ φωτός.

ΟΔΥΣ. — Ἀκούεις; Ἐκάστη λέξις τῆς κόρης ταύτης εἶναι δι' ἐσέ ἀναπολόγητος κατηγορία . . . ἡμέραν τινὰ εἰς αἰσιωτέρους καιροὺς θὰ συναντηθῶμεν βεβαίως . . . τότε . . .

ΞΕΝ. (διὰ φωνῆς ζοφεᾶς) — Ἡ ἡμέρα ἐκείνη δὲν εἶναι μακρὰν καλὴ μου νῆε, αὐριον ἴσως.

ΡΑΛ. — Αἶ! τὸ αὐριον τοῦτο δὲν μᾶς ἐκφοβίζει πλέον . . . ὕπαγε . . . ζήτησον ἀλλαχοῦ θῦμα.

ΞΕΝ. (ποιήσας βῆμα) — Ὡς ἐνθυμηθῶ πάντα ταῦτα . . .
(κρούεται ἡ θύρα τοῦ βάλθους)

ΟΔΥΣ. — Ἀ! . . . τίς εἶναι τοιαύτην ὥραν!

ΞΕΝ. (καθ' ἑαυτὸν) — Μὴν εἶναι φίλος των; ἐχάθην ἂν ἦναι ὁ μνηστήρ.

ΡΑΛ. (βαίνουσα ἀμφιρρεπὴς νὰ ἀνοίξῃ) — Δὲν περιμένουμε κανένα.

(ἡ θύρα ἐπανακρούεται σφοδρότερον)

Φωνὴ ἐξώθεν — Ἀνοίξατε!

ΦΙΛΙΠ. — Σπεῦσε, Ραλλοῦ!

ΡΑΛ. (ἀνοίγουσα) — Τὶ φωνὴ ἀγρία!

(Εἰσέρχεται ὁ Θεόδωρος ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀλεξίου, πάντες μένουσιν ἐκστατικοί.)

ΣΚΗΝΗ Θ'.

Οἱ ἀνωτέρω ΘΕΟΔΩΡΟΣ καὶ ΑΛΕΞΙΟΣ.

ΞΕΝ. (ἐκπληκτος) — Ὁ αὐθέντης!

ΦΙΛΙΠ. (ἐκθιμβος) — Ὁ ιδιοκτήτης!

ΟΔΥΣ. (καθ' ἑαυτὸν) — Τὶ συμβαίνει ἄρά γε;

ΘΕΟΔΩΡ. (τῷ Ξενοφῶντι) — Σὺ εἶδῶ;

ΞΕΝ. (μετὰ συστολῆς) — Αὐθέντα ἐπειδὴ αὐριον λήγει ἡ προθεσμία ἤλθον νὰ ἐρωτήσω ἔν ἥναι διατεθειμένοι οἱ κύριοι

οὔτε νὰ ἀποτίσωσι τὴν ὀφειλὴν, ἀντὶ δὲ πληρωμῆς μὲ ἠπειλῆσαν μὲ ἐξεδώξαν ὥς τὸν ἀθλιέστερον τῶν ἀνθρώπων.

ΘΕΟΔΩΡ. — Αὐτὸ ἦτον ἐπόμενον.

ΟΔΥΣ. — Ψεύδεται, κύριε . . .

ΘΕΟΔΩΡ. (διακόπτων αὐτὸν) — Παρακαλῶ! (πρὸς τὸν Ἀλέξιον δεικνύον τὸν Φίλιππον) Εἶναι αὐτοί;

ΑΛΕΞ. — Ναί!

ΘΕΟΔΩΡ. — Τοὺς γνωρίζεις καλῶς;

ΑΛΕΞ. — Βέβαια.

ΟΔΥΣ. — Τί, περὶ τίνος πρόκειται;

ΘΕΟΔΩΡ. (πρὸς αὐτόν) — Ἐδῶ πλησίον ὑπάρχει ἐν παράπηγμα, σὺ καὶ ὁ γέρων οὗτος τί ἐζητεῖτε πρὸ ὀλίγου ἐκεῖ;

ΟΔΥΣ. — Τί ἐζητοῦμεν; πρὸς τί τάχα, κύριε;

ΦΙΛΙΠ. — Ὅταν αὐριον θὰ ἀποβληθῶμεν τοῦ οἴκου τούτου, ἐφανταζόμεθα νὰ εὐρωμεν πρόσκαιρον στέγην.

ΘΕΟ. — Εὐφυῆς πρόφασις, ἀλλ' ἀνωφελὴς.

ΟΔΥΣ. — Πῶς εἶπετε;

ΘΕΟ. — Ὀλίγας στιγμὰς πρὶν εἰσελθετε εἰς τὸ παράπηγμα (δεικνύων τὸν Ἀλέξιον) ὁ ἀνθρώπος μου ἀφῆκεν ἐντὸς αὐτοῦ μικρὸν μάρσιπον διὰ νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ πέντε βήματα μακρὰν εἰς μέρος ὅπου ἤθελον νὰ ἔχῃ τὰς χεῖρας κενὰς.

ΟΔΥΣ. (ἐντρομος) — Ἐ, καὶ λοιπόν!

ΞΕΝ. (καθ' ἑαυτὸν) — Ὁ διάβολος τὰ συμβιβάζει θαυμασία.

ΘΕΟΔ. — Ἐντὸς τοῦ μάρσιπου ὑπῆρχον χίλια δραχμαὶ εἰς τραπέζιτικά γραμμάτια, καὶ πολὺτιμὰ τινα ἔγγραφα· ἀδιαφοροῦ διὰ τὰ χρήματα, ἀλλὰ τὰ ἔγγραφα θέλω νὰ μοὶ ἀποδοθῶσιν.

ΟΔΥΣ. (ἀνατιναχθεὶς μετὰ φρίκης) — Πῶς; τί ἐννοεῖτε, κύριε;

ΞΕΝ. (καθ' ἑαυτὸν) — Ὅποια εὐνοϊκὴ τύχη ἀνέλπιστος!

ΡΑΛ. (τρέμουσα) — Θεὲ μου!

ΦΙΛΙΠ. (δι' ἀγρία φωνῆς) — Κύριε, ἐξηγηθῆτε σαφέστερον.

ΘΕΟΔ. — Μάτην ζητεῖτε νὰ καλύψητε τὴν ἐνοχλήν σας!

ΟΔΥΣ. (ἀπειλῆς σχῆμα ποιήσας) — Καὶ τολμᾶτε νὰ προφέρετε τοιαύτην ἀτιμίαν!

ΦΙΛΙΠ. — Ἀποτρόπαιος συκοφαντία!

ΡΑΛ. (Φρικῶσα) — Καταχθόνιος ἐπιβουλή!

ΘΕΟΔ. — Ἠξεύρω ὅτι ὑστερεῖσθε· ἡ ἀπόγνωσις, ἡ ἐσχάτη ἀνάγκη σᾶς παρέσυρεν εἰς τὸ ἔγκλημα τοῦτο· ἀλλ' ἐγὼ σᾶς συγχωρῶ, ἀρκεῖ νὰ μοὶ ἐπιστρέψετε τὰ ἔγγραφα.

ΞΕΝ. — Ναί, ναί, αὐθέντα, εἶναι ἀξιολύπητοι, συγχωρήσατέ τους.

ΦΙΛΙΠ. — Ἀ! προδότα!

ΟΔΥΣ. (ρονερὸ γενόμενος) — Ἐξω, ἐπονείδιστοι συκοφάνται, ἔξω, πρὶν συντρίψω ὑπὸ τὴν πτέρυγην μου τὰς μοχθηρὰς κεφαλὰς σας.

ΘΕΟΔ. (προτείνων τὴν χεῖρα) — Οἱ ἀπρεπεῖς λόγοι δὲν εἶναι ἀρμόδιοι δι' ἀπολογία.

ΟΔΥΣ. (μένεα πνέων) — Ἀπολογία θέλεις;...

ΘΕΟΔ. — Ἀπόδος μοι τὰ ἔγγραφα, ἀκούεις, σοὶ χρίζω τὸ χρυσίον καὶ ὅσα ὀφείλεις εἰς ἐμέ.

ΟΔΥΣ. — Εἰς τοὺς πόδας σου ρίπτω τὴν κατὰπτυστον γεννησιοδωρίαν σου.

ΘΕΟΔ. (ἰξοργισθεὶς) — Ὅποια θρασύτης! (στραφεὶς) Ἀλέξιε, ἄνοιζον τὴν θύραν ἐκείνην.

[Ὁ Ἀλέξιος σπεύδει νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν]

ΡΑΛ. (κατεπτομένη) — Ἀδελφὲ μου!

ΞΕΝ. (κύπτων εἰς τὸ ὠτίον τοῦ Φιλίππου) — Δός μοι τὸν λόγον σου καὶ σᾶς σώζω ἀμέσως.

ΦΙΛΙΠ. — Ἀθλίε!

[Εἰσέρχεται ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος· συνιδεόμενος ὑπὸ ἐὶς ὄψαν φρουρᾶ. Φαίνεται πρὸ τῆς πλαγίας θύρας ἡ Εὐφροσύνη κλονιζομένη]

ΣΚΗΝΗ Γ.

Οἱ ἀνωτέρω ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ Ἀστυν. Ὑπάλ. καὶ Χωροφύλ.

ΕΥΦΡΟΣ. (περίτρεμος) — Τί εἶναι; τί θέλουν αὐτοὶ ἐδῶ;

ΡΑΛΛΟΥ { κ[εραυνόπληκτοι] — Οὐρανό!

ΦΙΛΙΠ.

ΘΕΟΔ. [τῷ Ἀστυν. Ὑπάλ. δεικνύων τὸν Φιλίππον καὶ τὸν Ὀδυσσεῖα]. — Συλλάβετε αὐτούς.

ΞΕΝ. — Εἶναι κλέπται.

[Οἱ χωροφύλακες περικυκλοῦσι τὸν πατέρα καὶ τὸν υἱόν].

ΕΥΦΡ. (συρμένη πρὸς αὐτοῦ.) — Ὑψίστε! ἀπαίσιτοι μορφεὶ ὀρθιῦνται περὶ τοὺς προσφιλεῖς μου.

ΑΣΤΥΝΟΜ. — Ἐμπρός.

[Οἱ χωροφύλακες ζητοῦσι νὰ ἀπαγάγῃσιν αὐτούς].

ΡΑΛ. (φριγητιῶσα, χυνομένη μεταξύ αὐτῶν) — Πάτερ μου!... ἀδελφὲ μου... Σταθῆτε... εἶναι... ἀθῶοι... ἀθῶοι...

ΕΥΦΡΟΣ. (ὡς πατέρα) — Σύζυγέ μου... υἱέ μου... ποῦ τοὺς φέρετε... ἀπάνθρωποι;

ΞΕΝ. (ἀπωθὼν αὐτήν) — Εἰς τὴν εἰρκτήν, εἶναι κλέπται!

ΕΥΦΡΟΣ. — Κλέπται! κλέπται!... Ἀχ! (πίπτει λειπόθυμος).

ΡΑΛ. (γερῶς) — Ἀδελφὲ μου... πάτερ μου!...

ΞΕΝ. (καθ' ἑαυτὸν, θωπεύων τὸ στήθος αὐτοῦ) — Ἦδη αἰσθάνομαι θυμὴν δράσον.

(Πίπτει ἡ αὐλαία).

ΠΡΑΞΙΣ Β΄.

Ἐσχόη. Πρὸς τὸ βάθος τῆς σκηνῆς ποταμὸς διαρρέει. Ἀξοιδῶς. Ἐπὶ τῆς ἀριστερᾷ αὐτοῦ ὄχθης φαίνεται ἡ πρόσοψις οἴκου μεγαλοπρεποῦς. Ἐν τῷ μέτῳ ξυλίνη γέφυρα, ἣν ὀρεῖται τις νὰ διέλθῃ δὲ νὰ φθάσῃ πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ οἴκου. Δεξιόθεν τὸ πλείστον ἀπότομος ὄχθη ὑπὸ δένδρων σκιαζομένη. Εἶναι ἐσπέρα· ἡ σελήνη μαρμαίρει ἐπὶ τοῦ αἰθέριου οὐρανοῦ.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΞΕΝΟΦΩΝ καὶ ΑΛΕΞΙΟΥΣ.

ΞΕΝ. — Τέλος πάντων τὴν ἀνεῦρες, τὴν εἶδες, Ἀλέξιε;

ΑΛΕΞ. — Τὴν εἶδον.

ΞΕΝ. — Ποῦ;

ΑΛΕΞ. — Εἰς τὴν καλύβην ἐνὸς ποιμένος· εἶναι ἀπαρμύθητος, θρηνεῖ τὴν δυστυχίαν τῶν οἰκείων της, καὶ πρὸ πάντων τῆς ἀσθενοῦς μητροῦ, τῆς ἥτις δὲν παρέχει ἐνθαρρυντικὰς περὶ ζωῆς ἐλπίδας.

ΞΕΝ. — Ἡ ἀθλίξις αὕτη τὸ ἠθέλησε . . . καὶ τῇ ὠμίλησες;

ΑΛΕΞ. — Ναί! δὲν μὲ ἀνεγνώρισε καθόλου· τῇ ἐσύστησα κατὰ τὴν συμβουλήν σου θάρρος, καὶ τὴν ὠδήγησα τὸ μέρος ἐνθα διαμένει ὁ αὐθέντης.

ΞΕΝ. — Καὶ λέγεις νὰ ἔλθῃ;

ΑΛΕΞ. — Ἴσως εὐρίσκεται καθ' ὁδόν· πιστεύει ὅτι θὰ κατευνάσῃ τὴν ὀργὴν αὐτοῦ, διὰ νὰ ἀπαλλάξῃ τὸν πατέρα καὶ τὸν ἀδελφὸν τῆς φυλακῆς.

ΞΕΝ. — Ἀ! ἥλληξ· λοιπὸν φρόνημα, ἰδαμάσθη ἡ ὑπερ-

φάνειά της. ἀλλ' εἶναι ἀργά . . . τώρα ἄκουσέ με, Ἀλέξιε, ὁ αὐθέντης εἶναι εἰς ἄκρον τετραγμένος διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν ἐγγράφων του, αἱ ἀνακρίσεις πατρὸς καὶ υἱοῦ ἄρχονται ἀποκαλύπτουσαι τὴν ἀθωότητά των καὶ φοβοῦμαι μήπως ἀνασυρθῇ αἴφνης ὁ πέπλος τοῦ μυστηρίου τούτου . . . φοβοῦμαι μήπως ἀναρχνῶσιν οἱ ἀληθεῖς ἔνοχοι.

ΑΛΕΞ. — Μὲ τρομάζεις.

ΞΕΝ. — Φοβερὰ καταστροφή, ἐννοεῖς, ὅτι μᾶς περιμένει τότε . . . ἂν ἐκτελέσῃς κατὰ γράμμα τὰς ὁδηγίας μου θὰ εἴμεθα πάντοτε κεκρυμμένοι ὑπὸ τὸ σκότος.

ΑΛΕΞ. — Εἶμαι ἑτοιμος, Ἐνοφῶν, ἀρκεῖ νὰ μὴ ἀποδειχθῶμεν ἔνοχοι.

ΞΕΝ. — Ἐξεναντίας θὰ γίνωμεν ἰσχυροὶ πλούσιοι καὶ ἴσως ἴσως ἀντικαταστήσωμεν τὸν αὐθέντην μας.

ΑΛΕΞ. — Λέγε, λέγε.

ΞΕΝ. — Ἡ κόρη τοῦ πένητος θὰ ἔλθῃ ἐντὸς ὀλίγου καθὼς μοι εἶπες, πιθανόν νὰ ζητήσῃ νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὴν κυρίαν, προσπάθησον ὥστε νὰ μὴ γίνῃ τοῦτο, νὰ περιμένῃ δὲ εἰς τὸν θάλαμον τοῦ αὐθέντου, ὅστις ὡς γνωρίζεις, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μὴ ἐπιστρέψῃ ἀπόψε· ἐν τῷ μεταξύ σὺ προδιαθέτεις τὴν κυρίαν ὅπως σέ ὠδήγησα ἐν τῇ καταλλήλῳ στιγμῇ νὰ ἐμφανισθῇ . . . καταλαμβάνεις;

ΑΛΕΞ. — Κάλλιστα!

ΞΕΝ. — Τώρα ὕπαγε, καὶ ἔσο προσεκτικός. ἐγὼ ἐν τούτοις δὲν θὰ μείνω ἀργός.

(Ὁ Ἀλέξιος κινεῖται πρὸς τὴν γέφυραν ἀλλ' ἐπιστρέφει.)

ΑΛΕΞ. — Διάβαλε, ἐλησμόνησα νὰ σοὶ ἀναγγεῖλω σπουδαῖόν τι.

ΞΕΝ. — Τί;

ΑΛΕΞ. — Ἦξευρε ὅτι ὁ ὠραίος ἀξιώματικός ὁ μνηστήρ τῆς νέας κόρης ἀνεφάνη πρὸς τὰ μέρη ταῦτα.

ΞΕΝ. (συνταρχθεὶς.) — ὦ! ὦ! κακὴ ἐμφάνισις ἀνετρέπουσα τὰ σχέδιά μου, καὶ ποῦ εἶναι; ποῦ τὸν εἶδες;

ΑΛΕΞ. — Ἐδῶ πλησίον . . . φαίνεται ὅτι ἀναζητεῖ στήν του, καὶ ἐκ συμπτώσεως ἠρώτησεν ἐμέ.

ΞΕΝ. — Καὶ τί τῷ ἀπεκρίθης;

ΑΛΕΞ. — Πάν ἄλλο ἢ τὴν ἀλήθειαν . . . εἶμι πεπεισμένος ὅτι θὰ βραδύνη πολὺ διὰ νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὰ ἴχνη τῆς ἐρασμίας του.

ΞΕΝ. (συλλογιζόμενος.) — Ἄς ᾔναι . . . ἄλλὰ . . . (ὡς ἐμπνευσθεῖς) Ἀλέξιε, μοῦ ἐπῆλθε μία ἰδέα, ἂν ᾗτο δυνατόν νὰ ἐπανήρχετο τὴν νύκτα ταύτην, λαμπρὰ ἐπιτυχίᾳ θὰ ἔσπερε τὰ σχέδιά μου.

ΑΛΕΞ. — Δὲν σέ ἐννοῶ.

ΞΕΝ. — Ἀφοῦ ἀπεμακρύνθη τόσον . . .

(Ὁ Ἀλέξιος διέρχεται τὴν γέφυραν, καὶ ἐξαφανίζεται ὀπίσθεν τῆς θύρας τοῦ οἴκου.)

Σ Κ Η Ν Η Β'.

ΞΕΝΟΦΩΝ μόνος· εἶτα ΡΑΛΛΟΥ.

— Ἄ! θὰ σέ ἐπανίδῳ τέλος πάντων, ἀγέρωχος κόρη* πετῶσιν ὅλαι σου αἱ ἐλπίδες πρὸς τὴν μακροθυμίαν τοῦ αὐθέντου, εἰς τοὺς πόδας τοῦ ὁποίου ἔρχεσαι νὰ ριθῇς· καταπληκτικὴ ἀπογομπὴ θὰ ᾔναι τὸ ἀκροτελεύτιον τῶν μόχθων σου . . . τότε τεταπεινωμένη θὰ κλίνῃς πρὸ τῶν ποδῶν μου· ἔναυλοι ἀντηχοῦν εἰς τὰ ὦτά μου ἀκόμη οἱ κεραυνόβολοι καὶ φοβεροὶ λόγοι σου· βαθὺ θὰ αἰσθανθῇς τὸ ἐρύθημα τῆς ἀτιμώσεως ἐπὶ τῶν παρειῶν σου· ἡ ἐκδίκησίς μου εἶναι φρικώδης . . . Εἰς τὴν κεφαλὴν μου ἔχω τὸν θάνατον, εἰς τὴν πτέρναν μου τὸ βάραθρον τῆς κολλάσεως καὶ τὸ σκότος εἶναι ἡ μόνη διαύγεια τῶν ἑμαυρῶν μου ὁμμάτων.

[Ἀκούονται ἑλαφρὰ βήματα ὀπίσθεν αὐτοῦ]

ΞΕΝ. (στραφεὶς μετὰ ταραχῆς) — Ἀνθρώπος τις πλησιάζει.

* Ἄ! . . . εἶναι ἐκεῖνη! . . . τὴν βλέπω . . . τὴν διακρίνω . . . αἱ κινήσεις . . . ἡ ἐπιφυλακτικότης τὴν προδίδουν . . . Ἐρρινύες ὑποστηρίζατέ με! (κρύπτεται μετὰ τῶν δένδρων).

ΡΑΛ. (κινουμένη βιαστικῶς) — Ἀπηύδῃσα πλέον . . . πάτερ μου! ἀδελφὲ μου, μὲ συγκρατεῖ ἡ γλυκεῖα ἐλπίς ὅτι θὰ σὰς σώσω!

ΞΕΝ. (κεχυμένον) — Ἀπατηλὸν ὄναρ!

ΡΑΛ. — Νομίζω νὰ ἔφθασα . . . αὐτὸ θὰ ᾔναι τὸ μέρος, ὅπερ μοὶ παρέστησεν ὁ καλὸς ἐκεῖνος παροδίτης· ἰδοὺ ἡ ἀπότομος ὄχθη . . . ἰδοὺ ἡ γέφυρα, ἐκεῖ κάτω εἰς τὸ μεγαλοπρεπὲς ἐκεῖνο οἰκοδόμημα θὰ διαμένῃ ὁ κύριος.

ΞΕΝ. (ὁμοίως) — Ἐκεῖ, σέ προσκαλεῖ τὸ αἶσχος, τὸ ὄνειδος!

ΡΑΛ. (διερχομένη τὴν γέφυραν) — Πόσα ἤθελον πλάσει ἰδανικὰ ὄνειρα ὑπὸ τὸ μαγευτικὸν τοῦτο τῆς σελήνης φέγγος, ὑπεράνω τῆς σιγοτρεμούσης ἀναλαμπῆς τῶν ὑδάτων τοῦ ποταμοῦ, ὅστις ἐξαπλοῦται ἤδη ὑπὸ τὸ τεθολωμένον μου βλέμμα δίκην πελωρίου ἀδερμαντοποικίλου ὄφεως, ἀναθρώσκοντος νὰ μὲ καταβρογχθίσῃ . . . Θεέ! . . . φρίττω . . . φρίττω . . . (τρέχει πρὸς τὴν εἴσοδον τοῦ οἴκου).

ΞΕΝ. (ἰσχυρῶς) — Ραλλοῦ. Ραλλοῦ!

ΡΑΛ. (στρεφόμενη μετὰ τρόμου) — Ὅποια φωνὴ τερατώδης!

ΞΕΝ. (καθ' ἑαυτὸν) — Φωνὴ ἣν ρήγνυσιν ὁ Ἄδης.

ΡΑΛ. — Ἐνίσχυσόν με, Θεέ μου! (κρούει τὴν θύραν) Δυστυχία, ἂν τώρα ἔλθῃ ἀντιμέτωπός μου ὁ βδελυκτὸς ἐκεῖνος ἐπιζήτητος.

ΞΕΝ. (μετὰ λύπης, προκύπτων) — Ὡς σικὰ δαιμονίου, ἥτις ὑποσκάπτει τὸν ὀλεθρὸν σου, σὲ παρακολουθῶ, ἀθλίε!

[Ἡ Ραλλοῦ ἐξαφανίζεται ἐντὸς τοῦ οἴκου· ἀκούονται βηματισμοὶ ἐκείθεν τοῦ Εἰσπορεύοντος].

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΞΕΝΟΦΩΝ μόνος, εἶτα ΑΝΔΡΟΚΛΗΣ.

(ἰδὲ αἰφνιδιασθεῖς). — Ἄ! πλησιάζει τις. (παρατηρεῖ πρὸς τὰ ἐκτῆ). Διάβολε, ἀκούω τὴν κλαγγὴν ξίφους... ὦ! ὦ! εἶναι στρατιωτικός. Μὴν εἶναι ὁ ἀξιωματικός!... ὦ! ὦ! ἂν ἐπραγματοποιεῖτο τὸ σχέδιόν μου (προσποιεῖται ὅτι πρὸς χωρεῖ).

ΑΝΔΡΟΚ. (ἐμφανιζόμενος). — Καθ' ὅσον φαίνεται αὐτὸ θὰ ἦναι τὸ μέρος... ἂν ἡδυνάμην νὰ πληροφορηθῶ. (πρὸς τὸν Ξενοφῶντα) Κύριε!

ΞΕΝ. (τρεφόμενος) — Τίς εἶναι; Ἄ!... κύριε ἀξιωματικέ, τί θέλετε;

ΑΝΔΡΟΚ. — Ἄν μοι τὸ συγχωρήτε θὰ σᾶς ἡρώτων τι.

ΞΕΝ. (ὕποκλινόμενος). — Εἰμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας.

ΑΝΔΡΟΚ. — Εἰσθε ἀπὸ τὰ μέρη ταῦτα;

ΞΕΝ. — Ὁχι, ἀπὸ τὴν Κόρινθον.

ΑΝΔΡΟΚ. — Ἄ! ἀπὸ τὴν Κόρινθον;

ΞΕΝ. — Λοιπόν;

ΑΝΔΡΟΚ. — Ὑπερχαίρω διὰ τὴν συνάντησιν... ἐπεθύμουν πολὺ νὰ μοι δώσητε πληροφορίας τινὰς περὶ μιᾶς οἰκογενείας.

ΞΕΝ. — Ἦ τις κατοικεῖ ἐκεῖ; εὐχαρίστως.

ΑΝΔΡΟΚ. — Κατῴκει ἄλλοτε.

ΞΕΝ. — Δύνασθε νὰ μοι τὴν παραστήσετε;

ΑΝΔΡΟΚ. — Ἦτο πατήρ, μήτηρ, υἱὸς καὶ θυγάτηρ.

ΞΕΝ. — Πῶς ὠνομάζετο ὁ πατήρ;

ΑΝΔΡΟΚ. — Φίλιππος, καὶ ὁ υἱὸς Ὀδυσσεύς.

ΞΕΝ. — Καὶ ἡ κόρη Ραλλοῦ, γνωρίζω τὴ δυστυχῆ ταύτην οἰκογένειαν.

ΑΝΔΡΟΚ. (μετὰ συγκινήσεως δραττόμενος τῇ δεξιᾷ του). — ὦ! κύριε, εἶπατέ μοι, ἂν ἤξεύρετε, τί ἀπέγειναν.

ΞΕΝ. — Τί ἀπέγειναν ἀγνοῶ, ἤξεύρω μόνον ὅτι πρὸ δύο ἐτῶν ἐγκατέλειψαν τὴν Κόρινθον καὶ ἀπεκατέστησαν ἐδῶ, πρὸ-

τινος ὅμως ὁ πατήρ καὶ ὁ υἱὸς συνελήφθησαν ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας, ἡ δὲ μήτηρ μετὰ τῆς θυγατρὸς ἀπεβλήθησαν τοῦ καταλύματός των...

ΑΝΔΡΟΚ. (ἀνατριχιδῶν). — Συνελήφθησαν ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας; καὶ διὰ τί;

ΞΕΝ. — Διαδίδουν ὅτι ἐνοχοποιήθησαν διὰ σπουδαίαν κλοπὴν.

ΑΝΔΡΟΚ. (ἐμβρόντητος). — Διὰ κλοπὴν; τί λέγεις;

ΞΕΝ. — Δὲν ἤξεύρω, ἀλλ' αὐτὸ ψιθυρίζεται ὡς μόνη αἰτία.

ΑΝΔΡΟΚ. (ἐξαγριωθείς αἰφνης καὶ σείων αὐτόν). Ἀθλίε, τίς τοῦ μᾶ νὰ προφέρῃ τοιαύτην ἀτιμίαν;

ΞΕΝ. (ἐντρομος). — Συνέλθετε, κύριε ἀξιωματικέ.

ΑΝΔΡΟΚ. (τρυφερός). — Εἰπέ τίς ἐτόλμησε νὰ στηλιτεύσῃ τοσοῦτον ἀξιοσέβαστον ὄνομα.

ΞΕΝ. (φοβικῶν). — Δὲν ἤξεύρω... τὸ ἤκουσα... οἱ συμπολῖται...

ΑΝΔΡΟΚ. — Ἀπὸ τὰ χεῖλη σου σταλάζει ἐχθροπάθεια... σκαίοι συμπολῖται (θεῖς τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς λαβίδος τοῦ ξίφους του.) θὰ ἀποπλύνετε διὰ τοῦ αἵματός σας τὸν ρύπον τῆς βεβηλώσεως, ὃν προσήψατε ἐπὶ τοῦ ἀσπιλωτέρου τῶν μετώπων.

ΞΕΝ. (κράτησας τὴν χεῖρά του). — Ἀλλὰ... μοῦ ἐζητήσατε πληροφορίας... ἂν ἀμφιβάλλετε, θὰ σᾶς πείσω πάραυτα.

ΑΝΔΡΟΚ. — Λέγε...

ΞΕΝ. — Ἄν αὐτὴ ἡ θυγάτηρ του ἐπεβεβαίου τοὺς λόγους μου;

ΑΝΔΡΟΚ. (ἀναπηδήσας). — Ἡ θυγάτηρ; πῶς; ποῦ εἶναι;

ΞΕΝ. — Πρὸ μικροῦ διήλθεν ἐντεῦθεν.

ΑΝΔΡΟΚ. (ἀγωνιῶν). — Λοιπόν;

ΞΕΝ. Ἀνεζήτηε τὴν διαμονὴν πλουσίου τινος ἀτόμου, ἣν τῇ ὑπέδειξα.

ΑΝΔΡΟΚ. (τρέμων). — Εἰς ποῖον μέρος... ὁμῖλει...

ΞΕΝ. (δεικνύων τὸν οἶκον). — Ἐκεῖ!

ΑΝΔΡΟΚ. (ὀρμῶν πρὸς τὸν οἶκον). — Ραλλοῦ! Ραλλοῦ! θὰ σὲ ἐπανεύρω!

ΞΕΝ. (καθ' ἑαυτὸν, ἀναπνεύσας.) — ἔσώθην!

ΑΝΔΡΟΚ. (κρύβων τὴν θύραν βιαίως.) — Θεέ μου πόσον πᾶλλαι ἡ καρδίκα μου. (ἔξαπνίζεται ἐντὸς τοῦ οἴκου.)

ΞΕΝ. (καθ' ἑαυτὸν.) — Δυστυχῆ, διέρχεται τὴν φλιάν τοῦ ζοφεροῦ σου τάφου. (ἀκούονται βηλατισμοὶ ὀπισθεν τοῦ.)

ΞΕΝ. (σπεύδων πρὸς τὴν γέφυραν.) — Μοιραῖον φοβερόν με ἀπωθεῖ πρὸς τὴν ἐκδίκησιν, φρίκη! Οἱ δύο ἐρχοῦνται ἐπαναβλέπονται! ὦ λύσσα ζηλοτυπίας! ἀθέσφατον μῖσος συνταράττει τὰ στήθη μου! αἵματος ποταμὸς θὰ ρεῦσῃ ἐνώπιόν μου.

(Ἐμφανίζεται ὁ Θείδωρος κυνηγητικὴν φέρων στολὴν καὶ πυροβόλον ἐπ' ὤμου.)

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΞΕΝΟΦΩΝ καὶ ΘΕΟΔΩΡΟΣ.

ΘΕΟΔ. (κατ' ἑξῆς.) — Ὁ Ξενοφών! διχ' τί κινεῖται ὡς μαγνιώδης; (μεγαλοφώνως.) Ξενοφών!

ΞΕΝ. (κατὰ φρένα, προσερχόμενος.) — Ὁ αὐθέντης μου! θρίαιμος ἤδη θὰ ἐπιστέψῃ τὰ σχέδιόν μου.

ΘΕΟΔ. — Πῶς τοιαύτην ὥραν ἐδῶ;

ΞΕΝ. — Περιέμενον ὑμᾶς, αὐθέντα.

ΘΕΟΔ. — Ἐμέ; τί ἐννοεῖς;

ΞΕΝ. — Αἰτία σπουδαιοτάτη με ἐβίασεν.

ΘΕΟΔ. — Ἐξηγήθητι.

ΞΕΝ. — Ἡ προκειμένη υπόθεσις εἶναι τοσοῦτον σκανδαλώδης καὶ φοβερὰ συνάμα, ὥστε ὁ πιστὸς ὑπηρέτης σας διελίχεται ἡ προθυμία αὐτοῦ ἀπαμβλύνεται. . . .

ΘΕΟΔ. — Δὲν ἐννοῶ τὰ προβληματώδη ταῦτα προσίμια.

ΞΕΝ. — Φοβοῦμαι, αὐθέντα, μὴ με ἀποκαλέσητε κατόπιν θρασύστον τολμητιάν, φοβοῦμαι μὴ ἀντὶ τῆς εὐμενείας, ἐπισύρω τὴν ἀγανάκτησίν σας.

ΘΕΟΔ. — Ἀλλὰ περὶ τίνος πρόκειται λοιπόν!

ΞΕΝ. — Δεινὴ συμφορὰ ἀπειλεῖ τὴν εὐτυχίαν τοῦ οἴκου σας.

ΘΕΟΔ. — (κρατῆσας τὸν βραχίονά του) — Συμφορὰ ἀπειλεῖ τὴν εὐτυχίαν τοῦ οἴκου μου; με κάμνεις νὰ φρίττω.

ΞΕΝ. — Τὸ ἄκουσμα σκληρόν, ἀλλ' ἀναπόφευκτον.

ΘΕΟΔ. — Θέλω νὰ μάθω τὸ μυστήριον τοῦτο.

ΞΕΝ. — Τρέμω μὴ με συντρίψῃ ἡ ὀργή σου.

ΘΕΟΔ. (δυσχεαίνων) — Ἡ ὀργή μου; ἀλλὰ τί λέγεις;

ΞΕΝ. — Αἰσθάνομαι φρικτὴν ἀγωνίαν πρὸς τὸ μέγεθος τῆς εὐθύνης ἣν μέλλω νὰ ἀναλάβω.

ΘΕΟΔ. (σεῖων αὐτόν) — Ὁμίλει, σέ τὸ διχτάττω.

ΞΕΝ. (ὡς εἰς ἑαυτὸν ἀποτεινόμενος) — Τοῦλάχιστον θὰ ἔχω τὸ συνειδὸς ἀνέπαφον.

ΘΕΟΔ. (ἀνυπομονῶν) — Λοιπόν;

ΞΕΝ. — Παρῆλθεν ἄρκετὸς χρόνος ἀπ' οὗτο ἀπαίσιος δαίμων ἀνέθωρε τὴν σμερδαλέαν κεφαλὴν του ἐντὸς τοῦ οἴκου σας· ὁπισθεν ὤμων τεκταίνεται στυγερὰ προδοσία.

ΘΕΟΔ. (ἐνδοί) — Ἄ!

ΞΕΝ. — Οὐδέποτε ἐφαντάσθην παρόμοιον ἀνοσιούργημα· ἡ κεφαλὴ μου ἦτον ἔρμαιον τρομερὰς διαμάχης ἀβιθαισιότητων, καὶ ἐφρικίων εἰς ἑαυτὸν ὁμολογῶν ὅτι ἀνέπλαττον αἱ ὑπονοιαὶ μου, ὅτε. . . τὴν νύκτα ταύτην τοὺς ὀφθαλμούς μου κατέλαβε σκοτοδίνη πρὸ τῆς πραγματικότητος.

ΘΕΟΔ. — (ἐντρομος) — Θεέ μου!

ΞΕΝ. — Νεαρὸς ἀξιωματικὸς ἐπλανήτο ἐκάστην νύκτα παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, κρατῶν τὸ βλέμμα προσηλωμένον ἐπὶ τῶν ἡμετέρων παραθύρων, ἐνίοτε λαθραῖα ἀποστέλλων νεύματα ἔρωτολήπτου. . .

ΘΕΟΔ. — (μεθ' ὀρμῆς) — Εἰς τίνα;

ΞΕΝ. — Ἦγνόουν μέχρι τοῦδε. . . ὅτε τὴν ἐσπέραν ταύτην εἶδον αὐτὸν προσκλούμενον εἰς συνέντευξιν.

ΘΕΟΔ. (τρέμων καὶ σφίγγων πυρετωδῶς τὸ πυροβόλον) — Ὑπὸ τίνος προσεκλήθη;

ΞΕΝ. (μεθ' υποκόπου φωνῆς) — Ὑπὸ τῆς Κυρίας!

ΘΕΟΔ. (κεραυνόπληκτος) — Ἄ! . . . καὶ τὴν εἶδες;

ΞΕΝ. (ὑψῶν τὴν χεῖρα) — Μάρτυς μου ὁ Θεός.

ΘΕΟΔ. (φρίσσων) — Καὶ ἡ συνέντευξις ἐδόθη;

ΞΕΝ. — Ἐδόθη!

ΘΕΟΔ. — Πότε;

ΞΕΝ. — Τὴν στιγμήν ταύτην ὁ ἔραστής εὐρίσκεται εἰς τὴν οἰκίαν.

ΘΕΟΔ. (ἐγείρων τὸ πυροβόλον καὶ ἐκτὸς ἑαυτοῦ ὄρμῶν) — Αἷμα ἀντὶ ἀτιμίας, θάνατος εἰς τοὺς προδότας!

ΞΕΝ. (κωλύων αὐτόν) — Στῆτε, αὐθέντα, ἀκούσατέ με.

ΘΕΟΔ. (ἀπωθῶν αὐτόν) — Ἀθλίε, πῶς δὲν συνέτριψας τὴν κεφαλὴν ἐκείνου ὅστις ἐτόλμησε νὰ κηλιδώσῃ τὸ μέτωπόν μου;

ΞΕΝ. (ἀγωνιζόμενος νὰ τὸν ἀναχαιτίσῃ) — Στῆτε, ἀκόμη μίαν στιγμήν.

ΘΕΟΔ. — Ἀφες με . . . ὀπίσω σύ . . . θέλω τὸ αἷμα τῶν ἀτίμων.

[Ἡ θύρα τοῦ οἴκου ἀνοίγεται καὶ φαίνεται ὁ Ἀνδροκλῆς συνομιλῶν ἐπὶ τινὰ χρόνιον σιγηλοφάνως μετὰ τῆς Παλλοῦς ἀποκρυπτομένης].

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

Οἱ ἄνωτέρω ΑΝΔΡΟΚΛΗΣ καὶ ΠΑΛΛΟΥ΄.

ΞΕΝ. (αὖρων τὸν Θεόδωρον ὄπισθεν τῶν δένδρων) Εἶναι ἐκεῖνος! δὲν δύνασθε πλέον νὰ τὸν προσβάλλετε, εἰ μὴ δι' ἐνέδρας.

ΘΕΟΔ. (φρίσσων ὑπὸ θυμοῦ καὶ σκοπεύων) — Μισητὸν ἀντικείμενον τῆς ἐκδικήσεώς μου, ἔσο τὸ πρῶτόν μου θυμὸν!

ΞΕΝ. (κρατῶν τὴν χεῖρά του) — Ἀφήσατε νὰ πλησιάσῃ ἐγγύτερον.

ΑΝΔΡΟΚ. (ἀποσυρέμενος τῇ Παλλοῦς ἀφανείς) — Σὲ περιμένω ἔδῳ πλησίον.

ΠΑΛ. (τὴν κεφαλὴν προκύπτουσα) — Ἐντὸς ὀλίγου, Ἀνδρόκλειε. [ἐξαφανίζεται].

ΘΕΟΔ. (ἐν ἐκπλήξει) — Οὐρανέ! δὲν ἦτον ἡ φωνὴ τῆς Θεόνης.

ΞΕΝ. (καταθρονηθεὶς) — Εἶναι δυνατόν; ἡ παραφορὰ ἐξηπάτησε τὴν ἀκοήν σας.

ΘΕΟΔ. — Φρικώδεις ἀμφιβολίαι συνταράττουσι τὸ λογικόν μου.

ΑΝΔΡΟΚ. (βαίνων ἐπὶ τῆς γερύρας) Αὐστυχῆς οἰκογένεια, καὶ δὲν δύναμαι νὰ τὴν ἀνακουφίσω . . . (ἱστάμενος ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς) Ὅποια μεγαλοπρεπὴς νύξ!

ΞΕΝ. (μετὰ φωνῆς ζοφισαί) — Εἶναι καιρὸς!

ΘΕΟΔ. (ἀμφιρεπής) — Μὴ εἶναι ἀθῶος ὁ ἄνθρωπος οὗτος; μὴ ἡπατήθης, Ξεινοῶν;

ΞΕΝ. — Εἶναι ἔνοχος ἐσχάτης ἀτιμίας.

ΘΕΟΔ. (φρικῶν) — Ἐνοχος!

ΑΝΔΡΟΚ. — Τὰ πάντα ἀποπνέουσι μυστηριώδους περιπαθείας ὑπὸ τὸ ἀργυροστόλιον καὶ ἐρωτύλον τῆς σελήνης φῶς· ἐκστασις ἡδεῖα καταλαμβάνει τὴν ψυχὴν μου πρὸς τὴν θεάν τοῦ ἀπειροκαλλοῦς τούτου μεγαλείου, καὶ ἡ γλυκεία σιωπὴ μὲ ἀποναρκώνει, καὶ μὲ γοητεύει ἐνταυτῷ.

ΞΕΝ. (ὀρσιτόμενος τοῦ πυρεθίου ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ Θεοδώρου) — Ἀκούετε! . . . ὁ ἔραστής ἐνθουσιᾷ ἐπὶ τῷ θριάμβῳ του.

ΘΕΟΔ. (ὀλιγιῶν) — Διχτὶ κατέστην ἀδρανής;

ΞΕΝ. (σκοπεύων) — Ἡ ἰδική μου χεὶρ κεραυνοβολεῖ τοὺς ἀτίμους.

ΑΝΔΡΟΚ. — Ἠλὴν διὰ τί ἐναγώνιοι παλμοὶ κατατρύχουν τὴν καρδίαν μου;

ΞΕΝ. (πυρεθῶν) — Εἰς τὴν καρδίαν . . . λάβει.

ΑΝΔΡΟΚ. (ταλαντευόμενος) — Ἀχ! δολοφόνοι . . . δολοφόνοι! (Κρημνίζεται ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ).

ΞΕΝ. (Ἀφίει τὸ πυροβόλον ἐπὶ τῶν βραχιόνων τοῦ Θεοδώρου) — Σᾶς, ἐξεδίκησα.

ΘΕΟΔ. (ἐν ὑπερβαλλούτῃ φρίκῃ) — Γῆ! ἀνυστόμωσον τὰ φλογερά σου σπλάγχνα.

ΞΕΝ. (ὠθῶν αὐτὸν ἐπὶ τὰ πρῶτα) — Φύγετε, ἡ καίτη τοῦ ποταμοῦ εἶναι ἀσφαλίστατος τοῦ προδότου τάφος.

ΘΕΟΔ. (προχωρῶν κλοῦσθαι) — ὦ! ὦ! αἰσθάνομαι τὴν κεφαλὴν μου φλεγμαίνουσιν.

ΞΕΝ. (σύρων αὐτὸν πρὸς τὴν γέφυραν) — Ἐλθετε, ἐν ἔτι ὑπολείπεται.

ΘΕΟΔ. (ἐξακριωθείς) — Ἡ τιμωρία τῆς ἀπίστου!

(Δράμει πρὸς τὴν οἰκίαν).

ΞΕΝ. (καθ' ἑαυτὸν ἐξαφανιζόμενος) — Ἡ ἐκδίκησίς μου εἶναι πλήρης!

Σ Κ Η Ν Η Σ Τ.

Πολυτελὲς δωμάτιον· ἐπὶ τῶν ἐκατέρωθεν παρασκηνίων διακρίονται θυρίδες εἰς τὸ βάθος ἢ θύρα τῆς εἰσόδου· ἐπὶ τραπέζης λάμπει τιμαλφὴς λυχνία· εἶναι ἡ αὐτὴ ἐσπέρα.

ΡΑΛΛΟΥ καὶ ΑΛΕΞΙΟΥΣ.

ΑΛΕΞ. (ὠθῶν αὐτήν) — Ἐδῶ ἡμπορεῖτε νὰ περιμένετε μέχρις οὗτου σᾶς δεχθῇ ἡ κυρία.

ΡΑΛ. (καθεζομένη) — Καὶ ὑπεσχέθη ὅτι θὰ μὲ δεχθῇ;

ΑΛΕΞ. — Δὲν ἠδύνατο νὰ ἀντισταθῇ εἰς τὴν ἐπιμονὴν μου, δεσποινίς.

ΡΑΛ. — ὦ! εὐχαριστῶ, καλὲ ἄνθρωπε.

ΑΛΕΞ. — Ἐπειτα ἔχει καρδίαν ἀγγελικὴν, ποτὲ δὲν ἀπεφύκει ἐκείνον ὅστις ἐπικαλεῖται τὴν ἐπιείκειάν της.

ΡΑΛ. — Πανταχόθεν ἀκούω τὴν εὐγενῆ ταύτην ἀγαθότητα τῆς Κυρίας.

ΑΛΕΞ. — ὦ! ἐστὶ βεβαία ὅτι δὲν θὰ ἀπορριφθῇ ἡ αἴτησίς σας.

ΡΑΛ. — Μοὶ προξενεῖς ἀπερίγραπτον χαρὰν.

ΑΛΕΞ. — Καὶ ὁ νέος ἀξιωματικὸς, ὅστις σᾶς ὠμίλησεν ἔδω

θὰ εἶναι τις τῶν συγγενῶν σας; συγγνώμην, δεσποινίς, ἂν ἡ ἐρώτησίς μου εἶναι ὀλίγον τολμηρά.

ΡΑΛ. (ἐρυθριῶσα) — Εἶναι ὁ μνηστήρ μου.

ΑΛΕΞ. — Ἄ, ὁ μνηστήρ σας, ἦτο λίαν τεταραγμένος.

ΡΑΛ. — Ναί· ἡγνῶει τὰς τελευταίας περιπετείας τῆς οἰκογενείας μου· καὶ μόλις τὴν ἐσπέραν ταύτην ἀφίχθεις ἐπληροφορήθη τὰ θλιβερά γεγονότα.

ΑΛΕΞ. — Ἠγνῶει ἐπίσης ὅτι εὐρίσκεσθε ὑπὸ τὴν στέγην ταύτην.

ΡΑΛ. — Βεβαίως· μὲ ἀνεῦρεν ὑπὸ τῶν ἀτελῶν ὁδηγῶν παροδίτου.

ΑΛΕΞ. — Καὶ ἦτον ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν σᾶς ἐπανεῖδε μετὰ μακροχρόνιον ἴσως ἀπουσίαν;

ΡΑΛ. — Ἡ πρώτη!

ΑΛΕΞ. — Ἐννοῶ ἤδη τὴν ἀνυπομονησίαν του· ὦ! εἶναι ἀξιόλογος νέος, καὶ εὐρὺ στήδιον λαμπροῦ μέλλοντος διανοίγεται ἐνώπιόν του (ἀποσυρμένος) δεσποινίς ὑπάγω νὰ ἐρωτήσω ἂν ἡ κυρία εἶναι ἐτοίμη νὰ σᾶς δεχθῇ· ἐντὸς πέντε λεπτῶν ἐπιστρέφω.

ΡΑΛ. (μόνη) — Θεέ μου! εὐδόκησον ὅπως ἀπαλλαγῶσι τῶν βασάνων τῆς ἀπομονώσεως οἱ ἀνὰ ξισπαθοῦντες πρᾶφιλοι μου οἰκεῖτοι! εἶναι καίριον τραῦμα εἰς τὰς τόσας θλίψεις τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου παρομοῖα κατηγορία... μεθ' ὁποῦτος ἀγωνίας θὰ περιμένῃ τὴν ἐπάνοδόν μου ἢ τάλαινα μήτηρ! τὴν τελευταίαν ἐλπίδα τοῦ ἀπομακρυνθέντος βίου της ἀνέθεσεν ἐπ' ἐμοῦ... ὦ! ναί! τὸ ὑπεσχέθη κατερόφυγε μήτηρ· θὰ ἐπαναφέρω πλησίον σου μὲ τὸ μέτωπον ἀγλαὸν τὸν υἱόν καὶ τὸν σύζυγόν σου!...

[Ἡ θύρα τοῦ βάθους ἀνοίγεται μεθ' ὁρμῆς καὶ εἰσέρχεται ὁ Θεόδωρος ἐν παραφύῳ ἐξάψει, τὸ πυρετόλον αὐτοῦ ἄγων]

ΠΑΛΛΟΥ καὶ ΘΕΟΔΩΡΟΣ.

ΠΑΛ. (ἀναπηδῶσα ἐντρούως.) — Ἀχ!

ΘΕΟΔ. (ὁρμῶν κατ' αὐτῆς ἀπειλητικός.) — Ἀθλία! ἄπιστος!

ΠΑΛ. (παραλογισθεῖσα.) — ὦ . . . Κύριε!

ΘΕΟΔ. (ἀπισθοδρομῶν) — Ἀ! δὲν εἶναι ἐκείνη!

ΠΑΛ. (ἰκετευτικῶς.) — Ἀκούσατε, Κύριε μίαν παράκλησιν πτωχῆς κόρης.

ΘΕΟΔ. (ἀποθέτων τὸ πυροβόλον.) — Τίς εἶσαι; τίς σέ εἰσήγαγεν ἐνταῦθα;

ΠΑΛ. — Τίς εἶμαι; . . . ὦ! ὑποθέσατε τὸ πτηνὸν ἐκεῖνο ὅπερ ἀπόλλυσι τὴν φωλεάν του ὑπὸ σφοδρᾶς καταληφθὲν καταιγίδος, ἐν μέσῳ δὲ τοῦ βρέμοντος οὐρανοῦ τῶν ἀστραπῶν καὶ τοῦ λαίλαπος ἀναζητεῖ χρυσφύγετον, ἀλλ' ἡ στροφοδίνη τῶν ἀνέμων τὸ ἀπωθεῖ εἰς τὸν κευθμῶνα τοῦ πένθους καὶ τοῦ ὀλέθρου· ὦ! κύριε! ἡ ἀτελὴς αὕτη περιγραφή ἔχει ἀμυδρὴν τινα παρομοίωσιν τῶν ταλαιπωριῶν τοῦ βίου μου.

ΘΕΟΔ. (καθ' ἑαυτήν.) — Τί ἀπὸγγεῖλια γλαυρὰ προκύβουσα τὴν ὀργὴν μου. (πρὸς αὐτήν.) ἀλλ' εἰπέ μοι λοιπὸν τίς εἶσαι, τί ζητεῖς;

ΠΑΛ. — Εἶμαι πτωχὴ κόρη, ἐξαιτουμένη χάριν, δικαιοσύνην ὑπὲρ τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου.

ΘΕΟΔ. — Πλὴν δὲν ἐννοῶ.

ΠΑΛ. — Ἀνακαλέσατε, κύριε, τὰς ἀναμνήσεις σας, ἐν στιγμῇ φοβερᾶς πλάνης ἀπηγγεῖλατε κατὰ πρόσωπον τῶν φιλότων οἰκείων μου τὴν ἀτιμωτέραν κατηγορίαν· ἡ πλάνη ἐκείνη ἐπροξένησεν εἰς ἡμᾶς τὰς ἀλγεινότερας θλίψεις, τῆς πλάνης ἐκείνης ὑπὴρξομεν ἀξιοθρήνητα θύματα.

ΘΕΟΔ. (τισπᾶσας τὰς ὀρεῖς.) — Τί, περὶ τίνος λέγεις;

ΠΑΛ. — Ἡ ἀναγνώρισίς μου ἀποστροφὴν σᾶς ἐμποεῖ, καὶ εἰς ἐμὲ ἀνέκφραστον ὀδύνην μαρτύρομαι εἰς τὸν Θεόν ὅστις μὲ

ἀκούει τὴν στιγμὴν ταύτην ὅτι ἡπατήθητε, ὅτι εἶναι ἄθῳοι τοῦ ἀποτροπαίου ἐγκλήματος ὁ πατὴρ καὶ ὁ ἀδελφός μου.

ΘΕΟΔ. — Τί πρὸς ἐμὲ ταῦτα; ὁ νόμος ἀποδίδει δικαιοσύνην· εἴαν ἦναι ἐνοχοὶ ἢ ἄθῳοι δὲν εἶμαι ἀρμόδιος ἐξελεγκτῆς· ἀληθῶς ἡσθάνομην ἐνδομύχως συμπάθειάν τινα ὑπὲρ τῶν ἀνθρώπων τούτων, ἀλλὰ προσπνέχθησαν εἰς ἐμὲ λίαν ἀποτόμως καὶ παρὰ πᾶσιν φιλοφροσύνην.

ΠΑΛ. — Καὶ ὅμως ἐφαντάσθητε τὸ μέγεθος τῆς προσβολῆς;

ΘΕΟΔ. — Δὲν ἔβλεπον ἄλλους ἐνόχους· ἀλλὰ τέλος πάντων οὐδὲν ἀπ' ἐμοῦ ἐξαχρᾶται.

ΠΑΛ. — Πικροὶ λόγοι συμπληροῦντες τὴν ἀπελπισίαν μου.

ΘΕΟΔ. — Αἶ! ναί, εἶναι χρέος ἱερὸν νὰ συνηγορῇς ὑπὲρ αὐτῶν, ἀγαθὴ κόρη, εἰπέ πᾶν ὅ,τι ἄλλο δύναται νὰ ἐλαφρύνῃ τὰ δεινὰ σου, εἶμαι πρόθυμος νὰ τὸ πράξω.

ΠΑΛ. — Ὅχι! ὅχι· οὐδὲν ἄλλο ζητῶ, ἢ μίαν λέξιν· νὰ ἀπαλλαγῶσιν ὁ πατὴρ καὶ ὁ ἀδελφός μου τῆς φρικτῆς καθεύξεως.

ΘΕΟΔ. — Πλὴν δὲν ἔχω πλέον τὴν σχετικὴν ἀρμοδιότητα.

ΠΑΛ. — ὦ, Κύριε! εἰσθε ἰσχυρὸς, παντοδύναμος, ἐν νεῦμά σας ἄρκει, μίαν λέξιν ὅπως ὀδηγήσῃ τοὺς δικαστὰς ἐπὶ τὰ ἔχνη τῆς δικαιοσύνης· εἰπέτε τὴν λέξιν ταύτην, ἀνορθώσῃτε τὴν ἀθωότητα δυστήνων θυμάτων ἀδίκου ὑπονομίας, καὶ ὁ Θεὸς θέλει ἀνασύρει τὸν μελανὸν πέπλον ὑπὸ τὸν ὁποῖον κρύπτονται οἱ ἀληθεῖς, οἱ σκαιοὶ ἐγκληματίαι.

ΘΕΟΔ. (κινούμενος νὰ ἀπέλθῃ) — Οὐδὲν ἔχω νὰ πράξω ὑπὲρ τῶν ἀνθρώπων τούτων.

ΠΑΛ. (ριπτομένη εἰς τὰ γόνατα.) — ὦ! μὴ μὲ ἀποπέμπετε μὲ τὸ ἀτέρημον τοῦτο ὕψος· σᾶς ἐξορκίζω. . . (τυρλένη πρὸ τῶν ποδῶν αὐτοῦ) Ἡρόδοτον ὅπως ριφθῶ πρὸ τῶν ποδῶν τῆς συζύγου σας, ἀλλ' ἡ Πρόνοια μὲ ἀπέστειλεν εἰς Ἰμάς. . . ἂν ἡ δικαιοσύνη εἶναι τεθραυγμένη ὑπὸ πυκνὸν σκότος τὸ ἔλεός σας ἐκλιπαρῶ.

ΘΕΟΔ. (κτθ' ἑαυτὸν) — Μὲ συγκινεῖ ἡ κόρη αὕτη!

ΠΑΛ. — Ἐπικαλοῦμαι τὸ αἶσθημα τῆς συμπαθείας ἐκεῖνο, περὶ οὗ μοι εἵπετε (δακρύουσα) μήτηρ ἐτοιμοθάνατος ἀναμένει

τὴν ἐπάνοδόν μου, ἀπὸ τῶν χειλέων μου ὡς ὑστάτην παραμυθίαν προσδοκῶσα νὰ ἀκούσῃ ὅτι ἐσώθησιν ἀπὸ τοῦ αἵσχατος ὁ σύζυγος καὶ ὁ προσφιλὴς υἱὸς της.

ΘΕΟΔ. (καθ' ἑαυτὸν) — Ἦ νῆα αὕτη ἀναγεννᾷ ἐν ἐμοὶ ἀκατανόητόν τινα ἔλξιν...

ΡΑΛ. — ὦ! ἐὰν ᾔσθάνθητε ποτέ τὸ φίλτρον τῆς πρὸς τοὺς γονεῖς στοργῆς, ἐὰν ἀναμνήσεις πατρός, μητρὸς ἢ ἀδελφοῦ πτερυγίζουσι περὶ τὴν κεφαλὴν σας, θέλετε ἐννοήσαι τὸν διάπυρον πόθον νεάνιδος ἀνισχύρου, ὡς ἐμὲ, διὰ νὰ φέρῃ τὴν ποθητὴν ἀγγελίαν εἰς μητέρα ψυχροραγοῦσαν.

ΘΕΟΔ. (οἶον ἐν ρευθίζῶν) — Ναί! εἶχον καὶ ἐγὼ τοὺς γονεῖς μου, τὸν ἀδελφόν, τὴν ἀδελφὴν μου, ἀλλὰ πλέον δὲν τοὺς ἐπανεῦρον.

ΡΑΛ. — Ἀπέθανον ἴσως;

ΘΕΟΔ. — Ἀγνοῶ... τοὺς ἀπώλεσα.

ΡΑΛ. — Σὲ; ἐξορκίζω εἰς τὴν μνήμην των.

ΘΕΟΔ. (ἐγείρων αὐτὴν) Ἐγείρου, γενναία κόρη... εἶμαι ἐλάχιστος ἐνώπιόν σου... πρὸς τὴν θυμασίαν αὐταπάρνησίν σου οὐδὲν ἔχω ἀντάλλαγμα ἀνάλογον... Συγχωρῶ τὸν πατέρα καὶ τὸν ἀδελφόν σου, καὶ ἐπὶ πλέον τοῖς παρέχω τὴν προσάσιάν μου.

ΡΑΛ. (ὑπὸ λυγρῶν πνιγμένη) — Εὐχα... ριστῶ... δὲν ἔχω... ἄλλον φόρον εὐγνωμοσύνης... ἐκτὸς τῶν δακρύων μου.

ΘΕΟΔ. (συγκινημένη) — ὦ! πόσον θὰ ἡγάπων τὴν ἀδελφὴν μου· τὸ γλυκὺ ὄνομά της περὶ πάντοτε πρὸς τὰ χεῖλη μου· θὰ εἶχε τὴν ἰδικὴν σου ἡλικίαν ἢ προσφιλὴς Ραλλοῦ μου.

ΡΑΛ. (ἐθαυρίζομαι) — Ραλλοῦ ἀπεκαλεῖτο;

ΘΕΟΔ. — Ναί! Ραλλοῦ γλυκὺ ὄνομα.

ΡΑΛ. (ἐκπληκτος) — Ὅποις σύμπτωσις, ἔχει τὸ ἰδὸν μου ὄνομα.

ΘΕΟΔ. (ἐκστατικός) — Τὸ ἰδικόν σου! Θιέ μου! ἡ θελκτικὴ μορφή της ἀντανάκλαται ἐπὶ τοῦ ἐρατεινοῦ σου προσώπου, ἀγνὴ κόρη!

[Φαίνεται αἱ κεφαλαὶ τῆς Θιδῆς καὶ τοῦ Ἀλεξίου προκύπτουσαι ἐκ τῆς δεξιᾶς θυρίδος].

ΑΛΕΞ. (δὲ ἄφωνος ὑποκόπου) — Ἴδού ἡ ἀπόδειξις ἀκούσατε.

ΘΕΟΝΗ (ὁμοίως) — ὦ! λύσσα ζήλοτυπίας!

ΡΑΛ. — ὦ Κύριε!

ΘΕΟΔ. — Βλέπων σε τὸ ἱσχυρὸν τῆς ἀδελφῆς μου ἔνδοξα ζωογονεῖται ἐν τῇ φαντασίᾳ μου... εἰπέ μοι πόθεν εἶσαι, δεσποινίς;

ΡΑΛ. — Ἀπὸ τὴν Κόρινθον.

ΘΕΟΔ. (ἀναπηδήσας) — Ἀπὸ τὴν Κόρινθον; καὶ οἱ γονεῖς σου;

ΡΑΛ. — Ἐπίσης.

ΘΕΟΔ. (ἔχων τὴν δεξιὰν ἐπὶ τοῦ στήθους) — Ἡ καρδιά μου διαρρήγνυται!

ΡΑΛ. — Καὶ εἰς ἐμὲ συμβαίνει παράδοξος ταραχή.

ΘΕΟΔ. (διὰ τριούτης φωνῆς) — Ἡξεύρεῖς πόσος παρῆλθε χρόνος ἀφ' οὗ μετοικήσατε εἰς τὸ Ἄργος;

ΡΑΛ. — Δύο ἔτη σχεδόν.

ΘΕΟΔ. — Καὶ τί σὲ, ἡνάγκασε νὰ ἐγκαταλείψῃτε τὴν πατρίον γῆν;

ΡΑΛ. — Αἱ συμφοραὶ!

ΘΕΟΔ. (ἐν ἀπλήτῳ συγκινήσει) — Εἶσαι αἱ αὐταὶ πληροφώραί τῶς ὁποίας ἔλαβον.

ΡΑΛ. — Ἀλλὰ τί ἔχετε λοιπόν;

ΘΕΟΔ. (ἀσθμαίνων) — Δὲν ὀνομάζεται ὁ πατήρ σου Φίλιππος;

ΡΑΛ. — Ναί! καὶ ἡ μήτηρ μου Εὐφροσύνη!

ΘΕΟΔ. (πορρῶς αὐτὴν περιτυσσομένης) — Ἀδελφὴ μου... Ραλλοῦ μου!

ΡΑΛ. (συγκινημένη) — Ἀδελφός μου... δὲν ἔχω ἄλλον τοῦ Ὀδυσσεύς.

ΘΕΟΔ. (μεθυσμένη ὑπὸ χαρᾶς) — Σοὶ τὸ ἀπέκρυψαν, Ραλλοῦ μου, σοὶ τὸ ἀπέκρυψαν, διότι μὲ ἐνόμιζον ἴσως ἀποθανόντα.

ΘΕΟΝΗ (ἐμφανιζομένη αἴφνης πρὸ αὐτῶν) — Ἀπατεῶνες, ἐπονείδιστοι!

ΘΕΟΔΩΡ. { (μετὰ τρίμου ἀποσπώμενοι) — ὦ!...
ΠΑΛΛΟΥ }

ΘΕΟΝΗ (φειδωλῶς γελοῦσα). — Ἀδελφοί ! ἀδελφοί ! ὅποια βε-
βήλωσις !

ΘΕΟΔ. (ἀπειλητικῶς πρὸς αὐτήν) — Ἀθλία, καὶ τολμᾷς ;

ΡΑΛ. (περιδεής) — Ὑψιστε !

(Ἡ θύρα τοῦ βάθους κρούεται βιαίως).

Σ Κ Η Ν Η Η'.

Οἱ ἀνωτέρω. Ἀστυν. Ὑπάλ. καὶ Χωροφύλακες.

Φωνὴ ἔξωθεν. — Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου, ἀνοίξατε !

ΘΕΟΔ. (στρεφόμενος ἔντρομος) — Τί σημαίνει τοῦτο ;

ΘΕΟΝΗ (ἐν ἐκπλήξει) — Τίς κρούει τὴν θύραν οὕτω ;
[ἡ θύρα ἐπανάκρούεται σφοδρότερον]

Ἡ φωνή. — Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου, ἀνοίξατε !

ΘΕΟΝΗ (σπεύδουσα νὰ ἀνοίξη). — Τρομερόν τι συμβαίνει
ἀπόψε.

ΡΑΛ. (φριχιῶσα) — Θεέ μου !

ΘΕΟΔ. (τύπτων ἀπελπιστικῶς τὰ μέτωπον) — Τὰ ἴχνη τοῦ φο-
νέως ἀναζητοῦν !

(Ἐμβαίνει ὁ Ἀστυν, ὑπάλληλος μετ' ἐνόπλου φρουράς).

ΡΑΛ. (ριγῶσα) — Τίνα ζητοῦν οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ;

ΘΕΟΝΗ. — Τί θέλετε ;

ΑΣΤΥΝ. (ἀποτεινόμενος τῷ Θεοδώρῳ) — Ἐχω τὴν τιμὴν νὰ ὁ-
μιλῶ πρὸς τὸν Κύριον Θεόδωρον ;

ΘΕΟΔ. [μετὰ κολλώδους γλώσσης] — Ναί !

ΑΣΤΥΝ. — Δύνασθε νὰ μὲ ἀποκριθῆτε εἰς τινὰς ἐρωτή-
σεις μου ;

ΘΕΟΔ. (κάτωχος) — Ναί !

ΑΣΤΥΝ. — Πρὸ μιᾶς περὶπου ὥρας εἰσθε ὁμᾶς, ὅστις ἐκρύ-

πτεσθε ὀπισθεν τῶν δένδρων ἐδῶ πλησίον ἀπέναντι τῆς γε-
φύρας τοῦ ποταμοῦ ;

ΘΕΟΔ. (μηχανικῶς κατανεύων) — Ναί !

ΑΣΤΥΝ. — Ποῖον ἐπεριμένετε ;

ΘΕΟΔ. — Ἐγώ... ἐγώ !...

ΑΣΤΥΝ. — Θὰ σᾶς τὸ εἰπῶ ἐγώ· ἐστήσατε ἐνέδραν μὲ τὸ
πυροβόλον προτεταμμένον κατὰ τινος ἀνθρώπου, ὅστις εὗρίσκε-
το ἐντὸς τῆς οἰκίας σας, καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ἀπήρχετο δια-
βαίνων τὴν γέφυραν ἐπυροβολήσατε κατ' αὐτοῦ· εἶναι ἀληθές ;

ΘΕΟΔ. (σπασμωδικῶς τρέμων) — Ἐγώ... ἐγώ !...

ΡΑΛ. (μετὰ φρίκης) — Δέν εἶναι, δέν εἶναι δυνατόν τοῦ-
το... ἡπατήθητε.

ΑΣΤΥΝ. — Τὸ θυμὰ σας ἦτο νεαρὸς ἀξιωματικὸς τῆς Βα-
σιλικῆς Σχολῆς τῶν Εὐελπίδων.

ΡΑΛ. (ἐμβρόντητος ρήξασα κραυγὴν) — Ἀχ ! ἐφόνευσε τὸν μνη-
στήρά μου !

ΘΕΟΔ. (κατάπληκτος πίπτων ἐπὶ τῶν βραχιόνων τῶν χωροφυλά-
κων) — Ραλλοῦ, ἦτον ὁ μνηστήρ σου !

ΑΣΤΥΝ. (θέλς τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου του) — Ἐν ὀνόματι τοῦ
νόμου σᾶς συλλαμβάνω !

ΡΑΛ. (ὡς παράφρων) — Δολοφόνε... τὸν μνηστήρά μου !...

ΘΕΟΝΗ. — Ἀθλία ! ἐφόνευσε τὸν ἀντεραστήν του !

ΡΑΛ. (τίλλουσα τὴν κόμην) — Συμφορὰ... φρικαλέα συμ-
φορὰ !

(Πίπτει ἡ αὐλαία).

ΠΡΑΞΙΣ Γ'.

Κελλίον δεσμοτηρίου πλέον τοῦ ἡμίσεος κατέχον τῆς σκηνῆς· εἰς τὸ βάθος αὐτοῦ ἀχύρινος στρωμνὴ ἐφ' ἧς κεῖται ὁ Θεόδωρος ἡμιεξηλωμένος τὸ ἔνδυμα καταδίκου φερων· ἐν τῷ μέσῳ ξύλινον ἔδρανον, μικρὰ λυχνία ἐπὶ τοῦ τοίχου ἀναδίδει ἀμφίβολον φῶς. Ἀριστερόθεν κρημνώδεις βράχοι, ὧν τοὺς πρόποδας λείχουν τὰ ὕδατα λοξοειδῶς διαρρέοντος ποταμοῦ. Πλαγίως ὑπὸ τὸν θόλον τῆς εἰρκτῆς μέχρι τῆς βάσεως τῆς πλευρᾶς μέγα παραθύρον διὰ κιγκλίδων σιδηρῶν ἔξωθεν ὑπὸ τὴν βᾶσιν αὐτοῦ διέρχεται ὁ ποταμὸς καθαρῶς διακρινόμενος· ἀπέναντι τοῦ παραθύρου ἡ σιδηρὰ τῆς εἰρκτῆς θύρα καὶ πρὸς τὴν γωνίαν ἑτέρω. Εἶναι νῦν ἀστεροφεγγῆς πρὸς τὸ λυκαυγεί. Καθ' ἣν στιγμὴν αἶρεται ἡ αὐλαία ὁ Ἀλέξιος ἔξωθεν τοῦ κελλίου μέχρι γονάτων ἐντὶς τοῦ ὕδατος ἀγωνίζεται νὰ διαρρήξῃ τὰς κιγκλίδας τοῦ παραθύρου.

ΣΚΗΝΗ Α'.

ΑΛΕΞΙΟΣ καὶ ΘΕΟΔΩΡΟΣ ὑπνώττων.

ΑΛΕΞ. (μόνος.) — Εὐτυχῶς τὸν κατέλαθεν ὁ ὕπνος· εἶναι γλυκεῖαι αἱ ὕσταται στιγμαὶ τοῦ ὕπνου τοῦ καταδίκου... ἔ, ὁ δυστυχὴς κύριός μου φκντάζεται ὅτι ὀλίγαι ἀκόμη τῷ ἀπέμειναν ὥραι μέχρι τῆς αἰωνιότητος... καὶ ἐν τούτοις αὐταὶ αἱ ράβδοι δὲν θέλουν νὰ ἐνδώσουν... ἂν αἰφνης ἐξυπνήσῃ... τετέλεσται, θὰ προδοθῶμεν. Διάβολε, καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ κάμω τὸν ἐλάχιστον κρότον... Ἄ, ἄ, αὐτὴ ἡ ράβδος ἀρχεται νὰ ἐνδίδῃ· θάρρος... θάρρος... θὰ σὲ σώσω, σεβαστέ μοι αὐθεντα, καὶ παρὰ τὴν θέλησίν σου· ὁ ἀληθὴς ἐκείνος ἐπιστάτης σὲ ὤθησεν εἰς τὸ βάρβαρον τοῦτο τῆς καταστροφῆς.

Ναί, ὑπῆρξα συνενοχός του... μὲ παρέσυρεν εἰς τὰς φρικώδεις του μηχανορραφίας... πλὴν θέλω ἐπανορθῶσαι τὸ πταίσμά μου. (σεῖων τὴν κιγκλίδα) ἄ! τέλος πάντων... (ὁ Θεόδωρος κινεῖται) Θεέ μου, ἂν ἐξυπνήσῃ ἀπόλλυται τὸ πᾶν! (ἀποσπᾷ τὴν κιγκλίδα.) ἄ, μὲ ἀπηύδῃσε! (τὴν ρίπτει ἐν τῷ ποταμῷ καὶ διασκέλλει τὸ παράθυρον ἀθρυλῶς.)

ΣΚΗΝΗ Β'.

Οἱ ἀνωτέρω.

ΘΕΟΔ. (ἀνακαθήμενος ἀποτόμως.) — Φρικώδεις σκιάς περὶ ἐμὲ ἐξεβόρασεν ὁ ἄδης...

ΑΛΕΞ. (συσπειρούμενος ἐν τῇ γωνίᾳ) — Μὴ τῷ προξενήσω κακὸν ἂν μὲ ἰδῇ κίφνιδίως;

ΘΕΟΔ. (ἀνατιναχθεὶς φρικαλέως.) — ὦ! ὦ! αἰματόρυτος τάφος ἐνώπιόν μου δεικνύει τὰ λευγαλέα του βάρη.

ΑΛΕΞ. — Θεέ μου! φοβερόν ὄνειρον τὸν ταραττει.

ΘΕΟΔ. (τὰς χεῖρας ἔχων πριταταιμένας.) — Φάσμα αἰμοσταγές ὀρθοῦται ἀπὸ τὰ σπλάχνα του... ἔχει τὸ βλέμμα σπινθηροδόλον... εἶναι... τὸ θῦμά μου... Στήθε, τρομερὰ σκιά... μὲ ἱλιγγιᾷ ἡ ἀγρία μορφή σου. (ὡς παρᾶρων) ἀκούω εἰς τὰ ὦτά μου βομβοῦσαν βροντώδη φωνήν... ὡς κεραυνὸν καταδίκης, ἀπὸ τὰ ὕψη τῶν οὐρανῶν ἀκοντιζόμενον... εἶναι ἡ φωνὴ τῆς ἀδελφῆς μου... Ραλλοῦ, Ραλλοῦ... βλέπω τὸ εἶδωλόν σου... ἀκούω τὴν θρηνώδη κραυγὴν σου... Δολοφόνε... δολοφόνε... ἐμπράξεις τὰ στήθη τοῦ μνηστῆρός μου.

ΑΛΕΞ. (ἐντρομος.) — Μὴ παρεφρόνησεν ὁ δυστυχής;

ΘΕΟΔ. (μὲ ἀναρτῶμένας τρίχας) — Ἡ μήτηρ μου! ὁ πατήρ μου! ὁ ἀδελφός μου! περιβεβλημένοι τὸν χιτῶνα τῆς αἰσχύνης, ὃν τοῖς προσήνεγκον... πάντες ἀγρῶπόν μοι δεικνύουσι τὸ αἰμόστικτον σάβανον τοῦ θύματός μου!... οἱμοὶ!... παρὰ

τὸν τάφον ἐτέθη ἐρυθροβαφὲς βάθρον, καὶ φάσγανον ἀπαστράπτει ὑπεράνω . . . (γονυκλινῆς) Συγγνώμην σκιαὶ ἱεραὶ . . . μὲ προσκαλοῦσιν εἰς τὸ βάθρον, εἶναι . . . ἡ λαιμητόμος . . . (πίπτει ἐξηντημένος.]

ΑΛΕΞ. (τρέχων πρὸς αὐτόν) — Αὐθέντα, συνέλθετε! (τὸν σείει) Θεέ μου, δὲν μὲ ἀκούει. . . ὁ τάλας παρελογίσθη. . . κύριέ μου. . . ἰδέ με. . . ἀποδιώξον τὴν μαύρην ἀχλὺν, ἥτις καλύπτει τὸ λογικόν σου. . . φρικῶδες ὄνειρον σέ βασανίζει. . . αὐθέντα!

ΘΕΟΔ. (συνερχόμενος) — Τί φωνή; τίς μὲ καλεῖ;

ΑΛΕΞ. — Ἐγώ! ἐγώ!

ΘΕΟΔ. (τρίβων τοὺς ὀφθαλμοὺς) — Σὺ, σὺ, ποῖος;

ΑΛΕΞ. — Ὁ πιστὸς σου θεράπων.

ΘΕΟΔ. (ἡμιεγειρόμενος) — Πιστὸς, τίς; δὲν μοὶ ἀπέμεινεν οὐδεὶς.

ΑΛΕΞ. (ὑποτινάζων αὐτόν) — Ἰσως μόνος ἐγώ, αὐθέντα.

ΘΕΟΔ. (ἀνορθούμενος καὶ παραδόξως αὐτὸν βλέπων) — Σὺ ἐδῶ;

ΑΛΕΞ. [καθ' ἐαυτὸν] — Ἄ! μὲ ἀνεγνώρισε. [πρὸς τὸν Θεόδωρον] Ἡμέραν καὶ νύκτα ἐσκεπτόμην περὶ ὑμῶν καὶ ἀνεζήτην μέσον τι ὅπως σᾶς φέρω παραμυθίαν τινα.

ΘΕΟΔ. — Παραμυθίαν; δὲν ὑπάρχει πλέον δι' ἐμέ, ὁ ἐξελασμὸς μόνον.

ΑΛΕΞ. — Ἄλλ' ἐμὲ ποτὲ δὲν ἐγκατέλειπεν ἡ ἐλπίς.

ΘΕΟΔ. (περιλύπως) — Εἶναι παραφροσύνη τὸ νὰ ἐλπίζῃ τις ἀκόμη· ἀλλὰ πόθεν εἰσῆλθες;

ΑΛΕΞ. — Σᾶς εἶπον ὅτι πρὸ πολλοῦ διεννοοῦμην νὰ εἰσδύσω εἰς τὰ γνοφώδη βάθη τῆς εἰρκτῆς ταύτης.

ΘΕΟΔ. — Καὶ ἐν τούτοις νομίζω ὁ δεσμοφύλαξ δὲν θὰ σὲ ἐμπόδιζεν ἐρχόμενον πρὸς ἐμέ.

ΑΛΕΞ. — Δὲν συνέφερεν εἰς τὰ σχέδιά μου νὰ ἔλθω φανερώς.

ΘΕΟΔ. — Περὶ τίνων σχεδίων ὑπαινίττεσαι;

ΑΛΕΞ. — Θὰ μὲ ἐννοήσητε ἀμέσως· (δεικνύων τὸ παράθυρον)

αὐτὸ τὸ παράθυρον μοὶ ἐφάνη προσφορώτατον.

ΘΕΟΔ. — Ἄ! τίς ἔθραυσε τὴν κιγκλίδαν τοῦ;

ΑΛΕΞ. — Ἐγώ.

ΘΕΟΔ. — Ἀλλὰ πότε;

ΑΛΕΞ. — Τὴν νύκτα ταύτην εἰργάσθην μετ' ἐπιμονῆς· δὲν ἠθέλον νὰ διαταράξω τὴν ἡσυχίαν τοῦ ὕπνου σας.

ΘΕΟΔ. — Καὶ πρὸς τίνα σκοπὸν ἡ ματαιοπονία αὕτη;

ΑΛΕΞ. — Δὲν εἶναι ματαιοπονία, αὐθέντα· ἀξίζει μίαν ὁλόκληρον ζωὴν. . . ἀκούσατέ με. . . ἀνεκίνησα πάντα λίθον ὅπως ἀρπάσω ἀπὸ τοὺς ὄνυχας αἰμοθύρων δημίων τὸν σεβαστόν μου κύριον. . . ἡ ἐπιτυχία θὰ στέψῃ τοὺς μόχθους μου. . . ἡ ὥρα εἶναι ἀρμοδία, πάντες ἐν τῇ πόλει ὑπνώττουσι τὸν ληθαργικόν τοῦ λυκαυγοῦς ὕπνον. . . θὰ διέλθωμεν διὰ τοῦ παραθύρου τούτου. . . ὁ ποταμὸς εἶναι διαβχτός· ὅπισθεν τῶν βράχων ἐκείνων δύο σφριγῶντες ἵπποι μᾶς περιμένουσιν, ἔχω εἰς τὸ θυλάκιόν μου τὰ ἀναγκαῖα διαβχτήρια· διὰ μέσου τῶν ἀτραπῶν καὶ τῶν ὁρέων δυνάμεθα νὰ φθάσωμεν ἐκτὸς τῶν συνόρων ἀπαρτήρητοι· ἐμπιστευθῆτε εἰς ἐμέ, ὅταν εἰσθε ἐκτὸς κινδύνου πλέον ἐπιφορτιζομαι νὰ ὁδηγήσω τὴν κυρίαν σύζυγόν σας πλησίον σας. . . τί λέγετε;

ΘΕΟΔ. — Μοὶ προτείνεις νὰ δραπετεύσω, Ἀλέξιε;

ΑΛΕΞ. — Σᾶς προτείνω νὰ σωθῆτε· δὲν ἀνήκει εἰς ὑμᾶς ὁ τῆς ἀτιμώσεως θάνατος.

ΘΕΟΔ. — Ἀντὶ τοῦ ἀτιμωτικοῦ θανάτου μοὶ προσφέρετε τὴν ἀτίμωσιν τῆς ζωῆς.

ΑΛΕΞ. (μετ' ἐκπλήξεως) — Τὴν ἀτίμωσιν τῆς ζωῆς!

ΘΕΟΔ. — Θέλεις νὰ πλαγῶμαι δραπετῆς κατάδικος πανταχοῦ ὑποβλεπόμενος μὲ τὴν φρίκην καὶ τὸ αἶσχος εἰς τὸ μέτωπον; ὄχι, ὄχι, Ἀλέξιε, ἡ ἀφοσίωσίς σου σὲ μεγαλύνει, καὶ συγκινεῖ τὴν καρδίαν μου. . . ἀλλὰ προτιμῶ τὴν λαιμητόμον.

ΑΛΕΞ. (συμπύσσων τὰς χεῖρας) — Σκεφθῆτε ὀριμώτερον· ἡ λογικὴ αὕτη μοὶ φαίνεται παράδοξος πρὸς τὸν ἐγωϊσμόν τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς.

ΘΕΟΔ. — Ἐνώπιον τοῦ νόμου κατασιγᾷ ὁ ἐγωϊσμός· Ἀλέξιε.

ΑΛΕΞ. — Ἄλλ' εἶναι σκληρὰ, εἶναι ἀνήκουστος ἡ θυσία αὕτη· ἔλθετε, πᾶν παρερχόμενον λεπτόν συντέμνει τὸν χρόνον

τῆς ἐπιτυχίας μετ' ὀλίγον θὰ ᾔναι ἄργα πλέον.

ΘΙΟΔ. — Δὲν δύνανται νὰ ἀπαρτίω τὴν παραπρήν μου ὅχι,
ἈλῆΞ, κατεδ' ἀσπίδα, δέν νὰ κύψω τὸν αὐχένα.

ΑΛΕΞ. — Ὁ νόμος τοῦ ἐνόχου μόνον τιμωρεῖ.

ΘΕΟΔ. — Μὴ δ.ν εἶμαι ἐνόχος;

ΑΛΕΞ. — Συγχωρήσατέ με νὰ ἀμειβῶ ἄλλω.

ΘΕΟΔ. — Αὐριζάλλεις; καὶ τὸ θυμά;

ΑΛΕΞ. — Ὡ! τὸ θυμά ἐτέρω χεῖρ παρὰ τὴν ἰδικήν σας ὥ-
θησεν εἰς τὸν τάραν.

ΘΕΟΔ. (ἐν ἐκπαίξει) — Πῶς τὴν ἡϊούρις τοῦτο;

ΑΛΕΞ. — Ἄ! πῶς τὸ ἡϊούρις . . . τὸ μαντεύω . . . μαί τὸ
ἀπακαλύπτει ἡ πρὸς τὸν εὐγενῆ καρδίαν μου συμπήκναι . . . ἔ,
δὲν ἠπατήθην, εἶναι λυσιπὲν ἀληθές; ὅσον σκοπεῖ ὃν καὶ ἃ ἡ-
νοῖ τὸ στυγερόν τῆς ἀπίστευτον . . . ἀλλὰ δ' ἐβίβω τὸν ἄ-
ποτρίπκιον δολοφόνον, ὃν ἐκτραχύνει ἡ ἀτιμωρησία, καὶ τὸν
ἐπειὶν ἀνέχσασθε νὰ καταγελάξ τὸν νόμον. (μετὰ περιστροφῆς)
Ἐκείνον, ἐκείνον, περμένει ἡ λαλιητόμος, αὐτοῦ τὸ σῆμα ἔη-
ταί τὸ θυμά, ἐγὼ θελω ρίψει τὰ αἰσχροὺς προσωπεῖον του.

ΘΕΟΔ. — Σὲ παρέρει ἡ συμφορά . . . ἡ ἰδική μου χεῖρ
ἐτρεμενα πλῆξῃ, ἠπατήθη ὁ τάλας οὗτος νομίζον ὅτι ἐκδι-
κεῖται τὴν προσδοκημένην τιμὴν τοῦ κυρίου του.

ΑΛΕΞ. — Βδελυκτὴ ὑποκριτὴ! ἐξεμεταλλεύθη τὴν εὐπι-
στιαν σας διὰ τὰ δουλικά σχέδια τῶν εἶναι οὗτ' ὀνόμαζ' ἑαυτοῦ, οἱ
καὶ ἀποδείξας ὅτι συμπαρέσυρε καὶ ἐμέ . . . (ὁ ὅψω ἡ. πινθή-
μου) Ἀ! ναι, θὰ ὑμολογήσω τὰ πάντα . . . μετὰ κα-ἐστῆτε συ-
μμετοχῶν τῶν καταχθόνιων μηχανορραφῶν τοῦ ὑπῆρξα συνένο-
χός του.

ΘΙΟΔ. (ἐκθαμβος) — Συνένοςχός του;

ΑΛΕΞ. — Θέλετε τὸν ἀληθὴ ἔοχον τῆς κλοπῆς ἐκείνης
τὴν χιονώδη ἐκείνην νύκτα καθ' ἣν αὐτὰ πλάσματα ἐσύθη-
σαν μέχοι τοῦ βράβρου τῶν ἐγκληματιῶν; θέλετε τὸν ἀληθῆ
κλέπτην τοῦ μορτίπου τῶν χιλίων δραχμῶν καὶ τῶν ἐγγυφῶν
σας; . . . ἡμὴν ἐγὼ!

ΘΕΟΔ. (ἀνασφιγέται ὑπὸ φρίκης) — Σὺ!!

ΑΛΕΞ. (κλίνει τὰ γόνατα) — Ὁ ἄθλιος ἐγώ!

ΘΕΟΔ. (ἀποτρέφον τὸ πρόσωπον) — Γονεῖς μου, ἀδελφοί μου.

ΑΛΕΞ. — Εἶμαι κατὰπτυστος . . . ἡ πλεονεξία μὲ ἀπε-
πλάνησεν . . . δὲν ἔχω ἀπολογίαν! ὁ δολοφόνος μὲ κατέστη-
σεν ὄργανόν του.

ΘΕΟΔ. — Ὡ φρίκη! καὶ πρὸς τί; τί κακὸν τῷ ἐπιδέησας;

ΑΛΕΞ. — Ἄνεπαλει ἀλλότρια πλοῦτη, ἡγάπη παραφύρως
τὴν νεαν ἐκείνην κόρην τοῦ γέροντος Φιλιππου.

ΘΕΟΔ. (ἀκαταχρῆς) — Οὐρανε! τὴν ὁδὸν μου!

ΑΛΕΞ. (πρὸς ἐπὶ τῷ ποδῶν του) — Ἡ νεάνι, ἐκείνη ἦτον
ἀδελφὸς σας;

ΘΙΟΔ. — Ἀθλοῖ! ἃ εἰς εἰδωμένους, ἀνψυχῆς, ἃ ἔδωσα
τὴν κατασχόντην ἡν αἰωνίαν ὀλιψὴν εἰς τοὺς δυστυχεῖς γο-
νεῖς μου . . . εἰτέ ἐπικατάστατοι!

[εἰς ρ. εἰς σιγῆς]

ΘΙΟΔ. — Πᾶτερ μου! . . . μήτερ μου! ἀρμόζει εἰς τὸν ἄ-
σπληγγον ὁδὸ σας κατὰδικη φρικαλεώτερα τῆς λαλιητόμου.

ΑΛΕΞ. — Δὲν εἴρσι ἄξιος τῆς συγχώρησας σας αὐθέντα,
ἀλλὰ τώρα παρὰ ποτὲ θελω νὰ σας σώσω . . . ἔλθετε, ὁ γέρον
πατήρ, οἱ περιφρονημένοι ἀδελφοὶ ἐκείνους τείνουσι πρὸς ὑμᾶς
τὰ χεῖρας . . . εἰς τὴν πλοῦσιαν . . . πληροὶ ἢ ἀλλήλων θὰ λη-
σμεν ἡστέτε τὰς πικρίας, ὅτι σας ἐπίτισαν μοχλῆτοὶ κακοῦργοι.

ΘΙΟΔ. — (ἐβῆα οὐχ ἄ πρὸς τὸ παθεῖν) Νὰ φύγω . . .
ναί, νὰ οὐ, ἴδω ἂν ἔξω, νὰ τοὺς θλίψω εἰς τὰς αγκάλας μου,
(ὁ ὅψω μου) Δραπετὴς καταδικᾶς . . . ἀσπληγγὸς δολοφόν-
νος τοῦ μνηστήρος τῆς ἀδελφῆς μου . . . ἔρρε τέκνον τῆς γεαίνης!

ΑΛΕΞ. — Εἰσθε ἀθῶα! τὸ ἐκρωμὴ ἀντῆκει εἰς ἡμᾶς!

ΘΕΟΔ. (μεγαλοπρεπῶς) — Ἰπαγε! δὲν δύναμαι ἂν σὲ ἀκο-
λουθήτω.

ΑΛΕΞ. — Ἀκόμη μίαν λέξιν . . . εἶναι φρικώδης ἡ ἰσχυρο-
γνωμοσύνη αὐτῇ ἄβυσσος ἀπελπισίας καὶ βρασάνων ἀτελευτή-

των ἀνοίγεται ὑπὸ πάντας τοὺς προσφιλεῖς σας· σῶτατε ἑαυ-
τόν, ὅπως σωθῶσι καὶ ἐκεῖνοι.

ΘΕΟΔ. — Θεέ μου, δὲν δύναμμι.

ΑΛΕΞ. — Ἄλλ' ἐγὼ . . . ἐγὼ δύναμμι νὰ ἀνατρέψω τὰ
πάντα· ἀρκεῖ νὰ παραδώσω τὸν ἀληθῆ ἔνοχον.

ΘΕΟΔ. — Δὲν θὰ κάμῃς ποτέ τοῦτο, Ἀλέξιε.

ΑΛΕΞ. — Ἀλλὰ διατί, κύριέ μου, διατί; ὅποιον μυστήριον
ἐγκλείει ἡ ἀντίστασίς σας; δὲν πρέπει νὰ τιμωρηθῇ ὁ κατα-
χθόνιος ρηθιούργος;

ΘΕΟΔ. — Εἶναι πλέον ἀργά, καὶ μόνον τὴν χλεύην τῶν περὶ
ἡμᾶς θὰ ἐπισύρωμεν.

ΑΛΕΞ. (ὡς ἐμπνευσθεὶς αἵφνης) — Εὗρον ἄλλο καταλληλό-
τερον μέσον· ἔχομεν τὸ αὐτὸ ἀνάστημα, τὸ φαινόμενον παρεμ-
φερές· δώσατέ με τὸ ἔνδυμα τοῦ καταδίκου, ὅπερ φέρετε . . .
οὐδόλως θὰ παρατηρηθῇ ἡ ἀντικατάστασις.

ΘΕΟΔ. — Πῶς; τί ἐννοεῖς;

ΑΛΕΞ. — Θὰ μὲ ὁδηγήσουν εἰς τὴν λαίμητόμον ἀνθ' ὑμῶν,
κατόπιν δὲ ὅταν ἀποκαλυφθῇ ὁ ἔνοχος, σεῖς θὰ ἀναφανῆτε ὑ-
ψύχην, μεγαλοπρεπέστερος.

ΘΕΟΔ. — Τί λέγετε, Ἀλέξιε;

ΑΛΕΞ. — Εἰς ἓνα προδότην μόνον, ὡς ἐμέ, ἀρμόζει ἡ κα-
τασχύνη τῆς καταδίκης.

ΘΕΟΔ. [θλίβων τὴν χεῖρα αὐτοῦ] — Θεῖα αὐταπάρνησις ἀκτι-
νοβολεῖ ἐπὶ τοῦ προσώπου σου, γενναῖέ μου φίλε, [δακρύων]
σε συγχωρῶ ἀπὸ ψυχῆς, καὶ πρὸς τὴν εὐγνωμοσύνην ἣν αἰσθάνομαι
αὐτὴν τὴν ὥραν δὲν ἔχω νὰ ἀνταποδώσω, ἢ τὰ δάκρυα
τῶν ὑστέρων στιγμῶν τοῦ ταλαιπώρου μου βίου.

ΑΛΕΞ. [κλαίων καὶ κατασπαζόμενος τὴν χεῖρά του] — ὦ! εἶμαι
ἀνάξιος τῆς χάριτος ταύτης!

Ἀκούονται βήματα ὀπίσθεν τῆς θύρας τῆς εἰρκῆς

ΑΛΕΞ. (ἐντρομος) — Ἀ! τίς ἔρχεται;

ΘΕΟΔ. (ὡσῶν αὐτόν) — Φύγε, πρὸς Θεοῦ . . . θὰ ᾔναι ὁ θε-
σμοφύλαξ.

ΑΛΕΞ. (σύριαν αὐτὸν πρὸς τὸ πορθύριον) — Ἐλθ', θὰ μάλινω ἔγω-
γόντ' σου . . .

ΘΕΟΔ. — Ἄφες . . . φύγε . . .

ΑΛΕΞ. — Τί νὰ κάμω, Θεέ μου!

[Ἡ θύρα ἀνοίγεται καὶ κλείει ὀπίσθεν τοῦ Ἀνδροκλέους. Ὁ Ἀλέξιος
συνωθεῖται πρὸς τὴν γωνία.]

Σ Κ Η Ν Η Γ'.

Οἱ ἀνωτέρω καὶ ΑΝΔΡΟΚΛΗΣ.

ΘΕΟΔ. (ἐκαστικῶς αὐτὸν βλέπων) — Τί ζητεῖ ὁ ἀξιωματικὸς
οὗτος;

ΑΛΕΞ. (καθ' ἑαυτὸν) — Ἄν δὲν ᾔναι φρενιπάτη!

ΑΝΔΡΟΚ. — Τέλος πάντων ἔφθασα . . . ἔττω καὶ εἰς τὴν
τελευταίαν σιγὴν· διέφυγον τὸν παγετώδη τάφον, ὅστις μὲ
ἀπέκρυπτεν, ἀναζητῶν πανταχοῦ τὸν φονέα· ὁ Θεὸς εἶναι μά-
ρτυς τῆς χρεᾶς τὴν ὅποیان αἰσθάνομαι διότι ἔχω ἐνώπιόν μου
ἐκεῖνον, ὃν ἐφантаζόμην ἀόρατον.

ΘΕΟΔ. — Ἀλλὰ τίς εἶσαι;

ΑΝΔΡΟΚ. — Δὲν ἀναγνωρίζεις τὸ θῆμά σου, δολοφόνε!

ΘΕΟΔ. (ἐν καταπλήξει καλύπτων τοὺς ὀφθαλμούς) — Ἐκεῖνος!!

ΑΛΕΞ. (περιδεύς) — Φρικτὴ συνάντησις!

ΑΝΔΡΟΚ. — Ἰδὲ, δὲν ἀπέμεινεν εἰμὴ τὸ φῶμα τοῦ θύμα-
τός σου. Εἰσαι ὁ μαῦρος δαίμων τῆς κατατροφῆς . . . Τί ἔκα-
μες τὴν δόστηνον οἰκογένειαν, τὰ προσφιλή, τὰ εὐγενῆ ἐκεῖνα
ὄντα, ἅτινα ἐπεκαλοῦντο τὴν μακροθυμίαν σου;

ΘΕΟΔ. (τρέμων) — Θεέ μου!

ΑΛΕΞ. — Φρίκη!

ΑΝΔΡΟΚ. — Καρδία χαλυβδίνη! καὶ τὸ τρυφερόν ἐκεῖνο
πλάσμη, ὅπερ ἐκλινε τὰ γόνατα τὸ ἐλεός σου νὰ ἐξεγείρῃ, τί

ἐκαμεις τὸ πλάσμα ἐκεῖνο; εἰπέ εἰς τίνος λαθύνουσιν ἀπογνώ-
σεως τὸ ἐξώθησιν ἢ ἀπέρχουσιν ἀπανθρώπου σου;

ΘΕΟΔ. (διὰ τὴν παλλομένην) — Ἐκπέμπουσι ποτὲ κερυνὸν
τὰ χεῖλη ἀνθρώπου;

ΑΝΔΡΟΚ. — Τέμε, ἐγγίζει ἡ θεὰ δικαιοσύνη οὐ βερά...
ὥπως παρυστῶ, ὥπως ἐντροπύσω εἰς τὴν ἀτίμωσιν. ἥτις σὲ ἀ-
σάμειν... πάντες μὲ νυμίζουσιν ἀποθνήσκοντα, ἀληθῆς νεκρ-
νάστασις ὑὰ ἦτον ἡ ἐμψύχισίς μου. καὶ ὑὰ ἀνέτρεπεν ἄρδην τὴν
καταδίκην σου. καὶ ἴσως, ἴσως σὲ ἀπέδιδαν εἰς τὴν κοινῶν
πλὴν ὅχι, ἕως τὴν στιγμήν ἐκείνην ὅα ἦται διὰ πάντας νε-
κροῖς, ὅα σὲ ἀελευθῶ ἀφανῆς ὡς πιστὴ σκιά μέχρι τοῦ βαιθρου
τοῦ ἐκρινώματος.

ΑΛΙΞ. (ῥηπτόμενος πρὸ αὐτοῦ) — Δὲν ὅα κίμνητε τὴν φρικτὴν
ταύτην ἐνδίδῃσιν.

ΑΝΔΡΟΚ. — Ὡ!

ΑΛΙΞ. — Οὐδέποτε ὑπῆρξε δολοφόνος ὁ κύριός μου... τυ-
χερὴς μηχανήματα, αἰμοθύον τέρας ἔττησε τὴν καταχθινίαν
αὐτοῦ παγίδει, καὶ ἐνέπλησε πάντας ἡμᾶς ἀπεργασιῶν συμ-
φορῶν.

ΑΝΔΡΟΚ. (θυμωμένος) — Ὅπισθ' οὐ, πονηρὴ συνήγηρε, μισή-
τοῦ καταδικεύου!

ΑΛΙΞ. — Σὺς προκατέχει ἡ ὁ γῆ ἀκούστέ με... ἱερὴ ὄν
τὸν Θεοῦ. Ὑπεράνθρωποι μεγαλὰ σὺνση συγκρατεῖ ἐπὶ τοῦ
τραχήλου τοῦ τὸν βερὸν ζυγὸν τῆς καταδίκης. ἂν βλάψας
ἀνεγνώρισε τὴν ἀληθινὰν πλάνην τοῦ... σπεύσατε, κυρίες, σπεύ-
σατε! ὅστε εἰς αὐτὸν τὴν ζυγὴν, τὴν ἐδδικιανίαν, ἐν ᾧ ὑπερ-
ἀκόμη ἐλπίς, διότι μέλλου περὶ μεταμελείας σα. περιμένει.

ΑΝΔΡΟΚ. — Ἐμὲ; ἐμὲ; εἴπαι πρὸς φρον, ταλὸς πορε.

ΑΛΙΞ. — Δάκτυλος Θεοῦ σας ἔφερε πλησίον μας τὴν ἰσχυ-
την ὥραν... ἀρετὴ μία λέξις σας διὰ νὰ τὸν σώσῃ... δρᾶμετε,
δράμετε, κηρύττετε ὅτι εἶναι ἀθῶος... συνεισφέτε τὴν ἀπελπι-
σίαν ἀνθρώπων πολλῶν... ἐγὼ θέλω σας ὑποδείξει τὸν ἀλη-
θῆ δολοφόνον...

ΑΝΔΡΟΚ. — Καὶ τὸν ἡξιοῦμαι; σὺ;

ΑΛΙΞ. — Ἄν τὸν ἡξιοῦμαι;

ΑΝΔΡΟΚ. — Καὶ πῶς ἐσγας μέχρι τοῦδε;

ΑΛΙΞ. — Ἦταν συνένοχός σου.

ΑΝΔΡΟΚ. (ἐκείνων αὐτὸν ἐκπληκτικῶς) — Συνένοχός σου;...
δὲν δύνασαι νὰ τὸ πιστεύσω.

ΑΛΙΞ. — Σὺ; ἐκπληττεῖ ἡ βδελυκτὴ προδοσία!

ΑΝΔΡΟΚ. — Δὲξόν μου τὸ δολιγὸν σου τοῦτο... τὸν συνένο-
χόν σου... ἀλλ' ὅχι, ἀπῶδες μὲ γάλλον τὴν δυστυχίαν οὐκ
γένεινται, ἣν ἐπληξάτε τοσούτον ἀπηνῶς; εἰπέ ποῦ ἐξώθησας
τὴν προσελθὴ μου μνηστῆρ, καὶ θελω...

ΘΕΟΔ. (ἀσκιζομένη) — Δὲν τὴν ἐπανείδες πλέον;

ΑΝΔΡΟΚ. — Νῆ τὴν ἐπανείδω; ποῦ; ἀπὸ τὴν νύκτα ἐκεῖ-
νην ἐγένετο ἄφαντος.

ΘΕΟΔ. (ἐν ἀγωνίᾳ) Καὶ τὴν ἀνεξήγησας;

ΑΝΔΡΟΚ. — Πανταχούθεν ἀγνοία, πανταχούθεν οἰκτρὰ ἀ-
πελπισία!

ΘΕΟΔ. (τρικεῖς ἀποτόμως πρὸς τὸν Ἀλέξιον) — Ἀλέξιε, σπεῦ-
σον! (τίλλων τὴν κόψην) τρομερὰ ἰδέα μὲ ἐκφραβεῖται. σπεῦσον
πρὶν ἀποθάνω ἀπὸ φρίκης! δ' αὖθις ἤδη τὴν ζοφερὰν μορφήν
τοῦ Ξενοφώντος πρὸ τοῦ στυγνοῦ μυστηρίου, ὅπερ καλύπτει
τὴν ἀδελφὴν μου.

ΑΛΙΞ. — Μὲ κίμνητε νὰ τρέμω!

ΑΝΔΡΟΚ. — Ἀδελφὴ σου; τί γέγει;

ΑΛΙΞ. — Ναι, ἡ διασπείνεις εἶναι ἀδελφὴ σου!

ΑΝΔΡΟΚ. (ἐκείνο) — Χλὸς ἀκαταλήπτων αἰνιγματῶν
στρεβίλει τὴν κεφαλὴν μου.

ΘΕΟΔ. — Ἀλέξιε, μὴ περιμένεις!

ΑΛΙΞ. — Ἀλλὰ!...

ΑΝΔΡΟΚ. (καθ' ἑαυτὸν) — Ἀδελφὴ σου! καὶ ἐγὼ τὸ ἡγ-
νῶν... (πρὸς αὐτὸν) Καὶ τί μυστήριον ἐκρύπτει ἡ ἐξοφά-
νισις τῆς μνηστῆς μου; λέγατε...

ΑΛΙΞ. — Μυστήριον φρικτόν!

ΑΝΔΡΟΚ. — Λέγε . . .

ΑΛΕΞ. — Ὁ βδελυκτὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος τὴν ἀγαπᾷ.

ΑΝΔΡΟΚ. (ἐκθρόνιστος) — Ἄ!

ΑΛΕΞ. — Ἦδη ἀκτὶς φαινή, δὲν εἰσδύει εἰς τὰ σκοτεινὰ βάθη τῶν σχεδίων τοῦ δολοπλόκου;

ΑΝΔΡΟΚ. (φοβερὸς) — Εἰπέ μοι τὸν ἄνθρωπον τοῦτον!

ΑΛΕΞ. — Εἶναι ὁ δολοφόνος!

ΑΝΔΡΟΚ. (ἐξηγριωμένος) — Διπλοῦς τῷ ἀνέχει θάνατος! τὸ ὄνομά του, τὸ ὄνομά του!

ΑΛΕΞ. — Ὁ ἐπιστάτης!

ΑΝΔΡΟΚ. (ριπτόμενος πρὸς τὴν θύραν.) — Μείνον σί, . . . θὰ τὸν ἀνέυρω ἐγώ . . .

ΑΛΕΞ. (σπεύδων αἰσθῆν αὐτοῦ) — Τὸν κύριόν μου σώσατε πρῶτον.

ΑΝΔΡΟΚ. — Τὸν δολοφόνον . . . τὸν ραδιοῦργον . . . (κρᾶζων) ἀνοίξτε!

ΘΕΟΔ. (ἀπελπιστικῶς.) — Ἀδελφὴ μου! ὅποιαν ἐδύνην σοὶ ἐπροξένησα!

(Ἡ θύρα ἀνοίγεται καὶ ἐπανακλείεται, τοῦ Ἀνδροκλέους ἀπελθόντος)

ΑΛΕΞ. (ἐπανερχόμενος πρὸς τὸν κύριόν του.) — Ἐφυγεν, ἔφυγεν, ἔκτος ἐχυτοῦ!

ΘΕΟΔ. — Σπεῦτε, Ἀλέξιε, ὁ πατήρ μου, οἱ ἀδελφοί μου, ἡ σύζυγός μου αἰοῦνται τῆς προστασίας σου, δὲν ἀρκεῖ ὁ ἀξιωματικὸς μόνος.

ΑΛΕΞ. — Ἀλλ' ὑμεῖς, ἀλλ' ὑμεῖς . . . ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν ἐξημερώνει καὶ ἡ φρικώδης ὥρα τῆς καταδίκης προσεγγίζει.

ΘΕΟΔ. — Ἐμὲ, ἄφες εἰς τὸν ροῦν τοῦ πέποιμένου.

(φαίνεται ὁ Φίλιππος ἀνερχόμενος ἐπὶ τῶν βράχων).

ΑΛΕΞ. (ἔλκων αὐτὸν πρὸς τὸ παράθυρον.) — Δὲν δύναμαι νὰ πράξω τοιαύτην ἀνανδρίαν . . . ἔλθετε φύγωμεν ὁμοῦ . . . ἡ ἀθωότης σας εἶναι ἤδη διακεκρυγμένη παρά ποτέ . . .

ΘΕΟΔ. — Ὑπαγε, δὲν θέλω νὰ δραπετεύσω.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Οἱ ἀνωτέρω καὶ ΦΙΛΙΠΠΟΣ ἐπὶ τῶν βράχων.

(Ἀρχεται νὰ υποψώσῃ ἡ Γ'ῶ.)

ΑΛΕΞ. (παρατηρῶν πρὸς τὸν ὀρίζοντα) — Βλέπω τὴν τρεμοσβύουσαν τῶν ἀστέρων λάμψιν. . . ἅ! τίς εἶναι ὁ ἐπὶ τῶν βράχων ἀνερχόμενος ἐκεῖνος ἄνθρωπος;

ΘΕΟΔ. (βλέπων πρὸς τὰ ἐκεῖ) — Τί ζητεῖ ἄνθρωπος ἐπὶ τῆς ἀποτόμου ἐκείνης ὄχθης τοιαύτην ὥραν;

ΑΛΕΞ. — Εἶναι γέρων, διακρίνω τὴν ἀργυρότριχα κεφαλὴν του.

ΦΙΛΙΠ. (ἰστάμενος ἐπὶ τοῦ κρηενῶ.) — Ἐρημία καὶ σκότος βασιλεῦει πανταχοῦ . . . τὸ πᾶν περὶ ἐμὲ ἀναπαρίσταται ὡς τάφος πελώριος, ὡς κόλασις ἀπέραντος . . .

ΑΛΕΞ. — Τὸ τεθολωμένον βλέμμα του ἐμφαίνει μαύρην ἀπελπισίαν.

ΘΕΟΔ. — Μονολογεῖ ὁ τάλας, ἀλλ' ἡ ἀπόστασις πνίγει τὴν φωνὴν του.

ΦΙΛΙΠ. — Θνητοί, ἄστατα τῆς μοίρας πλάσματα, ἀναπολοῦντες πλοῦτη καὶ δοξάν, χιμαιρικὰ ὄνειρα διέποντα τὴν ζωὴν σας, ἥτις εἶναι ἔρμαιον ἀπατηλῶν καὶ κούφων ἐλπίδων . . . ἐλπίς, λέξις κενή, πιστῶς ἀπεικονίζουσα τὴν ἐν τῷ ᾄδῃ δικαυγῇ κρήνην ἐνώπιον τῆς ὁποίας αἰωνίως ἡγωνίχ' ὑπὸ δίψης ὁ Τάνταλος!

ΘΕΟΔ. — Δὲν σοὶ φαίνεται, Ἀλέξιε, ὑπὸ μεγίστης τηκόμενος ὀδύνης ὁ γέρων οὗτος;

ΑΛΕΞ. — Μὲ συγκινεῖ, καὶ μὲ τρομάζει τὸ ὄρος του.

ΦΙΛΙΠ. — Ναί, εἶναι κόλασις ὁ κόσμος. Ὡς παντοδύναμος Ἐωσφόρος κυβερνᾷ ἐν αὐτῷ τὸ χρυσίον. Πάντες κόλακες, ἀπατιῶνες, ραδιοῦργοι ἀλληλωθοῦνται λείχοντες τοὺς πόδας αὐτοῦ, πάντες ἀγύρται, ληστὰι, στυγεροὶ δολοφόνοι ἀλληλο-

πράζονται εἰς ἐν μείδιόν μου . . . οἱ κτρά καὶ ἐλπεινὴ εἰρήνη
τῆς Μακαριότητος . . . (βλέπων πρὸς τὸ ποταμὸν) Ἐρετώ παρο-
μοία ζωὴ φαικίδος . . . Ἐν τῇ κοίτῃ τοῦ ποταμοῦ, καὶ ὑπὸ
τὴν ἡμερον τῶν ὑδάτων τοῦ ποταμοῦ, θελω νὰ εἶδω, ὡς εἰς τὰ ὕ-
δατα τῆς Στύγος, τὴν λήθην τῶν βασάνων καὶ θλίψεων μου . . .
Ἐρετώ παρομοία ζωὴ!

ΘΕΟΔ. — Νομίζει τις ὅτι καταμετρεῖ τὴν βίβλος τοῦ ποταμοῦ

ΑΛΕΞ. — Θεὸς μου, κλπ-ει πόσον οἶνεὶ μελλῶν νὰ κρινεῖται!

ΦΙΛΗ. — Τέκνα μου! ἐστέ ὄφρα νὰ, ὑπάγω νὰ συναντήσω
τὴν δυστήνον μητέρα σας.

ΘΕΟΔ. (φαικίῳ) — Ἀλξίε, τρεῖς εἰς βιήθῃ ἐάν σου.

ΑΛΕΞ. (διασκελίζων τὸ ποταμὸν) — Ἡ ἀπελπισία τὸν ὠθεῖ
εἰς τροχέων αὐτοχέρην.

ΦΙΛΗ. — Συζυγέ μου, σὲ ἀκολουθῶ! (κρημνίζεται εἰς τὸν
ποταμὸν).

ΘΕΟΔ. Ἀχ! ἐπείσαν!

ΑΛΕΞ. (ἡρώων) — Ὁ δυστυχὴς!

ΘΕΟΔ. (ἐπὶ τοῦ παραθύρου) — Ἐρχομαι καὶ ἐγώ!

ΑΛΕΞ. (εἰκὼν τοῦ Φιλίππου) — Παρτιόν, θὰ τὸν σύρω πρὸς
τὰ ἐκεῖ εἶναι ἀκίνητος ὡς νεκρὸς!

ΘΕΟΔ. — Ἡ πτῦσις θὰ τῷ ἐπέφερε λειποθυμίαν.

ΑΛΕΞ. (εἰρηνικῶς τοῦ παραθύρου τὸν Φίλιππον) — Αὐθέντα,
βοηθήσατέ με νὰ τὸν διαπεράσωμεν εἰς τὸ κελλίον σας.

ΘΕΟΔ. (κυπτὸν καὶ ὁρατῆρας τῶν χειρῶν τοῦ Φιλίππου) — Εἴ-
ναι παγεροὶ ὡς μύραρον.

[εἰσέρχονται καὶ ἀστέρον αὐτὸν χαμαὶ]

ΣΚΗΝΗ Ε'

Οἱ ἀνωτέρω, εἴτα ΘΕΟΝΗ καὶ ΞΕΝΟΦΩΝ.

ΘΕΟΔ. (κύπτων ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ γίνεται) — Θεέ μου, σὰ
χαρακτηριστικὰ αὐτοῦ μετ' ἑαυτοῦ γινώσκω· νομίζω ὅτι καὶ
ἄλλοτε εἶδον τὸ πρόσωπον τοῦτο.

ΑΛΕΞ. — Καὶ εἰς ἐμὲ ἐπίσης . . . (ἀνακηδήσας καταπληκτικῶς
καὶ τύπτων τὸ στήθος) Οὐρανε!!

ΘΕΟΔ. (εἰσέρχεται) — Τί ἔχεις;

ΑΛΕΞ. — Εἶναι ὁ γέρον Φίλιππος ὁ πατήρ σας!

ΘΕΟΔ. (νύθου θαλασσοῦ ἐκπλήξῃς) — Ὁ πατήρ μου!

ΑΛΕΞ. — Ἐκεῖνος.

ΘΕΟΔ. (πεπρωσμένος εἰς τὸν Φίλιππον) — Πάτερ μου, ὁ σῖζον
τούς ὀφθαλμούς σου καὶ εἶδέ με . . . εἶδέ τὸν ἐντολὴν, τὸν ἀντ-
λεῖν υἱὸν σου . . . ἀμύθητο ἀπελπισία τὴν ἔριπεν εἰς τὸ χεῖλος
τοῦ ὄφρου, πάτερ μου, ἀλλ' ἡ ἀπελπισία ἐκεῖνη σὲ αὐδήγησεν
εἰς τὰ ἀγαλλος τοῦ καταδίκου υἱοῦ σου . . . πάτερ μου . . .
μετὰ μικροῦ χρόνου ἀλγεῖν τοῦ χωρισμοῦ μᾶς· σὺ εἶναι πέθον
μορφαίν . . . εἶδέ με, ἀκουσέ με, πάτερ μου, ἡ γλυκεία καὶ σε-
βαστὴ μὲρμή σου με πληροὶ ἀρετῶν εὐδαιμονίας.

ΦΙΛΗ. (β. ἡ γῆν ὑπερβῆ) — Τίς σὲ καλεῖ; . . . Τίς
φωνὴ γλυκεία ἀντηχεῖ εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας μου;

ΘΕΟΔ. — Ἡ φωνὴ τοῦ δυστυχῆ υἱοῦ σου!

ΦΙΛΗ. — Ὁ εἶρην εἴπαι; . . . ὀπτασία! . . . τίς με ἀνα-
καλεῖ εἰς τὴν ζωὴ;

ΘΕΟΔ. — Ἐγώ, ἐγώ, ὁ ἀγνώμων υἱός σου, ὁ Θεόδωρος!

ΦΙΛΗ. (ἐν ἐστ' αὐτὸν β. π.) — Ὅποιον ὄνομα ἔσθ' πε-
ριβαλλεῖ τὴν ἀκτὴν μου;

ΘΕΟΔ. — Πάτερ μου, ἀ-αχ ὥρισέ με, δὲν σοὶ τὸ λέγει τὸ
ἀλανθαστον τοῦ πατρικοῦ φίλτρου;

ΦΙΛΗ. — Δὲν εἶναι ὄναιραν; . . . δὲν με ἀπατᾷ ἡ ὄρασις;

ΘΕΟΔ. (γονυπετών) — Όχι, όχι! . . . Τό ἀπολωλὸς τέκνον
ἐξαίτεται τῆς συγγνώμης σου, πάτερ μου.

ΦΙΛΗ. (ἀνακαθήμενος μεθ' ὁμαίης) — Ἡ ὡραία μορφὴ τοῦ υἱοῦ
μου! ὦ! χαρὰ ἀνεκλάλητος! . . .

ΘΕΟΔ. (χυνόμενος εἰς τὸν τραχηλὸν τοῦ) — Πάτερ μου, πάτερ μου!

ΦΙΛΗ. (κατασπαζόμενος αὐτόν) — Γιέ μου! Θεόδωρέ μου!
σὲ ἔχω, τέλος πάντων . . . σὲ θλίβω εἰς τὰς κρυεράς μου ἀγ-
κάλας (ἀμφότεροι ἀπομένοντες ἐνρυφιδόντες ἐν ταῖς λυγρῶς αὐτῶν).

ΑΛΕΞ. — Θεέ μου, Θεέ μου! ἡ αὐγὴ χρυσίζει τὴν ἀνατο-
λὴν, καὶ αἱ πολῦτιμοι στιγμαὶ παρέρχονται . . .

ΘΕΟΔ. — Καὶ ἡ μήτηρ μου;

ΦΙΛΗ. — Ἡ μήτηρ σου; ὦ! ἀπέθανεν ἡ δυστυχὴς τὴν προ-
τεραίαν νύκτα ψελλίζουσα τὸ ὄνομα τῶν τέκνων τῆς.

ΘΕΟΔ. (θρηνηδῶς) — Μητέρα μου, μητέρα μου!
[Εἰσέρχεται ἡ Θεόνη καὶ ὁ Ξενοφῶν, οἵτις μένει εἰς τὸ βάθος τῆς σκηνῆς].

Σ Κ Η Λ Η Σ Τ'.

Οἱ ἀνωτέρω.

ΘΕΟΝΗ (ὑπεύθουσα πρὸς τὸν σύζυγόν τῆς) — Ὀδύρεται ὁ τάλας!

ΘΕΟΔ. — Θεόνη μου! (ἐναγκαλίζονται).

ΘΕΟΝΗ (κλαίουσα) — Μάτην διέτρεξα τὰς ἀποστάσεις μέ-
χρι τῶν ποδῶν τοῦ βασιλείως, αἱ παρακλήσεις μου οὐδὲν ἔσχυ-
σαν, τὸ σκληρὸν τοῦ νόμου προπύργιον δὲν κλονίζεται πλέον.

ΘΕΟΔ. — Μὴ κλαίης, φιλότατη μου!

ΞΕΝ. (καθ' ἑαυτὸν) — Ὁ Ἀλέξιος ἰδῶ; . . . ἀλλὰ πῶς εἶναι
ὁ χαμαὶ κηθήμενος καὶ ἡλιθίως τὰ περὶ αὐτὸν βλέπων ἐκεῖ-
νος γέρων;

ΦΙΛΗ. — Τὰ δάκρυά των μοῦ συντρίβουν τὴν καρδίαν!
(βλέπων περὶ αὐτὸν) Θεέ μου! τὸ μέρος τοῦτο ὁμοιάζει καλλίαν

δεσμωτηρίου. (ἀνατιναχθεὶς ἐν φρίκῃ) Γιέ μου, τὸ ἔνδομα τὸ ὁ-
ποῖον φέρεις δὲν εἶναι ἔνδυμα καταδίκου;

ΘΕΟΝΗ. — Τίς εἶναι ὁ γέρων οὗτος;

ΑΛΕΞ. — Εἶναι ὁ πατὴρ του, δέσποινα!

ΘΕΟΝΗ (ἐν ἐκπλήξει) — Ὁ πατὴρ του!

ΦΙΛΗ. (δρακτόμενος τῆς χειρὸς τοῦ Θεοδώρου) — Ἡ σιωπὴ σου
μέ τρομάζει . . . εἰπέ μοι ὁποῖα ὀλέτειρα τύχη σὲ ἔσυρεν εἰς τὸ
ἀποτρόπαιον τοῦτο μέρος;

ΞΕΝ. (ἐν βῇ α ποιήσας καθ' ἑαυτὸν) — Πατὴρ του! πλὴν δὲ
εἶναι ὁ πένης ἐκεῖνος γέρων πατὴρ τῆς Ραλλοῦς;

ΑΛΕΞ. (παρατηρήσας αὐτόν) — Ἴδου ὁ αἷτιος τῶν συμφο-
ρῶν τῶν τέκνων σου, γέρων. (πάντες στρέφονται ἐνεῶς)

ΘΕΟΔ. (θέλων νὰ ἐφορμήτῃ) — Ἀθλίε, τὴν ἀδελφὴν μου!

ΘΕΟΝΗ (ἐμποδίζουσα αὐτόν) — Τί εἶναι, τί λέγεις;

ΑΛΕΞ. (χυνόμενος κατὰ τοῦ Ξενοφῶντος) — Δολοφόνε, κατὰ
τὸ πρωτωπεῖον!

ΞΕΝ. — Σὺ, Ἀλέξιε, μέ ἐξυθρίζεις;

[Ἀκούονται βαρεῖς ἤχοι κώδωνος ἀποκεμακρυσμένοι].

ΦΙΛΗ. (ἔντρομος) — Τί σημαίνει ὁ κώδων οὗτος;

ΑΛΕΞ. (τεθορυβημένος στραφόμενος πρὸς τὸν κύριόν του) — Ὁ
κώδων, ὁ κώδων!

ΞΕΝ. — Εἶναι ὁ κώδων τῆς καταδίκης!

ΦΙΛΗ. (θλίβων τὸν υἱόν του) — Τῆς καταδίκης, γιέ μου,
τῆς καταδίκης, ἀλλὰ τίνος;

ΘΕΟΝΗ (δακρύουσα) — Σὺ . . . ζυγέ μου!

ΘΕΟΔ. — Όχι, εἶναι ὁ κώδων τοῦ ὀρθρου προσκαλῶν τοὺς
πιστοὺς νὰ προσευχηθῶσιν.

[Εἰσέρχεται ἀπόσπασμα χωροφύλακων, ἐν μέσῳ αὐτῶν ὁ δῆμιος γυμνῶς
φέρων ρομφαίαν, ὁ ἀποικισματάρχης βαίνει πρὸς τὸν Θεόδωρον].

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

Οἱ ἀνωτέρω, Ἀποσπασματάρχης, Σωροφύλακες, δῆμιος
καὶ εἶτα ΑΝΔΡΟΚΛΗΣ.

ΘΕΟΝΗ { — Ἀχ!

ΑΛΕΞ. — Τετέλεσται!

ΦΙΛΗΠ. (παρακαλῶν) — Τι θέλουν αἱ ἀπαισίαι καὶ φο-
βερὰ αὐταὶ μορφαί;

Ἀποσπασ. (τοῦ Θεοδώρου) — Ἦ ὥρα ἐβήκαμεν.

ΑΛΕΞ. (δείκνυς τὸν Εὐνοῦντο) — Ὁ δουλοφρόνης, ὁ δουλοφρο-
νας, συλλαβαστέ τον!

ΕὐΝ. — Εἶναι παράφρων, μὴ τὴν ἀκούετε!

ΦΙΛΗΠ. (προσβιβάζων τοῦ Θεοδώρου) — Τι θέλετε ἀπὸ τὸν
υἱόν μου;

ΑΠΟΣΠΑΣΜ. — Ἐμπρός, ἄρρε.

ΕὐΝ. (πληττῶν) — Θάρρος, θάρρος, κὺρ ἐ μου.

ΘΕΟΔ. — Οὐτ' ἀχ!

ΑΛΕΞ. — Κακὸς γέγε!

(ἀναγίνεται ἡ πλαγία θύρα)

ΦΙΛΗΠ. (παραφρων ἐναγκαλιζόμενος τὸν Θεόδωρον) — Ὁχι,
ὄχι, δὲν μοι ἀποσπάτε τὸ τέκνον μου!

ΘΕΟΝΗ. (δεικνύς, ῥηνύοντα) — Σὺ γυγέ μου, Θεόδωρε...

ΑΠΟΣΠΑΣΜ. (ἐπιτακτικῶς) — Ἐμπρός!

ΦΙΛΗΠ. — Ὅπισθεν, τραχεῖς ἀνθρωποφύται! θῆμα θέλετε...
τὸν υἱόν μου... τὸν υἱόν μου... μόνις προ ὀλίγου τὸν ἀνιῶ-
ρον...

ΘΕΟΔ. (πενθίως) — Ταλαίπωρε πατέρ, δυστυχῆ μου σύζυγε!

ΘΕΟΝΗ. — Οἶμοι τῇ ἀγῆ!

ΑΠΟΣΠΑΣΜ. (τοῖς υποφύλλοις) — Ἀπαλλάξτε τὸν κα-
τὰδικον ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου τούτου.

(εἰ χωροφύλακες ἐκτελεῖται τὴν διαταγή)

ΦΙΛΗΠ. (ὡς παράφρων ζητῶν τὰ παρὰ εἴη καὶ ἐμποδιζόμενος)
— Ἀπάθρηστοι, ποῦ φέρετε τὸν υἱόν μου;

ΘΕΟΝΗ — Ἀχ! (πίπτει ἐκ τλημείης)

ΘΕΟΔ. — Ἐχετε υγιάν διὰ τελευταίαν φορὰν, προσφιλεῖς
μου... Ἀλξίε, τὴν ἀδελφὴν μου, τὴν ἀδελφὴν μου.

(ὑποβιβάζεται ἐν μέσω τῆς αἰσῆς καὶ πρὸ τοῦ δημίου)

ΑΛΕΞ. (ἐν ἀπεγνώστῳ) — Θεέ μου, δὲν φαίνεται γὰρ ἐπ' ἀνέλ-
θῃ πλέον ὁ ἀξιωματικός;

ΦΙΛΗΠ. (ὑπὸ κρίνων κοιτούμενος) — Τέκνον μου!... Ραλλεῦ,
Ὀδυσεῦ, ποῦ εἰσθε καὶ ἴδετε τὸν ἀδελφόν σας!

Ἀποσπασ. — Ἐμπρός!

(Ἡ συνδία κινεῖται πρὸς τὴν πλαγίαν θύραν)

ΕὐΝ. (τιθέμενος πρὸ τοῦ Φλίππου) — Κερτερία, γέρον!

ΑΛΕΞ. (καταδιδόντων) Ἀχ! δὲν ἐπαίρεται ὁ ἀξιωματικός!
(Ἡ συνδία βιάσας ἐξέρχεται)

ΦΙΛΗΠ. (τίλλων τὴν κήλην) — Υἱέ μου, Θεόδωρε!

Ἦ φωνὴ τοῦ Ἀνδρ. κλέους — Στήτε! στήτε!

ΑΛΕΞ. (ἰσχυριζόμενος) — Ὁ ἀξιωματικός! Στήτε! στήτε!

ΑΝΔΡΟΚ. (μιστόμενος ἐν τῇ κλητῇ ὁρῶντα καὶ ἐξοσταγῆς κρα-
τῶν φύλλον χάριτος) Στήτε! στήτε!

(Ἡ συνδία ἀνασπείρει τὸ βῆμα)

ΕὐΝ. (καθ' ἑαυτόν) Δειμόνες! τρέξατε εἰς βοήθειάν μου! ὁ
ἀξιωματικός ἀνεδάτη εἰς τὸν κόσμον...

Ἀποσπασ. — Εἶναι χωρίς τοῦ Βασιλέως;

ΑΝΔΡΟΚ. (ἐκθροῦν καὶ ἐκκύνει τὸ ἔσθριον) — Εἶναι δι-
καιούνη! (ὁ ἀποσπασματάρχης ἀναγινώσκει τὸ ἐγγράφον)

ΦΙΛΗΠ. }
ΘΕΟΝΗ } (συναθροῦνται ἐν ἀγωνίᾳ) — Θεε! Ὑψίστε!
ΑΛΕΞ. }

ΕὐΝ. (καθ' ἑαυτόν) — Ἦ κεφαλὴ δὲν φαίνεται πλέον στε-
ρεὰ ἐπὶ τοῦ τραχήλου μου.

(ἀποκρίνεται τὸ παράθυρον λαθραῖως καὶ ἐξαφανίζεται)

Ἀποσπασ. — Ἀντάμει ἀποδειξέων ἀποκαλυφθεῖσιν τὴν τε-

λευταίαν ὥραν, ὁ κύριος Θεόδωρος κηρύττεται ἁθῶς (τῶς χωροφυλάκοις) ἀφήσατε αὐτόν, εἶναι ἐλεύθερος!

ΘΕΟΔ. (ἔδακρυς σφίγγων παραφόρως τὴν χεῖρα τοῦ Ἀνδρῆλῆους). — Εὐγενὴς καρδιά, ὅ,τι αἰσθάνεται ἡ ψυχὴ μου, ἐπουράνιος γλῶσσα δύναται μόνον νὰ παραστήσῃ.

ΦΙΛΙΠ. (περ πτυσσόμενος αὐτόν) — Υἱέ μου, σὲ ἀποδίδουσιν εἰς ἐμέ!

ΘΕΟΝΗ (θυοίως) — Σὺζυγέ μου! ὦ! ἄφατος εὐδαιμονία!

ΑΛΕΞ. — Ὁ Θεὸς δὲν ἐγκαταλείπει ποτὲ τὸν ἁθῶν!

(Πίπτει ἡ αὐλαία).

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣ.

ΠΡΑΞΙΣ Δ'.

Δωμάτιον ἡσυχῶν, οὗτινος τὰ πρὸς τὸ βαθὺς παράθυρα εἶναι ἐπιμελῶς κεκαλυμμένα διὰ σιδηρῶν παραθυροφύλλων· ὑπεράνω τοῦ μεσαίου εἰς τὸν θόλον μικρὰ ὀπὴ ὠσειδῆς ἐν εἵδει φεγγίτου· ἐπὶ τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς εἶναι ἡ θύρα ἀπέναντι δ' αὐτῆς ἀριστερόθεν μικρὰ θυρίς. Εἶναι νύξ. Ἐπὶ τραπέζης φέγγει λυχνία, παρ' αὐτὴν δὲ φιάλη ὕδατος καὶ ποτήριον ἐπίσης. Ἐδρὰι τινὲς καὶ ἀνάκλιντρον ἀποτελοῦσι τὸ σύνολον τῶν ἐπίπλων.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΞΕΝΟΦΩΝ καὶ ΣΟΦΙΑ.

ΞΕΝ. — Ἀπεκοιμήθη ὁ μοναχός;

ΣΟΦ. — Πιστεύω.

ΞΕΝ. — Καὶ ποῖον δωμάτιον τῷ παρεχώρησας;

ΣΟΦ. — Εἰς τὸ ἱσόγειον.

ΞΕΝ. — Καλὰ . . . καὶ λέγεις ὅτι φέρει μεθ' ἑαυτοῦ πολὺ χρυσίον;

ΣΟΦ. — Τὸ ὑποθέτω. . . ὅταν ἀπὸσφύρῃ καὶ ἐκλείσῃ τὴν θύραν τοῦ ἐγὼ τὸν κατεσκόπευσα διὰ μέσου τῆς ὀπῆς τοῦ κλειθροῦ.

ΞΕΝ. — Καὶ τί εἶδες;

ΣΟΦ. — Εἶδον ὅτι ἀνεσκάλευεν ἀντικείμενα τινα, τὰ ὅποια ἀνέδιδον λεπτὸν μεταλλικὸν ἤχον.

ΞΕΝ. — Ἄν δὲν ἠπατήθης . . . πόθεν ἤρχετο; τί σοὶ εἶπεν ὅταν ἦλθεν, ἐπανάλαβέ με τί σοὶ εἶπεν;

ΣΟΦ. — Ὅτι ἔρχεται ἀπὸ τὰ Μετέωρα μεταβαίνων εἰς τινα μονὴν τῆς Πελοποννήσου, δὲν ἐνθυμοῦμαι πῶς τὴν ὠνόμα-

σεν χάριν ἀφιερώματός τινος, ἐπειδὴ δὲ κατελήφθη ὑπὸ τῆς νυκτός ἐν μέσῳ τῆς ἐρημίας τοῦ μέρους τούτου μοι ἐζήτησε στέγην ὅπως διανυκτερεύσῃ καὶ τῷ παρεχώρησα μετὰ τὴν σιναίνεσίν σου.

ΞΕΝ. — Εἶναι γέρων;

ΣΟΦ. — Ὑπέργηρος, μόλις κινεῖται.

ΞΕΝ. — Ἄν τὸν ἐβλεπον ἢ ἐμάντευον καλῆτερον τὰ κατ' αὐτόν.

ΣΟΦ. — Ἦτον εὐκόλον πρὶν κατακλιθῇ.

ΞΕΝ. — Ὅπως δὴ ποτε ἄς ᾔσῃ . . . ἡξεύρεις ὅμως τί σκέπτομαι; δὲν ἐπράξαμεν καλῶς προσενηχθέντες τόσον φιλανθρώπως εἰς ἄγνωστον ἄτομον, δόντες αὐτῷ ἄσυλον ἐντός τοῦ κλωβοῦ ἐνθα ἔχομεν ἐγκλειστον τὴν περιστέρην.

ΣΟΦ. — Διὰ τί;

ΞΕΝ. — Δυνατὸν τὴν νύκτα ταύτην νὰ συμβῇ ἀπρόοπτόν τι, ταραχὴ τις ἀσυνήθης, καὶ δὲν ἐπεθύμουν νὰ παρευρίσκηται ξένον πρόσωπον.

ΣΟΦ. — Ὅσον δι' αὐτὸ τὸ γερόντιον ἐγὼ σὰς ἐγγυοῦμαι . . . ἔπειτα αὐτὸς εἶναι κατάκοπος ἀπὸ τὴν ὁδοιπορίαν, καὶ θὰ κοιμηθῇ τόσον βαρέως, ὥστε οὔτε κρότος τηλεβόλου δὲν θὰ τὸν ἐξυπνήσῃ.

ΞΕΝ. — Τέλος πάντων πρέπει νὰ ἔχῃς τὸν νοῦν σου πάντοτε.

ΣΟΦ. — Μείνετε ἡσυχος.

ΞΕΝ. — Ἐν τούτοις σπουδαιότερόν τι ὑπολείπεται ἀπόψε νὰ ἐκτελέσῃς.

ΣΟΦ. — Λέγε.

ΞΕΝ. — Θὰ προσποιηθῇς διὰ παντός δολίον, ἀλλὰ καὶ ἀφελούς συνάμα μέσου, νὰ φέρῃς τὴν μικρὰν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦτο.

ΣΟΦ. — Ἐπειτα;

ΞΕΝ. — Ἀλλὰ μὲ προσοχὴν. μήπως λάβῃ τὴν παραμικρὰν ὑπόνοιαν.

ΣΟΦ. — ὦ! δὲ, καὶ τόσον πράγμα ἐννοεῖται σιωπῇ.

ΞΕΝ. — Ἐπειτα προφάσεις λόγον τινὰ εὐλογησάντῃ, τὴν

ἀφίνεις μόνην, κλείεις τὰς θύρας καλῶς ἐξωθεν, καὶ ἀποσύρσαι εἰς τὸν κοιτῶνά σου.

ΣΟΦ. — Αὐτὸ μόνον;

ΞΕΝ. — Αὐτό. Σημείωσε ὅμως ὅτι σοὶ ἀπαγορεύεται ὅτι-δήποτε καὶ ἂν ἀκούσῃς νὰ ἀνοίξῃς τὸ δωμάτιον τοῦτο· τὰς κλεῖς θὰ μοι τὰς παραδώσῃς ἀμέσως, καὶ τὴν πρῶταν θὰ ἔχῃς τὴν ἀμοιβήν, ἣν σοὶ ὑπεσχέθην διὰ νὰ ἀπέλθῃς εἰς τὰ ἴδια· μὲ ἐννόησες;

ΣΟΦ. — Κἀλλιστα, λυποῦμαι μόνον ὅτι ἕως ἐδῶ περιό-ζονται αἱ ἐκδουλεύσεις μου.

ΞΕΝ. — Ὅσον δι' αὐτὸ ἔσο πεπεισμένη ὅτι θὰ μοι ᾔσῃ πάντοτε χρήσιμος· βραδύτερον ἔχομεν καὶ ἄλλας ἐργασίας· ἐχεμύθειαν καὶ ὑπακοήν ζητῶ ἀπὸ σέ, πρὸς τὴν γενναιοδωρίαν ἣν θὰ σοὶ ἀνταποδίδω.

ΣΟΦ. — Εἴμεθα συμφωνότατοι!

ΞΕΝ. — Τώρα ὑπάγε νὰ προετοιμάσῃς τὴν μικρὰν.

ΣΟΦ. — Ὑπάγω. (ἀπέρχεται).

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΞΕΝΟΦΩΝ μόνος.

— Ἦδη καλῶς παρεσκευάσθησαν πάντα . . . ὁ περιπόθητος μνηστήρ ἀνέζησεν αἰφνης ὡς ἐκ θαύματος· ἀντὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ αὐθέντου μου, θέλουν τὴν ἰδικήν μου πανταχοῦ θὰ μὲ ἀναζητοῦν· πλὴν τίς θὰ δυνήθῃ νὰ παραβιάσῃ τὸ ἀπομεμονωμένον τοῦτο χρυσόφύγτόν μου; ἔπειτα ὀλίγαι ἀκόμη ὥραι ἀπέμειναν . . . Ναί! περὶ τὴν αὐγὴν ἐγκαταλείπω διὰ παντός τὸν τόπον τοῦτον, ἀποπέρων τοὺς καρπούς τῶν πολυετῶν μόχθων μου. Αἱ! οἱ ἀπειλητικοὶ διώκται θὰ ἀνεύρουν μόνον τὰ φοβερά ἴχνη τῆς διαβιάσεώς μου . . . Ταλαίπωρε ἀξιωματικε, μά-

την θά περιτρέχης εἰς τὰ τέσσαρα τοῦ ὀρίζοντος σημεῖα . . .
 ὑπὸ τὸν θόλον τοῦτον θὰ ἦναι ὁ παγετώδης τάφος τῆς ὥραιας
 μνηστῆς σου· οὐδέποτε ὁ θόλος οὗτος θὰ προδῶτῃ τὴν φρικ-
 τὴν ὀδύνην καὶ ἀγωνίαν τῆς θελκτικῆς ἐρασμίας σου . . . σκλη-
 ρὰ καὶ ὑπερήφανος κόρη, ἀντὶ τοῦ ἔρωτος, τῆς λατρείας, ὑπε-
 δαύλισας ἤδη ἐν ἐμοὶ τὸ μῖσο, τὴν ἐχθροπάθειαν. (ἐξάγει φια-
 λίδιόν τι). Δὲν ἀποσπᾷ τις εὐκόλως τὴν λείαν ἀπὸ τοῦς ὀυχὰς
 μου. (κενώνει τὸ φιαλίδιον ἐντὸς τῆς φιάλης τοῦ ὕδατος) Τὸ ρευστὸν
 τοῦτο ἀρκεῖ νὰ δηλητηριάσῃ δέκα ἀνθρώπους· εἶναι κεραυνο-
 βόλος ἢ ἐνέργειά του . . . Παλλοῦ, ὅταν ἐξηντλημένη, ἀγωνιώ-
 δης, πελιδνὴ ἐλθῇ νὰ δροσίτῃ τὰ φλεγόμενα χεῖλη σου, ὦ!
 τότε τρέμει . . . ἀντὶ δρόσου, τὸν θάνατον ἐγκλείει τὸ ὕδωρ του-
 το, καὶ ἂν ἀκόμη δὲν τὸ ἐγγίσης ὁ σπαρακτικώτερος τῆς ἀσι-
 τίας σὲ περιμένει θάνατος! (φεύγει).

Σ Κ Η Ν Η Γ'.

ΑΝΔΡΟΚΛΗΣ μόνος εἶτα ΣΟΦΙΑ.

(Ἀκούεται ἐπὶ τινὰ χρόνον ἐπὶ τῆς πλαγίας θύρας ἡχος περιττρῆς ἢ κλει-
 δος καὶ ελαφρὰ ὥθητις, εἶτα ἡ θύρα ἐνδίδει καὶ ἐμφαίνεται ὁ Ἀνδρό-
 κλῆς μετεμφιεσμένος ὡς μοναχὸς μακρὴν χιονώδη πώγωναφέρων)

— Ἐ, παρεβίασα καὶ τὴν εἰσοδὸν τοῦ δωματίου τούτου, χά-
 ρις εἰς τὰ κλειδιά, ἅτινα ἔφερον μετ' ἐμοῦ, ἐλπίζω δὲ νὰ ἀνεύ-
 ρω τὴν κρύπτειν τῆς δυστήνου μνηστῆς μου ἐντὸς τοῦ καταρά-
 του ταύτου οἴκου. (παρατηρῶν περὶ αὐτὸν). Ἔχει τι ἀλλόκο-
 τον τὸ δωμάτιον τοῦτο· φρικτῶδη μυστήρια ἐγκρύπτει ὁ προο-
 ρισμὸς του (βλέπων πρὸς τὴν οὐρῆν). Ὁμοιάζει φοβερὸν ἄντρον
 δαιμόνων. . . νεκρικὴ σιωπὴ ἐπικρατεῖ, ἡ γραία ἐκείνη συνένο-
 χος τοῦ δολοφόνου θὰ ὑπνώττῃ βεβιαίως . . . αὐτὸς δὲ . . .
 (συμπτύσσων μετὰ λύπης τὰς πτυχὰς αὐτοῦ) ὦ! αὐτὸς, τίς οἶδε .

ΣΟΦ. (εἰσπρὸς ἐν ταρχῇ). — Μόλις ἀπηλλάχην τῶν
 χειρῶν τῆς λυσσώσης κόρ. . . (ἐντρομος) Ἄ! . . . ὁ καλόγηρος!

ΑΝΔΡΟΚ. — Ἀκουσε, γραία.

ΣΟΦ. — Ἐδῶ; τί θέλετε ἐδῶ;

ΑΝΔΡΟΚ. — Μὴ φωνάζης . . .

ΣΟΦ. — (στρεφὸν ἐνὶ πρὸς τὴν θύραν μεθ' ἑαυτῆς). — Αὐτὸ
 εἶναι . . .

ΑΝΔΡΟΚ. (σύρων ἐγγειρίδιον καὶ δραχτόμεος αὐτῆς ἀπὸ τοῦ περι-
 λαιμίου) — Βλέπεις αὐτὴν τὴν ῥεθυβελῆ λεπίδα; ἐὰν προμέ-
 ρης λέξιν, γραία ἦσαι ἀποθαμμένη!

ΣΟΦ. (κατεπτουμένη). — Πανυχία μου!

ΑΝΔΡΟΚ. — Προτιμώτερον νὰ προκαλέσης τὸν προστάτην
 σου Διάβολον.

ΣΟΦ. — Θὰ μὲ πνίξῃ πάτερ καλόγηρε!

ΑΝΔΡΟΚ. — Θέλω νὰ μοὶ ἀποκριθῇς εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου.

ΣΟΦ. — Ἄλλ' ἄφες με, ἄφες αὐτὸ τὸ κατηραμένον ὄπλον.

ΑΝΔΡΟΚ. — Ἀρκεῖ νὰ μὴ ψευθῇς.

ΣΟΦ. — Πρώτην φορὰν ἐπὶ ζωῆς μου συνήντησα λειτουργὸν
 τοῦ Θεοῦ, καὶ μάλιστα εἰς τὴν ἡλικίαν σου μὲ τὸ ὄπλον εἰς
 χεῖρας.

ΑΝΔΡΟΚ. — Θὰ σοὶ εἶναι μάθημα ἐν τῷ μέλλοντι· λέγε
 μοι . . . πῶς ὀνομάζεται ὁ προϊστάμενός σου, ὁ συνένοχός σου
 μάλλον;

ΣΟΦ. — Ὁ Συνένοχός μου;

ΑΝΔΡΟΚ. (τείων αὐτὴν) — Λέγε!

ΣΟΦ. (μετὰ σπουδῆς) — Ἀρίσταρχος!

ΑΝΔΡΟΚ. (ὑψῶν τὸ ἐγγειρίδιον). — Ἀθλία ψεύδῃσαι, ὀνομά-
 ζεται Ξενοφῶν.

ΣΟΦ. (περίτρολος) — Πῶς τὸ ἤξεύρεις;

ΑΝΔΡΟΚ. (ἀπειλητικῶς). — Ἐὰν δευτέραν φορὰν μοὶ δια-
 στρέψῃς τὴν ἀλήθειαν, ἤξευρε γραία ὅτι θὰ σὲ στείλω εἰς τὸν
 ἄλλον κόσμον.

ΣΟΦ. — Ὁχι, ὄχι, καλόγηρέ μου.

ΑΝΔΡΟΚ. — Είναι ἐδῶ ὁ αὐθέντης σου αὐτὴν τὴν ὥραν;

ΣΟΦ. — Ναί.

ΑΝΔΡΟΚ. — Τί κάμνει;

ΣΟΦ. — Ἄγνοῶ, ἴσως κοιμάται.

ΑΝΔΡΟΚ. — Γραία πρόσεξον.

ΣΟΦ. — Σοὶ λέγω τὴν ἀλήθειαν.

ΑΝΔΡΟΚ. — Εἰσθε μόνοι αἱ δύο εἰς τὸν οἶκον τοῦτον;

ΣΟΦ. (μετὰ δισταγμοῦ) — Μόνοι!

ΑΝΔΡΟΚ. (ἀνατείνων τὸ ὄπλον) — Ψεύδεσαι!

ΣΟΦ. — Κύριε ἐλέησον!

ΑΝΔΡΟΚ. Ὑπάρχει καὶ ἐν ἄλλῳ ἄτομον, μία νέα κόρη, ἣν ὁ εἰδεχθὴς σου συνέναχος ἀπήγαγε καὶ κρατεῖ ἐνταῦθα διὰ σκοποῦς καταχρονίους.

ΣΟΦ. (διὰ γλώσσης τραυλιζούσης) — Πᾶτερ καλόγηρέ μου!

ΑΝΔΡΟΚ. — Θέλω νὰ μὲ ὁδηγήσῃς εἰς τὸ μέρος ἐνθα φυλάττετε τὴν κόρην ταύτην.

ΣΟΦ. (ἐμβρόντητος) — Ἀλλά! . . .

ΑΝΔΡΟΚ. (κρατῶν ἀπὸ τοῦ ὤμου καὶ ὤτων αὐτὴν) — Ἐμπρός, προχώρει!

ΣΟΦ. — Ἀκουσέ με . . .

ΑΝΔΡΟΚ. — Τίποτε; προσοχὴ ὅμως, ἐάν προφέρῃς κραυγὴν τινὰ, εἰς τὸ ἐλάχιστον κίνημά σου, τὸ ὅποσον νὰ μὲ προδώσῃ θὰ κρίσῃσθῃς μέχρι λαθῆς τὸν παγερόν τοῦτον σίδηρον.

Σ Κ Η Ν Η Δ'.

Οἱ ἀνωτέρω καὶ ΞΕΝΟΦΩΝ.

ΞΕΝ. (ἐμφανιζόμενος ἐπὶ τῆς φλῆγς ἐνός) — Τί εἶναι; τί; . . .

ΑΝΔΡΟΚ. (ὁπισθοδρομῶν ἐν ἐκπλήξει) — Ἄ!

ΞΕΝ. (ἀνιρρεπῆς προδύνων) — Τί ἐπαθεν αὐτὸς ὁ καλόγηρς;

ΣΟΦ. (καθ' ἑαυτὴν) — Δόξα τῷ θεῷ αὐτὸς ἐσώθη, ἄ; τὸ συμβεβέηκον τὰρα οἱ δύο . . . (φεύγει ὠκύπους).

ΑΝΔΡΟΚ. (ὑπορύπτων τὸ ἐγχειρίδιον, καθ' ἑαυτόν) — Ὑπόμενον ὀλίγον ἀκόμη, πιστόν μου ὄπλον.

ΞΕΝ. (θαρσιδῶς) — Δὲν εἶσαι σὺ, γέρον, ὅστις ἐζήτησες ἄσυχλον εἰς τὸν οἶκόν μου ἀπόψε;

ΑΝΔΡΟΚ. — Ἐγώ!

ΞΕΝ. — Καὶ τί ζητεῖς ἐδῶ τοιαύτην ὥραν; τίς σέ ὠδήγησεν εἰς τὸ δωμάριον τοῦτο;

ΑΝΔΡΟΚ. — Τίς μὲ ὠδήγησεν; ἡ θεία καὶ τιμωρὸς χεῖρ!

ΞΕΝ. — Παραληρεῖς, ταλκίπτωρε καλόγηρε. (σκωπτικῶς) δὲν μοὶ λέγεις τίς εἶσαι;

ΑΝΔΡΟΚ. — Εἰμαι ὁ κερχυνοβόλος βραχίων ὁ πικτάσων τοὺς κακούργους!

ΞΕΝ. — Τί! μὴν ἦσαι παράφρων δυστυχῆ; ἢ μήπως σέ οἱ-στρολατεῖ μακρὰ θεοπνεύστου; αὐτὴ εἶναι ἡ ἀνταπόδοσις τῆς φιλοξενίας, ἀγνώμων καλόγηρε, περιυβρίζων τοὺς ἱερωτέρους θεσμοὺς τῆς κοινωνικῆς ἀβροφροσύνης; δὲν ἠξέυρω τίς μὲ κρατεῖ διὰ νὰ μὴ σέ συντρίψω ὑπὸ τὴν πτέρναν μου.

ΑΝΔΡΟΚ. (ἡτύχως) — Καὶ πῶς δὲν τὸ κάμνεις;

ΞΕΝ. (ἀργίως αὐτὸν ἀτενίζων) — Ἀληθῶς θὰ ἦσαι παράφρων. (δεικνύων αὐτῷ τὴν θύραν) — Ἐξέλθε, πρὶν δὲν σεβασθῶ πλέον τὸν λευκὸν πώγωνά σου.

ΑΝΔΡΟΚ. (ἀκίνητος) — Ὁ πώγων μου ἀπαμβλύνει τὸ θράσος σου, ἱερόσυλε; βλέπεις ὅτι περιμένω.

ΞΕΝ. (μένεα πνέων) — ὦ! ὦ! μὲ ὑβρίζεις ἐν τῷ οἴκῳ μου!

ΑΝΔΡΟΚ. (ἀπαυνάσσων τὸν πώγωνα καὶ τὸ ράσον) — Καίρὸς νὰ γνωρισθῶμεν πλέον.

ΞΕΝ. (κερχυνόπληκτος) — Ἄ!

ΑΝΔΡΟΚ. — Κλέπτα, δολοφόνε, μὲ ἀναγνωρίζεις ἤδη; (σύρων τὸ ἔτρος) προδότα, στιγμαὶ φρικώδεις σοὶ ἐναπολείπονται!

ΞΕΝ. (διαδισσώμενος τρέμων) — Ἐλεος! κύριε ἀξιωματικέ, ἀντὶ τῆς ἐλευθερίας ἣν θὰ δώσω ἀμέσως εἰς τὴν μισητὴν σας.

ΣΟΦ. (εἰσορμῶτα περίτρομος). — Ἐφυγεν! ἔφυγεν!

ΞΕΝ. (φρίττων). — Τίς;

ΣΟΦ. — Ἡ Ραλλοῦ, ἡ κυρία Ραλλοῦ!

ΑΝΔΡΟΚ. (ἀγωνιῶν). — Ἐφυγε;

ΣΟΦ. — Τώρα, τώρα, τρέξατε, πρὶν ἀποπλανηθῇ εἰς τὰ ὄρη! (λαθραίως τῷ Ξενοφῶντι). Ψεῦδος!

ΑΝΔΡΟΚ. (σύρων αὐτὸν). — Ἐμπρός, οὔτε λεπτόν.

ΞΕΝ. (καθ' ἑαυτὸν). — Ἐδῶ πλησίον εἶναι τάφος, εἰς τὰ βόθρη της θὰ συντρίψω τὸν ἐπίφοβον τοῦτον ἐχθρὸν.
(φεύγει συρόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀνδροκλέους).

Σ Κ Η Ν Η Ε.

ΣΟΦΙΑ εἴτε ΡΑΛΛΟΥ.

ΣΟΦ. (μόνη) — Ἄ, ἄ, λαμπρά τὰ ἐπεννόησεν ὁ ἀξίωμα-
τικός μὲ τὸ ψευδές του γένειον καὶ τὸ μοναχικὸν ράσιν· ἀλλὰ
καὶ ἐγὼ ὥραία τὰ ἐδιώρθωσα. (κλείει τὴν θυρίδα.) ὁ Κύρ Ξενο-
φῶν ἤξεύρει τίνι τρόπῳ ἢμπορεῖ εἰς τὸ σκότος νὰ ἀπαλλαγῇ.
(ἀκουέται παρατεταμένον κρότος) Τί εἶναι τοῦτο; κατὰμονος
φοβοῦμαι πολὺ αὐτὴν τὴν λυσσῶσιν κόρην (ἀκροαμένη) ἄ, ἄ,
τί βήματα εἶναι αὐτῆς; ἐπέστρεψεν τόσον ὀγλήγωρα;

ΡΑΛ. (λυστικός τριμερῶς χυνομένη κατ' αὐτὴν.) — Γραῖα, διέξο-
δον! διέξοδον!

ΣΟΦ. (ἔντρομος). — Παναγία μου, ἐκείνη!

ΡΑΛ. (ἐκτὸς ἑαυτῆς συνθλίβουσα τὸν λαιμὸν της) — Μέγαιρα,
ἀνοιξόν μοι τὰς θύρας!

ΣΟΦ. (μετὰ φωνῆς συγκεκομένης) — Ἀφῆσέ με, πνίγομαι...

ΡΑΛ. (ὠθοῦσα αὐτὴν πρὸς τὴν κλειστὴν θυρίδα) — Ἀνοιξε!

ΣΟΦ. — Ἀπεκόπη ἡ ἀναπνοή μου... ἄρες με.

(ὀλισθαίνει τῶν χειρῶν της, καὶ ταχυοῦσα ἀτραπῆς ἀνοίγει τὴν θύ-
ρα, πρὸς ἐκτὸς καὶ ἐπανακλίνει αὐτήν).

ΡΑΛ. (τύπτουσα τὴν θύραν μετὰ λύσσης) — Ἄ! μοχθηρὸν γύ-
ναιον... ἂν δευτέραν φοράν σέ συλλάβω... φοβοῦ τὴν ἀπει-
πίαν μου· ἀλλὰ... (ὀρμῶσα πρὸς τὴν ἑτέραν θύραν) Θὰ εὖρω
διέξοδον ἄλλαχθὲν.

(Καὶ ἡ θύρα ἐκείνη μεθ' ὀρυθῆς κλείεται ἔξωθεν)

ΡΑΛ. (μετὰ φρίκης) — Ἄ! τερατώδης ἐχιδνα!

Ἡ φωνὴ τῆς Σοφίας ἔξωθεν. — Χά, χά, χά, ἂν μὲ συλλά-
βῃς ἄλλην φοράν; ἡσίκησσε, μικρά μου, διότι τὸ δέμα μου
ἔχει ὅς εἰς ἀκάνθας καὶ δὲν εἶναι εὐκόλῳ νὰ συλληθῶ μὴ φρε-
νητιᾶς ἀνωφελῶς, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐξέλθῃς ἀπὸ αὐτὸ τὸ
δωμάτιον, εἶναι στερεώτατον, καὶ αἱ λεπτοφυεῖς σου χεῖρες δὲν
ἀντέχουν νὰ θραύσουν τοιαύτας θύρας. Ἦτο δι' ἐσέ προωρισμέ-
νην τὸ ἀσφαλές τοῦτο κατὰλυμα, ἀλλ' ἡγνόουν διὰ τίνος μέσου
νὰ σέ μεταφέρω... ἦλθες μόνη... μέγα δι' ἐμέ εὐτύχημα...

ΡΑΛ. (ἐν ἀπογνώσει) — Θεέ μου! τί ἐπταίσα λοιπόν! (τρε-
φισμένη περὶ αὐτὴν) Ἀγρία καὶ φοβερά ἀπομόνωσις! (ἀνακιστή-
σασα). Μητέρα, γλυκεῖά μου μητέρα, μὲ περιμένει ἀκόμη! ἀλ-
γεινὰ καὶ φρικώδη ὄνειρα σπαράττουν τὴν καρδίαν σου, καὶ
φρικώδεις ἀποτελοῦσι τὰς ὑστέρας σου στιγμάς· ἐγκαταλε-
λειμμένη ὑπὸ πάντων συνεῖχες πρὸς ἐμέ τελευταίαν ἐλπίδα
παρηγορίας, καὶ ἐγὼ... ὦ φρίκη! (ἐρμῶτα πρὸς τὸ παράθυρον).
Θέλω ἐλευθερίαν (σείοντα τὰ παραθυρόφυλλα) θέλω νὰ ἐξέλθω
ἀπὸ τὴν καταχθόνιον ταύτην φυλακὴν... ἄχ! δὲν ἐνδίδουν...
αἱ χεῖρές μου ἐξηρτηρώθησαν, δός μοι δύναμιν, Θεέ μου! (δι' ἑ-
στάτου ἀγῶνος τὰ παραθυρόφυλλα ἐνδίδουν) Ἄ!... (κοπιούσα τὴν
κεφαλὴν ἐκτὸς). Ἀβυσσος γνόρου ἐκτείνεται πανταχοῦ! (κραυ-
γάζουσα) βοήθειαν! βοήθειαν! (ἀποσυρομένη) ἀπαίσσιος ἀντί-
λαλος ἀνταποκρίνεται εἰς τὰς κραυγὰς μου· ὦ μητέρα μου! (ἱπα-
νακῦπτει ἐκ τοῦ παραθύρου) Ἡ μαύρη σιωπὴ μοὶ προξενεῖ φρίκη! Ὁ
ἄμβρος περικαλύπτει τοὺς ὀφθαλμούς μου, καὶ τὸ ἐνώπιόν μου
ἀχανές βάθος παρίσταται εἰς ἐμέ ὡς πῆδημα εὐχερές (κραυ-
ζουσα) βοήθειαν! βοήθειαν!... ἄγρια ἤχῳ κυματίζει τὰς ἀ-

ποσάσεις· ὦ! σκοτεινὴ μὲ κυριεύει ἰδέα... ἢ ριφθῶ ἀπὸ
τὸ παράθυρον τοῦτο.... ναι! ἢ συντριφθῶ. (κινεῖται ὅπως
κρημνιστῇ).

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

ΡΑΛΛΟΥ καὶ ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Ἡ φωνὴ τοῦ Ὀδυσσεύος ἤκουσεν τῆς στέγης. — Ραλλοῦ, Ραλλοῦ!

ΡΑΛ. (ἐξ τρυφῆς ὁπισθοδρομοῦσα) — Ὅποια φωνή!

ΟΔΥΣ. (κύπτων ἀπὸ τῆς ὀπῆς) — Ραλλοῦ, εἰσαι σύ;

ΡΑΛ. (ἀναβλέπουσα) — Θεέ μου, ὁ Ὀδυσσεύς!

ΟΔΥΣ. — Περίμεινον, ἔρχομαι.

ΡΑΛ. (ἐλθοῦσα) — Ὀδυσσεῦ, Ὀδυσσεῦ!

ΟΔΥΣ. (καταρρίπτων τὴν ἄκραν σχοινίου) — Ὁ καταβῶ, Ραλ-
λοῦ, εἰσαι μόνη;

ΡΑΛ. — Μόνη, ἀδελφέ μου... πρότερον νὰ μὴ καταπέσης.

ΟΔΥΣ. — Μὴ φοβοῦ, ἔδωκα στερεῶς τὸ σχοινίον ἐδῶ ἐπάνω.

[Ὀλοσθάνει καὶ πηδᾷ ἐπὶ τῆς σκηνῆς πνευστιῶν].

ΡΑΛ. — Ἀδελφέ μου!

ΟΔΥΣ. (ἀρίων χαμαὶ δέμα σχοινίου) — Ἀδελφὴ μου!

[περιπτύσσονται.]

ΡΑΛ. — Τί ἔχεις, εἰσαι κάτωχρος, Ὀδυσσεῦ, ἡγωνίσθης πολὺ.

ΟΔΥΣ. — Ὅχι, τόσον δι' αὐτὸ.... ἀναρριχώμενος εἰς τὸ
κατάρκτον τοῦτο οἶκημα... εἶδον αἶρνης ἐξορμῶντας δύο ἄν-
δρας... εἰς τὴν χεῖρα τοῦ ἐνός ἥσπραπτε γυμνὸν ξίφος, ἐνό-
μισα ὅτι ἦσαν ἄνθρωποι τῆς ἐξουσίας κατευθυνόμενοι ἐναντίον
μου... ἐρωτήθην μὴ μὲ συλλαβῶσι διὰ δευτέραν φοράν ὡς
κλέπτην...

ΡΑΛ. — Θεέ μου!

ΟΔΥΣ. — Ἀλλὰ τέλος πάντων δὲν μὲ μέλει πλέον.

ΡΑΛ. — Εἰσαι κατὰ τετάρτην ὥραν, Ὀδυσσεῦ, ἡ ὥρᾴ της τοῦ
προσώπου σου μὲ ἐκφοβίζει.

ΟΔΥΣ. — Δὲν εἶναι τίποτε.

ΡΑΛ. (στρέφουσα τὸ βλέμμα πρὸς τὴν τράπεζαν) — Ἄ! ἰδοὺ!
ἐλπίγον ὕδωρ εἶναι ὠφέλιμον (πληρῶν τὸ ποτήριον ὕδατος καὶ τῷ
προσφέρει) πῆε, Ὀδυσσεῦ, νὰ συνέλθῃς.

ΟΔΥΣ. (ἐκκενῶτας κατὰ τὸ ἦμισυ τὸ ποτήριον καὶ ποιῶν μορφαυδὴν
ἀηδίας) — Πούρ! μοὶ ἐφάνη ἀηδέστατον τὸ ὕδωρ τοῦτο, Ραλλοῦ!

ΡΑΛ. (ἀποθέτουσα αὐτὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης) — Εἶναι τῆς τα-
ραχῆς σου ἀποτελεσμα!

ΟΔΥΣ. (ἐκτυλίσσων τὸ σχοινίον) — Δυνατὸν!...

ΡΑΛ. — Ἀλλὰ τί θὰ χρησιμεύσῃ αὐτό, Ὀδυσσεῦ;

ΟΔΥΣ. — Ὁ καταβῶμεν ἀπαρχάλακτως ὑπὸς μὲ εἶδες ἀπὸ
τῆς ὀροφῆς, Ραλλοῦ... Εἰσαι γενναία καὶ δὲν πιττεύω νὰ σέ
ἀποδειλιάσῃ τὸ ὕψος· ἔπειτα δὲν εἶναι καὶ τόσον ἐπίφοβον
τὸ τόλμημα... εἶμαι ἀρκούντως ἰσχυρὸς διὰ νὰ καταβιβάσω
μόνος μίαν κόρην ὡς ἐσέ...

ΡΑΛ. — Ἀλλὰ δὲν θὰ ἦτο προτιμώτερον νὰ φύγωμεν δι'
ἄλλου τινος μέσου;

ΟΔΥΣ. — Δὲν εἰσαι βεβήλιος μόνη ἐν τῷ οἴκῳ τοῦτῳ· πᾶν
ἄλλο μέσον ἤθελε μᾶς προσδώσει... ἐπιθυμῶ νὰ σέ ἀναρπάσω
ἀπὸ τὸ καταχθόνιον τοῦτο μέρος ἀθουρύτως, ἐξαπατῶν τὴν
προσοχὴν τοῦ ἀτίμου ἀπαγωγέως σου. Θέλω νὰ ἦται μακράν,
Ραλλοῦ, μακράν, ὅταν θὰ ἔλθω νὰ τῷ πληρώσω μίαν πρὸς μίαν
πάσας τὰς ὕβρεις ὅσας μοὶ ἐπροξένησεν.

ΡΑΛ. — Ὁ νόμος θὰ τὸν τιμωρήσῃ, Ὀδυσσεῦ!

ΟΔΥΣ. — Ὁ νόμος; καὶ σθένεται ποτὲ ἡ φλόξ τῆς ἐκδι-
κῆσεως μὲ τὴν τιμωρίαν ταύτην; εἶναι ὡς ψυχρὸν ὕδωρ ἐπὶ
γαγγραινώδους πληγῆς.

ΡΑΛ. — Ἀλλὰ τί σκοπεύεις λοιπὸν;

ΟΔΥΣ. (κινούμενος πρὸς τὸ παράθυρον) — Δὲν εἶναι τοῦ παρόν-
τος χρόνου... ἐλθέ... ἀλλὰ... (ἀναπνέουσα καὶ θεὸς τὰς χει-
ράς της ἐπὶ τῆς καρδίας) Ἄχ!!

ΡΑΛ. — Τί ἔχεις, Ὀδυσσεῦ;

ΟΔΥΣ. — Ἄ!... τίποτε· ἡσθάνθηκα πόνον τινὰ παροδι-

κ'ν... ἐλθέ νά φύγωμεν. (ποιεῖ βῆμα, ἀλλ' ἀναικίπτεται πάλιν)
 Ἀλλὰ τί συμβαίνει λοιπόν εἰς ἐμέ;

ΡΑΛ. (λοβοῦσα τὴν χεῖρά του) — Πάσχεις, Ὀδυσσεῦ! ἡ χεῖρ σου εἶναι παγετώδης· ἡ μορφή σου ἡλλοιώθη.

ΟΔΥΣ. (θλίβων τὰ στήθη του) — ὦ! ὦ!

ΡΑΛ. (ἐντρομος) — Τί ἔχεις, τί ἔχεις, ἀδελφέ μου!

ΟΔΥΣ. (κλονούμενος). — Ἀλγὴ ὅξέα μοῦ σπαράττουσι τὴν καρδίαν.

ΡΑΛ. (ὑποστηρίζουσα αὐτὸν). — Ὀδυσσεῦ, μέ τρομάζει ἡ θέα σου.

ΟΔΥΣ. (πίπτων ἐπὶ τῶν γονάτων) — Ἀμφίστομοι μάχαιρι διαπερῶσι τὰ σπλάγχνα μου, ὦ! ὦ! λάβρα πυριφλεγῆς διεχύθη ἐπ' ἐμοῦ!

ΡΑΛ. (περιπτυσσομένη αὐτὸν ἐν ὀδυνηᾷ ταραχῇ). — Ὀδυσσεῦ, ἀδελφέ μου, ἐγείρου πρὸς Θεοῦ!

ΟΔΥΣ. (μετὰ φωνῆς ἀγωνιώδους). — Ραλλοῦ... νά φύγωμεν... νά φύγωμεν... (πειᾶται νά ἐγερθῇ ἀλλ' ἐπαναπίπτει).
 Ἀχ! δὲν δύναμαι!

ΡΑΛ. (ἐν ὀδυρῷ) — Ἀδελφέ... μου... συνέλθε...

ΟΔΥΣ. — Θυμβοῦται τὸ φῶς μου, Ραλλοῦ.

ΡΑΛ. (μετὰ σπαραξικαρδίου φωνῆς). — Φίλτατέ μου, ἀδελφέ, τί ἔπαθες λοιπόν;

ΟΔΥΣ. — Πύρινος αἰχμὴ κατατρώγει τὰ σπλάγχνα μου... ἀδελφή μου... τρομερὰ ἴδεια μοι ἐπῆλθε... ἐπιες τὸ ἀπὸ τοῦ ὕδωρ ἐκεῖνο;

ΡΑΛ. — Ὅχι.

ΟΔΥΣ. — Τίς σοὶ τὸ παρέθεσεν;

ΡΑΛ. (ἐν ἀπλέρῳ συγχύσει) — Τίς ἄλλος παρὰ τὸν ἄθλιον ἐκεῖνον, ἢ τὴν γράϊαν συνένοχόν του.

ΟΔΥΣ. — Ἀδελφή μου, εἶναι συνονθυλευμένον μὲ δηλητήριο!

ΡΑΛ. (κερυνόπληκτος) — Οὐρανέ!

ΟΔΥΣ. — Καὶ παρεσκεύασαν δι' ἐσέ οἱ ἄπανθρωποι, αἱ σίγραις τὸ φρικῶδες τοῦτο ποτόν;

ΡΑΛ. (τύπτουσα τὴν κεφαλὴν). — ὦ! φρίκη! καὶ σοὶ τὸ προσέφερον ἐγώ!

ΟΔΥΣ. (ἐν ἀγωνίᾳ). — Ραλλοῦ μου! ἀθῶα κόρη!... ἐν μέσῳ τῆς πληττούσης με ὀδύνης αἰσθάνομαι ὑπερτάτην χαρὰν ὅτι δὲν ἐβάρησαν τὰ χεῖλη σου ὑπὸ τοῦ φοβεροῦ τούτου δηλητηρίου... ἀγνή κόρη ὡς σέ, ραδινὴ ὡς τὰ ἄνθη τοῦ ἔαρος θά ἦτο τερατώδεις... νά δοκιμάσῃ τὸν μαρτυρικὸν τοῦτον θάνατον...

ΡΑΛ. (ὑπὸ λυγμῶν πιγόμενη καὶ περιελγῶς θλίβουσα αὐτὸν). — Ἀδελφέ μου... εἶμαι κατηραμένη, ἀποτρόπαιος... ἤλθες νά μὲ σώσης καὶ ἐγώ... σοὶ προσέφερον τὸν θάνατον.

ΟΔΥΣ. (διὰ φωνῆς ἐξησθενημένης πειρώμενος νά συγκρατήσῃ τὴν ὀδύνην αὐτοῦ). — Ἀχ! Ραλλοῦ!... εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου... εἶσαι πάντοτε ἄσπιλος... ὡς τοὺς ἀγγέλους τοῦ οὐρανοῦ!

ΡΑΛ. (ἐν φρενητιῷδε ἀπογνώσει) — Ἀδελφέ μου δύστηνε ἀδελφέ μου· σέ μόνον εἶχον ἐπὶ γῆς προστάτην... καὶ ἐγώ ἡ ἄθλια... ὦ φρίκη!... ἀδελφοκτόνος!

ΟΔΥΣ. (μετὰ βλέμματος οδυνομένου). — Σιώπα... σιώπα... Ραλλοῦ! σκοτεινὸς πέπλος καλύπτει τοὺς ὀφθαλμούς μου... καὶ πρὶν διὰ παντός σβύσῃ... Ἀχ!... θέλω νά σε ἴδω μακρὰν τοῦ καταγωγίου τούτου... ἔσο γενναία... ὑπαγε... φύγε... διὰ τοῦ σχοινίου... ἐκεῖνου δύνασαι νά ἀποδράσῃς... ἄχ!

ΡΑΛ. — Ἐγὼ νά φύγω;... δὲν ἠθέλομεν φύγει ὁμοῦ; ἀδελφέ μου θά ἀποθάνωμεν ὁμοῦ. (ὁρᾷ καὶ πληροὶ μέχρι στεφάνης τὸ ποτήριον ὕδατος).

ΟΔΥΣ. (διὰ τῆς ἐναπολειφθείσης δυνάμεώς του θελὼν νά ἐγερθῇ ἀλλ' ἐπαναπίπτων). — Ραλλοῦ... Ραλλοῦ... μακρὰν τοῦ φρικώδους ἐκεῖνου... ποτοῦ... ἄχ!...

ΡΑΛ. — Ἀδελφέ μου, δὲν θά χωρισθῶμεν πλέον (κενώνει τὸ ποτήριον)

ΟΔΥΣ. (μετὰ φρίκης). — Δυστυχῇ!... τί ἔκαμες;

ΡΑΛ. (περιβάλλουσα αὐτὸν διὰ τῶν βραχιόνων της). — ἀδελφέ

μου! ἀνεξιλέωτος μοίρα μᾶς διώκει πανταχόθεν... ἄνθρωποι
θηριώδεις ζητοῦν τὴν ἐξόντωσίν μας... ἃς κορεσθῶσιν ἤδη!

ΟΔΥΣ. — ὦ! ὦ!... τάλαινα... δὲν ἠξεύρεις ὅτι σοὶ
ἀνοίγονται... τῶρα αἱ πύλαι... τοῦ ᾄδου;

ΡΑΛ. — Τὸ ἠξεύρω... δὲν βλέπεις πόσον εἶμαι φαιδρὰ
πλησίον σου, ἀδελφέ μου, διότι θὰ τὰς διέλθωμεν ὁμοῦ;

ΟΔΥΣ. (ἀγωνιῶν) — Ραλλοῦ... τρομερόν... κατέστησας
τὸν θάνατόν μου.

ΡΑΛ. — Ἀθλίᾳ ἐγώ! (ἀφίνει φωνὴν ἄλγους) Ρηγνύονται τὰ
στῆθι μου!... αἰσθάνομαι τὴν κεφαλὴν μου πυρέσσουσιν...
ἀδελφέ μου... πόσον θὰ ὑποφέρῃς καὶ σύ!

ΟΔΥΣ. (δυσπνίων) — Ραλλοῦ... προσφιλὴς... μου...
ἀδελ... φή... Ἄχ! (θνήσκει εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς)

ΡΑΛ. (φρικωδῶς ἀγωνιῶσα) — Ὀδυσσεῦ... Ὀδυσσεῦ...
δὲν μὲ βλέπεις... πλέον... ἐσθιέσθῃ τὸ βλέμμα σου... ἡ
παγερά τοῦ θανάτου... χροιά... ἐνεθρανίσθῃ ἐπὶ τῆς...
ὥραιάς σου μορφῆς... ἀδελφέ μου... ὦ! φρίκη... δικτὶ
νὰ μὴ πῶ πρῶτη...

(Ἀκούεται θόρυβος, ὅπισθεν τῆς μικρᾶς θύρας).

ΡΑΛ. (ἐν βλέμματι ἑτεροπλανεῖ) — Τίς τολμᾷ... νὰ διατα-
ράξῃ τὴν γαλήνην... τοῦ θανάτου... ἀγαπωμένων ἀδελφῶν;
... δολοφόνε... ἀντὶ ἐνός... θὰ ἔχῃς θύματα... δύο.

(Ἡ θύρα συντρίβεται καὶ εἰσπορεύονται ὁ Ἀνδρακλῆς, ὁ Θεόδωρος, ἡ
Θεόδη καὶ ὁ Φίλιππος).

ΡΑΛ. (ἡλιθίως περὶ αὐτὴν βλέπουσα) — Ἀπέθανεν... ἀπέ-
θανεν... ὁ ἀδελφός μου... μὴ... μὲ ἀποσπάσετε... ἀπὸ
πλησίον τοῦ...

(πάντες κεραυνόπληκτοι κύπτουν πρὸς αὐτοὺς)

ΦΙΛΙΠ. — Τέκνα μου!

ΘΕΟΔ. — Ἀδελφοί μου!

ΑΝΔΡΟΚ. (περιπτυσσόμενος τὴν Ραλλοῦν) — Θελκτικὴ μου
λύμφη!

ΡΑΛ. (ἐκπνέουσα) — Προσφιλή μου, μελλόνυμφε... Εἰς

τοὺς οὐρανοὺς... θὰ νυμφευθῶμεν... μητέρα μου... πᾶ...
τερ... (θνήσκει)

(Πάντες ρηγνύουσι θρηνώδη κραυγὴν, καταπετάννυται πρὸ αὐτῶν μέ-
λαινα αὐλαία, ἥ δὲ σκητὴ βυθίζεται εἰς σκοτίαν.)

ΣΚΗΝΗ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ.

ΞΕΝΟΦΩΝ, ΑΛΕΞΙΟΣ καὶ εἴτα οἱ ἀνωτέρω.

ΞΕΝ. (μόνος μετὰ φρίκης ἀπὸ τῶν παρασκηνίων προεχίνων) — Ραλ-
λοῦ! τὸ μαγευτικόν σου εἶδωλον ὀρθοῦται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν
μου ἀεννάως. Ραλλοῦ... ἀνετινάχθης ἀπὸ τοῦ τάφου καὶ
μὲ σύρεις πλησίον σου... σκιὰ τρομερά, ἔφες με... κρημνί-
σου εἰς τὸ σκότος!...

ΑΛΕΞ. (ἀφαιῆς) — Δολοφόνε! ἡ σκιὰ ἐκείνη εἶναι τὸ φά-
σμα τῆς Ἐκδικήσεως!

ΞΕΝ. (ἐντρομος) — Ἀγρία φωνή!... σίγα... φάσμα φρι-
καλέον, σείεις ὡς φόβητρον τὴν δηλητηριώδη φιάλην... ἔρρε
εἰς τὴν μαύρην καταβόθραν πλησίον τοῦ... κρυεροῦ σου μνη-
στήρος!

ΑΛΕΞ. (ὁμοίως διὰ φωνῆς ζοφεᾶς) — Δολοφόνε, τρέμε! τὸ
πτῶμα ἐκεῖνο ἔλαβε ζωὴν!

ΞΕΝ. (φρικαλέος) — Ὀπίσω, ἀπαισία σκιὰ... ἄφες νὰ ἀ-
πορύγω τοὺς φοβερούς μου διώκτας. (κιναθμένος ὡς παράφρων)
Τόπον... τόπον... θύματα... στυγνὰ, παραμερίσατε!

ΑΛΕΞ. (ὁμοίως) — Ἐρχεται! τὸ ξιφὸς τοῦ ζητεῖ τὴν καρ-
δίαν σου, δολοφόνε!

ΞΕΝ. — Μακρὰν, μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ, αἱματόφυρτα φάσματα!
τὸ αἷμά μου θέλετε; δὲν ἔχω πλέον αἷμα... συμπαγὴς γνό-
φος ἀποτελεῖ τὸ σῶμά μου!

ΑΛΕΞ (ἐμφανίζομενος διὰ βροντώδους φωνῆς) — Στῆθι !

[Ἡ σκηνὴ πληρῆται φωτὸς, ἡ μέλαινα ἀβλαία αἶρεται καὶ φαίνονται τὰ πρόσωπα τῆς ἀνωτέρω σκηνῆς εἰκόνα πένθιμου συμπλέγματος παριστῶντα].

ΑΛΕΞ. (δεικνύων αὐτά) — Δολοφόνε, ἰδέ !

ΞΕΝ. (μετὰ τρόμου ἀπεριγράπτου) — Φρικώδης ὄπτασις ! (γονυκλινῶν) Ἐλεος ! !

Ἄστυνομ, ὑπάλ. θείς τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου του. — Ζήτησον τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τοῦ βάθρου τῆς λαιμητόμου !

(Πίπτει τὸ καταπέτασμα.)

Τ Ε Λ Ο Σ.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΤΩΝ ΑΞΙΟΤΙΜΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Δημήτριος Ξανθός	2	Γ. Γεωργίου
Θεόδωρος Α. Βολτού	2	Ἰωάννης Α. Λογοθέτης
Γεώργιος Φρίκας	1	Β. Χωραφάς
Κ. Κυπραίος		Διονύσιος Τζανώττης 2
Γεώργιος Ξανθάκης		Ἰωάννης Α. Γιαννακόπουλος
Ἀριστείδης Διαμαντῆς		Δημήτριος Βλαχιώτης
Βασίλειος Ἰω. Παζλόπουλος		Α. Δ. Βλαχιώτης
Μ. Μανιαδάκης		Κ. Ραζής
Ἰωάννης Κενοβέζος		Ματθαῖος Πρελορέντζος
Χαράλαμπος Σαμαρτζίδης		Ἰάκωβος Λανγκαδάς
Σπυρίδων Δελίγινας		Κ. Μ. Σορότος
Κοσμάς Ἑρμανουήλ		Νικόλαος Ψάλτης
Β. Π. Θεοδοσιάδης		Ζάνης Βαρβαρίγας
Δ. Μπεκατόρου		Γεώρ. Π. Βάλβης
Κωστᾶς Λαμπρινίδης		Δημήτ. Α. Ζουρμπούλης
Ἰωσήφ Λαμπρινίδης		Δημήτριος Βλυσσούδης
Φ. Ρουμπίνης		Χαράλαμπος Ἀθανασιάδης
Σ. Ἀθανασίου		Γεώργιος Βαρίκας
Α. Κομποθέκλας		Λεωνίδας Ξανθοῦ
Ἑμμ. Ἰωαννίδης		Γ. Καγκοδίσ
Ν. Κολλέτης		Σταῦρος Πολυγενεΐδης
Ἠλίας Κοστόπουλος		Ἀπόστολος Ἀλοφούζος
Ἰωάννης Β. Ἰωάννου		Δημήτριος Γεωργιάδης
Ἀριστοτέλης Ὀλύμπιος		Ἀναστάσιος Βαβάσης
Ν. Βιολάκης		Ἰωάννης Σούδας
Ι. Μ. Β.		Θεόδωρος Σταυράκης
Κ. Γερακάκης		Σπυρίδων Καρατζάς
Εὐάγγελος Βακάλης		Μιχαὴλ Γιαννός
Στέφανος Βακόνδης		Ἄγγελος Πούλχερ

Στέφανος Μακρής
 Γ. Λογοθέτης
 Χαράλαμπος Καλαντζής
 Άνδρέας Βεντούρης
 Β. Μιχαηλίδης
 Φ. Μαρκόπουλος
 Ίωάννης Τριανταφύλλου
 Εύαγγελινός Νικολάου
 Κωνσταντίνος Γεωργιάδης
 Ήλίας Βιτσακτζής
 Γρηγόριος Πολυγιάννης
 Κομνηνός Παππαδόπουλος
 Γεώργιος Δημητριάδης
 Ν. Δ. Νικολέσης
 Άριστοτέλης Παναγιώτου
 Γεώργιος Βαλλίνος
 Πασχάλης Χρηστίδης
 Άχιλλεύς Άγγελίδης
 Ίωάννης Διαμαντίδης
 Ίωάννης Α. Πασιούγλου
 Π. Χ. Παναγιωτόπουλος
 Βασίλειος Σαμουχας
 Άντώνιος Ζυρίμης
 Μαρίνα Τριανταφυλλίδου
 Αίκατερίνη Κανελλοπούλου
 Μ. Τηνιάκωβιτς
 Ι. Διβήδ
 Α. Σπετέρης
 Β. Λαδάς
 Τ. Μυρωδής
 Α. Σάββα
 Σάββας Σιδερίδης
 Γεράσιμος Άλεξανδράτος
 Γεώρ. Π. Άλαμαρόπουλος
 Άντώνιος Συφναίος
 Έμμ. Ζαμάνος
 Άλέξ Βιτάλης

Σωτήριος Άσλανίδης
 Άρχιμανδρίτης Ίωαννίκιος
 Νικόλαος Παγώνης
 Μιχαήλ Γρηγορίου
 Άθανάσιος Σταματιάδης
 Ίωάννης Φαρμακόπουλος
 Μιχαήλ Θεοδωσίου
 Δημήτριος Σ. Άκταρίδης
 Άνδρόνικος Παναγιωτόπουλος
 Ε. Καραγιάννης
 Περικλής Ραϊμόνδος
 Σμαράγδα Κοσμαδοπούλου
 Γεώργιος Παππαδόπουλος
 Ίωάννης Νώες
 Άθανάσιος Τσότσος
 Δημήτριος Τσότσος
 Νικόλαος Παντουβάς
 Μ. Ζάμπας
 Μ. Λιόντος
 Α. Λιόντος
 Στυλιανός Σαρρής
 Γεώργιος Τσακιράκης
 Ίωάννης Α. Σαρρής
 Σεραφήμ Γ. Χαϊκάλης
 Χρ. Β. Ταμπάσης
 Σεμ. Ν. Κωστιηκόπουλος
 Σωκράτης Σ. Στούπης
 Ευστράτιος Καλαμπάκης
 Γεώργιος Κουκούλας
 Μιχαήλ Γιανησόπουλος
 Σ . . . Β . . .
 Διονύσιος Φίλαρος
 Μιχάλης Κουρούκλης
 Στυλιανός Γαρυφαλίδης
 Θεμιστοκλής Σιδερίδης
 Γεώργιος Μακρής
 Γαβριήλ Μακρής

Ά. Λιβαδάς
 Κ. Λιβαδάς
 Σταύρος Γ. Γογιιάδης
 Κ. Ν. Μαρκόπουλος
 J. F. Scotto
 Ι. Β. Πετρίδης
 Γ. Κ. Φιλιππίδης
 Λευκάς Άλεβρόπουλος
 Α. Τίτος
 Ζαφείριος Κοντεγεώργης
 Γ. Δ. Ζιανέτος
 Δ. Γ. Ζιανέτος
 Χρήστος Ρόζας

Οί έν Καβάλα.

Δημή. Άναστασιάδης
 Κ. Πετρόπουλος
 Ρ. Μ. Foscolo
 Ζ. Παναγιώτου
 Αν. Άναστασιάδης
 Γ. Χρυσόστομος
 Β. Michel
 Α. Παρτίδης
 Αθ. Άγαπητός
 Άπόστολος Α. Κλεισουριώτης
 Δημοσθ. Καρατζά
 Περικλής Δ. Πώρτογλου
 Στυλιανός Άναγνωστόπουλος
 Σ. Κ. Βούλογλου
 Δ. Προδρομίδης
 Ζαφείριος Καλέντζης
 Κλέαρχος Έτωϊμενίδης
 Κωνστ. Π. Βάρδας
 Ν. Αθ. Κούρτελης
 Διονύσιος Ι. Καλέντζης Ιατρός
 Κ. Ν. Τζιόνης
 Α. Τζιόνης

Κ. Σωσσίδης
 Π. Βουλγαρίδης.

Οί έν Σαύρη.

Κωστής Χ.
 Πέτρος Πιτσακτζής
 Σαράντιος Τόνος
 Χαράλ. Πετράς
 Άθανάσιος Ζακχαρίας
 Άντώνιος Κολάρος
 Π. Γρεσιόδης
 Ε . . .
 Άλέξ. Δεσίπρης
 Γεώργιος Σ. Παδοβάς
 Ι. Β. Armaos
 Άριστοτέλης Ήλιόδης
 Τάσσο Ν. Ζαχαρίας
 Ίωάννης Καλλογερόπουλος
 Μ. Άράκης

Οί έν Άθήναις καί Παροισι.

Νικόλαος Κουρίτας
 Ν. Φρεντσης
 Π. Κολλούδης
 Όδυσσεύς Κουρίτας
 Νικόλαος Τσιμωνίδης
 Π. Μπερνιουδάκης
 Β. Βενεζιάνος
 Δημήτριος Μωκλής
 Άναστάσιος Άρσένης
 Γεώργιος Γερεφός
 Άλέξ. Μεζίκης
 Σταμάτιος Μελέτης
 Στελιανός Κακοράτος
 Δ. Κωσταντίνου
 Ίωάν. Α. Τσιμωνίδης
 Θρασύβουλος Λάγγερ

(δ.)

Χρήστος Πασχάλης
Ευανθία Γαρυφαλιδου
Ἀντώνιος Μισσινέζης
Γεώργιος Κολαρίδης

Ἀλέξανδρος Καλούμενος
Δημήτριος Μπίλλιας
Ἰωάννης Τσίρας
Διονύσιος Μ. Βακίρας

Ζητοῦμεν συγγνώμην παρὰ τῶν Ἀξιολύμων Συνδρομητῶν ὅτι
τὰ ὀνόματα δὲν κατεχωρήθησαν εἰς τὸν κατάλογον ἕνεκα τῆς
μὴ ἐγκαιροῦ ἀποστολῆς τῶν ἀγγελιῶν.

26140

SIEMENSIO
MEMORIO

